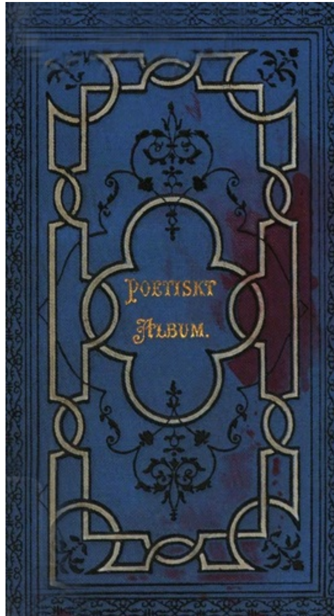

POETISKT ALBUM

(UR SVENSKA SÅNGEN)

ETT URVAL AF SVENSKA DIKTER

FRÅN ÄLDRE TDER INTILL VÅRA DAGAR REDIGERADT AF **KARL WARBURG.** ---------------------- MED 73 PORTRÄTT OCH 32 ILLUSTRATIONER. ---------------------- CHICAGO, ILLS.THE ENGBERG-HOLMBERG PUBLISHING COMPANY. 1901.

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna antologi, redigerad av Karl Warburg, ersatte 1883 Eichhorns ***Svea*** och återanvänder samma författarporträtt. Den följdes av en betydligt omarbetad andra upplaga 1905.

Föreliggande verk, som tillhör The Library of the University of California, och som har scannats av Google Books, är en amerikansk utgåva av den första svenska upplagan. Boken anpassades och OCR-tolkades för Projekt Runeberg i april 2015 av Bert H.

FÖRORD-

!l|Xan torde svårligen kunna bestrida lämpligheten af poetiska diktsamlingar, hvilka bringa ett urval af det bästa, som ett lands skalder alstrat inom den lyriska eller lyriskt-episka diktningens område. Och liksom i alla lands litteratur poetiska antologier finnas, så torde ock litet hvar kunna vittna, att det varit ur någon dylik urvalsamling, som han gjort sin första bekantskap med en eller annan af våra skalder, kanske med fosterlandets diktkonst öfver hufvud. Här, såsom ofta, har läppjandet medfört lust att dricka mera.

Emellertid måste förvisso en dylik antologi, om den icke skall skada de särskilda diktsamlingarne, hållas inom måttliga gränser, så att arbetet varder hvad det afser: ett kort sammandrag af fosterlandets diktkonst, hvilket sporrar till att sedan lära känna denna i dess enskildheter. Långt ifrån att uttränga skaldernas “samlade dikter,”

banar tvärtom en dylik antologi vägen till bokhyllan för den ene efter den andre, till dess hon till slut själf blir onödig. Då har hon först riitt uppfyllt sin uppgift.Behofvet af en sådan samling af våra mera fram-st&ende skalders dikter har länge varit i bokhandeln kännbart, då förutgående arbeten af detta slag dels ftro utsålda, dels föråldrade. — Hvad urvalet i öfrigt vidkommer, kan utgif varen icke hoppas att haf va lyckats tillfredsställa allas smak. Ledtråden har för honom varit att — på samma gång de för den enskilde författaren så väl som för vår svenska vitterhet öfver hufvud mest karakteristiska styckena i mån af utrymme upptogos — tillse, det samlingen erhölle största möjliga omväxling: allvarligt och skämtsamt om hvartannat. I allmänhet hafva icke afbrutna stycken medtagits, undantag bildar egentligen blott första sången af “Atis och Camilla.,, Däremot har utgifvaren icke underlåtit att meddela självständiga stycken ur större dikter (t. ex. Tegnérs “Ingeborgs klagan,” vissa af Atterboms smådikter ur “Lycksalighetens ö,” Blanches studentsång o. d.) Flere författare, hvilkas egentliga verksamhet icke ligger inom den lyriska eller lyriskt episka diktningen hafva utelämnats, äfven om deras rykte på andra områden af svenskt författarskap är betydande. I förhållande till föregående antologier står detta album, hvad texten vidkommer, såsom man snart skall finna, fullt självständigt, om än vid flera fall likhet i urvalet hvarken kunnat eller bort undvikas. Anmärkas må dock, att de för antologien “Svea” skurna träsnitten (porträtt och vignetter) begagnats äfven till detta album, hvilket dels vållat en afgjord yttre likhet, dels i något enstaka fall haft inflytande på texturvalet.

Samlingen består af 310 dikter af 76 författare.Den äldsta var svart som den svarta jord, Den yngsta var hvit som den klara sol.

Och syster talte till syster så:

“Kom, skola vi ned till sjöastrand gå!”

‘Och tvättar du dig än natt och dag,

Slått aldrig biir du så hvit som jag.”

Och so tia de nu stodo på sjöastrand,

Så stötte den äldsta sin syster af sand.

“Och käramin syster, du hjälp mig i land Och dig vill jag gifva mitt röda gullband.”

“Ditt röda gullband får jag väl ändå;

Men aldrig skall du på Guds gröna jord gå.’

“Och kära min syster, du hjälp mig i land. Och dig vill jag gifva min gullkrona grann.”

“Din röda gullkrona får jag väl äudå;

Men aldrig skall du på Guds gröna jord gå.”

“Och kära min syster, du hjälp migi land! Och dig vill jag gifva min fästeman.”

“Din fästeman får jag väl ändå,

Men aldrig skall du på Guds gröna jord gå.”

“Hälsa då hem till min fader god:

Jag dricker mitt bröllop i klaran flod,”“Och hälsa hem till min moder:

Jag dricker mitt bröllop i floden.”

“Och hälsa hem till min fästeman:

Min brudsäng jag bäddar på h vitan sand.”

Det bodde en spelman vid den strand,

Han såg ut på sjön, hvar liket det sam.

På stranden skön jungfrun upp han tar,

Och gör utaf henne en harpa så rar.

Han tog den jungfruns snöhvita bröst,

Den harpa månd' klinga med ljuflig röst.

Så tog han den jungfruns fingrar små,

Och gjorde i harpan skrufvar därå.

Han tog den jungfruns gullgula hår,

Och gjorde harposträngar därå.

Så förde han harpan till brudens gård,

Där bröllopet ötåndar med lust och med ståt.

Det första slag han på harpan slog,

Den bruden hon satt uti brudstol och log.

Det andra slag som på harpan rann,

Så klädde de af den bruden så grann.

Och tredje slag han på harpan slog —

Ungt är mitt lij

yGoogleDen bruden hon låg uti brudsängen död Våller mig den tunga.

Sven i Rosengård.

“Hvar har du varit så länge,

Du Sven i Rosengård?”

“Jag har varit i stallet Kära moder vår,

I vänten mig sent, men jag kommer aldrig.”

“Hvi är din' kläder så blodig,

Du Sven i Rosengård?”

“Hvita folan spjärnte mig,

Kära moder vår,

I vänten mig sent, men jag kommer aldrig.”

“Hvi är din skjorta så blodig,

Du Sven i Rosengård?”

“Jag har mördat broder min,

Kära moder vår,

I vänten mig sent, men jag kommer aldrig.”

“Hvart skall du då ta vägen,

Du Sven i Rosengård?”

“Jag skall rymma af landet,

Kära moder vår,

I vänten mig sent, men jag kommer aldrig.”“Når kommer du tillbaka,

Du Sven i Rosengård?”

“När korpen han hvitnar,

Kära moder vår,

I vänten mig sent, men jag kommer aldrig.”

“Och når hvitnar korpen,

Du Sven i Rosengård?”

När gråsten han flyter,

Kåra moder vår,

I vänten mig sent, men jag kommer aldrig.”

Herr Karl eller klosterrof vet.

Herr Karl han gick för sin fostermoder in, Han frågte henne om råd:

•*Hurskall jag sköna jungfrun Med mig ur klostret få?”

Men herr Karl sofver allena.

“Du lägg dig sjuk, du lägg dig död, Dulfigg dig uppå bår,

Så kan du sköna jungfrun Med dig ur klostret få.”

In kommo de småsvennerne.

Voro klädde i kläderna blå:

“Och lyster skön jungfrun i vakstugan gå Och se herr Karl på bår?”Och in kommode smås ven nerne,

Yoro klädde i kläderna röd’:

“Behagar skön jungfrun i vakstugan gå Och se herr Karl är död?”

Och in kommo de småsvennerne,

Voro klädde i kläderna hvith “Behågar skön jungfrun i vakstugan gå Och se herr Karl stå lik?”

Och jungfrun gick för sin fostermoder in, Och frågade henne om råd:

“Ack, kan jag i vakstugan få gå Och se herr Karl på bår?”

“Och inte vill jag dig gifva råd,

Ej häller så nekar jag dig;

Men om du i afton ivakslugan går,

Herr Karl han sviker dig.”

Och jungfrun inför dörren gick,

Hon glimmade som en sol;

Men herr Karls falska hjärta Det log på bår och log.

Och jungfrun till hans hufvud gick,

Hon såg på hans krusade hår :

“Ack, medan du här lefde,

Du höll mig ganska kär.”

Och jungfrun hon till fötterna gick,

Hon lyfter på hvitan linn’;“Ack, medan du kär lefde,

Du var allrakäraste min.”

Ock jungfrun kon till dörren gick, Hon b.öd sina systrar god natt; Herr Karl som uppä båren låg, Sprang upp, tog kenne fatt.

“I båren ut min bår igen,

I skänken mjöd och vin,

I morgon skall mitt bröllop stå Med allrakäraste min.”

Det var de klosternunnor —

De läste uti bok —

“Visst var det en Guds ängel:

Som bort vår syster tog.”

Ock alla klosternunnor De sjöngo för sig:

“Krist, gif en sådan ängel Komm\ tog’ båd mig och dig!” Men herr Karl sofver allena.Biskop Thomas frihetssång.

Frihet är det ädlaste ting,

Som sökas må all världen kring,

Den frihet väl kan bära.

Vill du dig själfvan vara huld,

Du älske frihet mera än guld,

Ty frihet följer ära.

Frihet må liknas vid ett torn,

Dår väktarn blåser i sitt horn:

Det klingar så klart och vida!

Om från det tornet ut du går Och en annan det i händer får,

Då fäller du tårar strida.

Hafver du frihet fätt i hand,

Lyck väl till och bind om band,

Att ej hon dig förlåter,

Hon liknar falken, stolt och snar,

Om en gång bort han flugit har,

Du får honom icke åter.

Nu råder jag dig: haf frihet kär,

Om grant du märker hvad frihet är, Hvad trofast hon dig bringar!

Frid och frälse drager hon hem, Hugnad och glädje allom dem,

Som skyggas af hennes vingar.

* I nysvensk omskrifning af E. von Qvanten.Frihet tröstar med sitt namn,

Frihet är en segerhamn,

Som månde de sina vakta,

En hamn, som skyddar mot vind och våg; Frihet beskärmar hög och låg,

Ty bör man frihet akta.

Du ädla svensk, du statt nu fast Och bättra det, som hittills brast!

Låt ej din håg förvända!

Du våge din hals och så din hand,

Att värna ditt eget fädernesland!

Gud skall dig trösten sända.

En fogel värjer sitt bo på kvist,

Så göra de vilda djur för visst,

Nu märk, hvad du bör göra!

Gud hafver gifvit dig hjärta och själ,

Var hällre fri än en annans trål,

Så långe du dig kan röra!

OLOF VON DALIN.

Vårvisa.

Bort med höga ting!

Låt man världens ring öfver vårt begrepp sig vända! Kom, du ljufva vår,

Som nu råda får,

Och på vintren gör en ända! Gumma, dräng och piga, Oxe, ko och kviga,Kalf och lam i glädje hoppa; Tuppen med sin fru Har förgätit nu,

Att han en gång skall bli soppa!

oi, hur stuten går,

Och med hornen slår.

Geten krummar sig för bocken. Tackan yr och vill,

Uppfyld af April,

Roar all den ludna flocken;

Men, min Marjo lilla,

Oxen bölar illa,

Månn man fodret honom nekar? Tänk om det var allt,

Om vår boskap svalt,

Tro mig, det blef andra lekar!

Dock, min Marjo, kom! Bästa egendom Är du mig i nöd och nöje.

Har jag dig och bröd. Femton kalf vars död Vill jag då se an med löje; Femti höns och flera,

Tretti gäss och mera,

Skulle jag för dig ej akta: Självfva katten vet,

Med h vad kärlighet Mina ögon dig betrakta.Till en fogel.

Du lilla fogel hör,

S.;ig hvad det är som rör Din glada tunga?

År du ditt Stockholm kvitt? Får du på landet fritt Om frihet sjunga?

Men kanske täcka djur,

Du aldrig var i bur Ty vill jag fråga:

Om du ej sinnet än Har fäst vid någon vän,

Som gör dig plåga ?

Du lämnar mig ej svar;

Att ingen sorg du har Det kan jag dörama.

Ack, om jag glad, som du, fick alltid, liksom nu,

All världen glömma!

Nattens beröm.

Du tysta natt, du Ijufva dvala, Då knappt ett enda lif sig rör. Då jag kan med mig sjålf få tala, Och ingen däraf missbruk gör!Den matta måne då utbreder Sin täckhet på det höga biå.

Och genom blomrtrad skog mig leder De vågar, som till hofs ej gå.

Långt ifrån allt brak af världens makter, Jag slipper höra tungors mord;

Af källors sorl och foglars takter Jag får så milda vänskapsord.

Hvad kan i sådant nöje fela?

Dock jo! Jag kommer ihåg:

Ack, om jag fick det med mig dela Och min herdinna hos mig såg!

Herdekväde.

En Celadon gaf fröjderop Då han med sin herdinna Fann på ett skrin uti en grop: “Nu skall du bli grefvinna!

Och jag så stor och mäktig man, Att ingen själ tör knysta!

Min 6nnn, det går ej längre an Att krypa i det tysta.

“Till nästa riksdag låter jag Mitt sköldemärke sväfva,

Då skall jag göra dunderslag,Att hus och berg sku bäfva.

Farväl min hjord och tysta fält,

I träd och gamla stubbar,

Farväl mitt bo och usla tält,

Gemena tomtegubbar!

“Jag är ej mer er Celadon,

Nej, annat mån I veta;

Hans n&d, herr Celadondrion,

Yill jag härefter heta

Min nymf, hvad säger du därom?

Du plär mig vara trogen,

Kom, Melicerta, kära kom!

Nu är vår lycka mogen.”

**Ack, Celadon! hvem skulle trott”, Sad nymfen Melicerta,

“Så mycket buller skulle bott I ett så stilla hjärta!

Betänk vårt lugn och sälla bo,

Gack i dig själf tillbaka.

Monarker sucka för vår ro,

Men få den sällan smaka.”

“Nå, Melicerta, kära du,

Hvad vill ditt prat betyda?

Du blir ju strax en mäktig fru, Kom, kom, du måste lyda.

Men ett jag ber: när man oss spör, Hvi världen oss betager?

S& säg, att jag det tvungen gör Och att du mig bedrager.“Du vet, att sådant bör en man Stads på sin hustru skylla:

Det står en flicka bättre an Sin hederslystnad fylla.

Säg du, när folket hör därpå:

Yår ringhet gör dig smärta:

Då vill jag sorgligt svara så:

Betänk dig, Melicerta!”

“Jag tjänar dig, min Celadon,

I allt hvad dig behagar.

Men, stackars karl, som ej är mån Om vara sälla dagar!

Vi lefva ju ett kungligt lif I våra tysta krokar:

Vi le åt stolta tidsfördrif Och högvälk orna toka{\

“Du räknar visst för ingen ting Att fri och älskad vara!

Hör alla lunder rundt omkring På våra toner svara!

Ej skakar onåd våra trän Och grumlar våra brunnar:

För oss ej böjas falska knän,

Ej heller smickermunnar.

“Vårt namn är tyst, och slätt och rätt: Men då kan det bäst vaktas.

Den oss föraktar, ack, hur lätt Kan den af oss föraktas!

Vår dag är från bekymmer friVår natt är full med nöje.

De storas fall gå vi förbi Med ett föraktligt löje.

“I vårt palats man slipper fram För kjortlar och drabanter;

Yi höra skrik af våra lam,

Men ej af supplikanter.

För höga miner, skarpa ord,

Stå vi ej stads på nålar.

Yi dränka alla tungors mord I våra nektarskålar.

“Yår mjölk och smultron stå oss bi, När rangen gör oss kranka;

Partiers vrede stilla vi,

.När gröna ärter vanka.

I kamp med ägg vi d imma rätt,

Hvem mer iir fast i stolen:

Sanct Niklas eller Mahomet, Jordklotet eller solen ”

“Ack, Melicerta, tig! jag dör,

Där intet högre vankar.

En själ i stoft mig ömkan gör Med så gemena tankar.

Nej, hit med din beredda katt,

Han skall dukater hysa!

Här upp, mitt skrin, med all din skatt! Jag vill i heder lysa.”

Vår Celadon slog locket opp,

Det gick förutan dyrkar;Men ack, hvad blef vftr herdes hopp? Han fann dftr fyra fyrkar.

“Jag ser”, sad’ han, uatt bladet vftnds; aMin nymf, jag har gjort illa.

Farvftl, ers nåd och excellens!

God dag, min herde lilla!”

HEDVIG CHARLOTTA NORDENFLYCHT

Visa.

Ack tystna, täcka fogel-hop!

Du roar mig ej mer; . Min herdes röst, i echos rop, Mig större hugnad ger.

Att jag med klippan tala får, År nu min enda tröst.Jag utan honom ensam går,

Ej hörs hans ljufva rÖ6t.

Min klagan jag för skogen bår;

När luften blifvit sval.

Den mörka skuggan tjänlig är Att dölja ömma kval.

Här vallar herden sina får,

Och gläds åt bergadt hö:

Se’n ej min hjord med Damon går, Syns den af trånad dö.

Med blomster, som oss våren ger, Herdinnan pryder sig;

Se'n Damon dem ej plockar mer,

De växa ej för mig.

Jag ofta dalen genomfar Att söka där min vän:

En sol går bort, min sorg blir kvar, Ty Damon dröjer ån.

Vid källan fåfängt väntar jag,

Tills månan runnit opp;

Hur mången natt och långsam dag Bedragit mina hopp!

När vestan vädret rör ett blad,

Når fogeln ömsar gren,

Mitt öra lyss: i tanken glad,

Jag famnar Damon re'n.Ack! ekynda, Damon, till den ro, Som pröfvad vänskap ger!

Hvad gagnar mig din dygd och tro, När jag dig sjelf ej ser?

" Lugnet'*

Långt frän den storm, som verlden skakar. I "Lugnet" jag min hydda fäst;

Med glädjen, som mitt hjärta smakar, Naturen fägnar där sin gäst;

Där skall den strid hos mig försvinna Att vara vis och icke nöjd:

När jag med stilla själ kan hinna Att le åt verldens gyckelfröjd;

Förakta lyckans falska smycken Och fly de blinda mänskotycken.

På stranden, där mig böljan kastar Ett ringa gods sig bergat har;

Jag med dess lätta börda hastar I lugnet, dår jag åndan drar.

Där skall mitt lif af nöjet näras,

Där skall min nötta lefnads tråd,

Utaf en vänlig park afskäras

* Så kallades den landtgård, som skaldinnan utvalt till sin fristad.Och röna hennes sista nåd.

Dår skall mig jorden hvila låta, Och någon vän vid grafven gråta.

Fabel.

Siska n kom till näktergalen,

Den hon vänskap svurit har, Gråtögd; vred och rörd hon var. "Vet du", sad' hon: "nyss i dalen Var jag på en foglafest.

Det jag ångrar tusen gånger;

Tänk! Man tadlar dina sånger Och de skönsta aldra mest.

En på drillen lyte lade,

Sade, att han faller trögt;

En, att sången går för högt. Ändtligt spolen myndigt sade:

Hela rösten jag försmår.

Tacka vill jag trastens tunga, Lärkan kan ock ändtlig sjunga,

Så att sången man förstår.

Men mig mest till ifver rörde Otacksamma gökens spel;

Aldrig utaf dig jag hörde,

Att du siktat andras fel Deras gåfvor du berömmer Lämnar heder i sitt mått,Icke heller den fördömmer Som ej nftgon stämma fått.

Hvi skall du så lindrig vara,

Om de andras sång och tal?” —

“Därför (hördee fogeln svara) Att jag är en näktergal!”

GUSTAF FILIP CREUTZ.

Ur “ Atis och Camilla.

Första sången.

Camilla.

I de Arkad’ska fält, långt från de stolta städer, Dår nöjet säljes bort för ärelystna’ns väder;

Uti en ljuflig trakt, dit oskuld lyckan drar,

Där glädje, frid och lugn ses fästa henne kvar; Där strömmar kröka sig i blomsterrika dalar;

Där allt af kärlek rörs och allt om kärlek talar:I denna sälla bygd Camilla lifvet njöt,

Hon född och uppfödd var i menlöshetens sköt,

Vår sol, som i sitt lopp naturens fägring målar,

Har aldrig förr så skönt fått låka med dess strålar. Behagligheten själf dess hela teckning drog.

Uti sitt gudaverk en vällust himlen tog;

Och dygden ville själf Camillas skapnad söka,

Att mera älskad bli’ och få sin dyrkan öka.

Hon till Dianas tjänst från födseln offrad var;

Och i sin lugna själ hon hennes lagar bar.

Uti gudinnans lund hon lifvets vår förnötte,

Och i en lycklig frid dess rena rökverk skötte.

Den unga Doris där dess vän och sällskap var:

Du ljufva vänskap, du, som själar sammandrar,

Som dessa unga bröst med oskulds band förenar;

De hjärtan, som du rör, du hålgar och du renar!

Re’n våren i sitt sköt en liflig värma bar,

Naturen väcktes upp, hon i sin ungdom var.

Man såg kring alla fält, att vinterns välde lyktat,

Att glädjen rest sin tron och jordens sorger flyktat, De ljumma sommarrägn förnya mänskans hopp;

Ur jordens mjuka famn de locka örtren opp:

Af värmans spända kraft de tunna knoppar klyfvas, Och ren med täta löf de lugna skogar yfvas.

Till skogsgudinnans pris en högtid firas skall.

Nu börjar dagen gry och nattens makt är all;

Ån darrar månens sken på böljans hala yta;

Men hastigt ljusets flod från öster börjar flyta;

De mörka skuggor fly och stjärnan bleknar af;

Re'n strömmar purpurn ut på himlens mörkblå halDe svarta molnens lädd förbyts i röda skyar;

Nu ljungar solen fram och verlden sig förnyar Den svala nattens dagg, so:n sig tiil blomstren sänkt, Har på de späda blad en mängd af pftrlc r stänkt;

Det höjda ljusets glans från bergens toppar faler, Och solens spridda guld sig blandar med kristaller. Man himlabågens färg kring fälten stråla ser;

Hvar blomma ur sin kalk åtf järiln nektar ger.

En samlad balsam sprids att sig med luften blanda Och förs i hvirflar kring af morgonvädrens anda.

Re'n svärma luftens folk kring deras gröna hus,

Och stämma deras sång ihop med aspars sus.

Naturen tycke? d >ck sin största fägring sakna; Camilla syns ej än ur s'lmnens sköte vakna.

De ögon dölja sig, som dagens glans förta',

Där ömhet, eld och lif och oskuld segrat ha'.

Kring hennes blomsterbädd do falska drömmar flyga, Och i dess rörda själ med villobilder smyga;

Ån småler hennes mun och glädje tecken ger,

Ån darrar hennes kropp, man tårar flyta ser,

På hennes hvita kind man hastigt skiften finner;

Nu dödlig blekhet syns, nu åter rodna'n brinner;

D ?ss armar sträckas ut och kramas till dess bröst; Man tunga suckar hör, som kväfva hennes röst.

D:n ömma Doris ser, att dess Camilla lider.

"Ack vakna", ropar hon, "ty solen redan skrider,

Och fälten lif vas ren af vädrens friska fläkt!"

Camilla spritter upp förvirrad och förskräckt:

' I Gudar!" sade hon, ' hvad är det som jag känner? Min Doris, är du här, du bästa utaf vänner?

Ack! låt mig gjuta ut min oro i ditt sköt.Jag en bedräglig ro i hvilans armar njöt.

Knappt sömnens tunga hand mitt trötta öga tvingar, Förr än mig tycks, jag bärs på vädrets lätta vingar. Jag snart från höga skyn, åt jorden skådar ner;

Det segelfulla haf jag under föttren ser;

Dianas stolta lund liksom en punkt försvinner;

De högsta skogar ren som lägsta gräs jag finner;

Och jorden som en skymt utur min åsyn far.

Jag i en annan verld en hastig kosa tar,

Och till förtjusta fält och sälla dalar hinner,

Där ögat vårens prakt och höstens frukter finner; Allt hvad min anda drar en vällukt åt mig ger, Hvars ånga dunstar fram från alla trän, jag ser.

Där glänsa vattuspel i skygd af palmens grenar,

Och Myrtens späda blad med rosen sig förenar.

Jag häpnar för mig själf och vet ej, hvart jag går; Jag hänrycks af den gud, i dessa nejder rår:

Jag såg ett älskligt barn, som vänligt åt mig myste, Och sjålfva himlens fröjd uti dess ögon lyste;

EJn trupp af nöjen sågs, som lopp uti dess spår,

Som kring dess hufvud flög och lekte i dess hår.

Han fiårilvingar bar, som tusen färgor delte,

På hvilkas tunna flor en lindrig vestan spelte,

Med ömhet detta barn hörs stafva fram mitt namn; Camilla, ropar det, ack tag mig i din famn.

Jag detta täcka barn intill mitt hjärta lade,

Och Kärleksguden själf i mina armar hade.

Hans lågor tändes upp, ack brunno i mitt sköt.

I hela själen strax en okänd vällust flöt.

Men denna vällust snart förvandlar sig i smärta,

Ån andan blir förkväfd och ån förtärs mitt hjärta. Hvad fasa! dessa fält i hast förvandla sig,Strax tordön9 buller höra och mörker kringger mig: Jag skrftms af forsars fall, af vilddjurs rop och läten; I nakna skrefvors djup jag röjer ulfvars Fäten;

Från träsk och mörka kärr en gytjig bölja går;

Jag trampar dödens ben och mellan grafvar står, Dår källor utaf blod kring mina fötter strömma.

Ett hiskligt spöke syns, jag fåfängt vill mig gömma; Det i sitt kalla sköt mig strax med grymhet tar,

Och i en evig natt med tunga kedjor drar.

Ack, Doris, denna dröm ån för min åsyn svävfar; Förgåfves vaknar jag, mitt skrämda hjärta bäfvar. Munn' himlen ledsnar vid att mer beskydda mig? Månn' under mina 6teg en afgrund gömmer sig?"

"Camilla, stilla dig", den rörda Doris svarar. "Hvad kan du frukta för, din oskuld dig bevarar; En dröm år blott en dröm, en tung förförisk dunst, Som öfverrumplar dem, som njuta sömnens gunst. Men hör du herdars sång som dina hjordar drifva? De gälla jägarhorn kring bergen genskall gifva.

Till din gudinnas fest du re'n. bör pryda dig.

Du ser ju offrens rök mot himlen häfva sig."

Af detta Doris tal Camilla något lindras;

Men hjärtat upprördt är, dess aning kan ej hindras. Det lisas ej så lätt, som det kan bli' förtryckt,

Ty oron vänder om och sårar i sin flykt.

Hon dock med mera frid till nästa källa hastar,

I hvilken lagerns löf sin gröna skugga kastar.Af vattnets återsken dess grenar lysas opp,

Där ljuset vilse far uti sitt brutna lopp.

Man ej kring källans brädd en slipad marmor finner; Naturens enfald här på konstens uppror vinner.

Hår sprutar ingen bild en bågig ström till skyn Som sällan sinnet rör, fast han förblindar syn.

Man blott naturen ser, hon strax till själen hinner;

En bullrande kristall på pärlesanden rinner,

Och böljan silad är af själfva hälsans gud.

Camilla lägger af vid källans brädd sin skrud:

Hon sig uti dess sköt en ljuflig svalka bådar,

Re'n under lagerns skydd man all dess skönhet skådar I hennes anlets streck fullkomligheten finns Och den fördolda kraft, af hvilken hjärtat vinns;

Kring hennes purpurmun de kyska nöjen mysa;

En ljuf och himmelsk eld dess mörkblå ögon hysa;

Ån segrar majestät, än menlöshet och frid,

Ån smyger ömhet fram, som röjs i denna strid.

Hvart enda ögnakast en lindrig oro målar,

Som stundom lifvas upp af några glädjestrålar.

Dess hår kring hennes hals i mörka bucklor förs, Albaster andas där och under locken rörs.

Den täckhet, det behag, som mer än skönhet vinner, Man i dess blickar ser och i dess åtbörd finner.

I vattnets klara sköt hon ändtligt stiger ner:

Den sälla källan rörs utaf den prakt, hon ser;

Dess buller saktar sig, dess våg sig långsamt höjer; Hvad dagen aldrig sett, dess klara spegel röjer.

En täckhet blottas här, och dår en annan sköljs,

Som endast glimmar fram och utaf vattnet höljs.

Hur mycket skönt förgöms, som ögat fåfängt letar?

Som tanken råkar blott och hela själen retar?

________t _Dess lif, dess fina växt!.... min pensel stanna här, Jag själf af lågor tärs och re'n förtjusad är.

Men nymfen rörd och blyg sig fåfängt söker dölja, De ömma lustar strax i vattnet henne följa:

Och Kärleksguden själf vill värma hennes bad.

Camilla nöje tar, men vet ej utaf hvad.

En liflig vällust ren uti dess ögon lyser:

Den stolta böljan yfs utaf den skatt hon hyser;

Hon kärligt slingrar sig kring om en kropp af snö.

I hennes klara famn förmätna lustar dö;

Ty denna rena våg beskyddar blott de blyga,

Där nymfen blifver höljd af vågens silfverflor.

Re'n hjertats gud, förtjust, tar henne för sin mor.

Han med så mycket skönt sin häpna syn förnöjer.

Det är den första gång han någon vördnad röjer; Bestört han vågar ej att gifva något sår,

Och som ett modfäldt barn vid källans brädd han står. Han, tankfull, tappar bort sitt koger och sin båga, Camilla redan gör den yra Astrilds plåga.

Att han är nöjets gud, en stund han glömmer bort; Men ack för verldens frid hans glömska är för kort! Han till fördubblad hämnd ur sin förvirring vaknar, Och spritter hastigt till, när han sin båga saknar; Liksom en väderfläkt han öfver vattnet far,

Och blott ett flammigt bloss han nu till vapen har.

I Kärleksgudens hand den grymma facklan sprakar, Och tusen gnistor re'n han öfver källan skökar.

När Astrild detta gjort, med hast han flyr sin kos; Hvar gnista, som förströs, förvandlas i en ros;

Han ger ett glädjeskri och träffar strax sin bågaOch midt i vattnets djup ser sina gnistors låga« Camilla värnlös år, hon smakar re'n ett välf Som hemligt välde tar i hennes öppna själ.

Utaf en okänd kraft Camilla gripen blifver;

Hon ändtlig' källans sköt med saknad öf vergifver Och lik en gudamakt ur böljan stiger opp,

I hvita linnen svept, så rena som dess kropp;

Hon sina mörka hår med band och rosor binder, Hvars färgor mäla sig så friska som dess kinder.

I en så menlös dräkt hon fram till lunden går,

_ Som en förnyad prakt af hennes ankomst får.

Fabel.

Siskan och svalan.

Uti en lund en siska bodde Som var utaf en heders släkt Och höll sig snygg och grann i dräkt På henne tusen foglar glodde.

Men tänk, att flickan var så stor,

Att alla nödgas hemligt sucka;

Den minsta sparf, som djårfdes mucka, Blef dödad strax af hennes klor.

En bofink ville saken fresta;

Han hade rest och verlden sett.

Och trodde med sin dräkt och vett Den skönas sinne kunna fästa.Allt fåfängt. Siskan var så dryg,

Den lilla kropp så häftigt pöste,

Dess näbb så mycket ovett öste Att finken stod helt flat och blyg.

Hvar det I på er resa lärde?

Skrek hon; för hvilken tar man mig? Ack se, hvad han inbillar sig!

Just som en siska af mitt värde Ej nånsin sett en sådan snärt.

Trå den som förr så löjligt hörde!

Hon sen föraktligt halsen rörde Och slog en knut uppå sin stjärt.

En lika ofärd flera händer.

Vid hårdhet ledsnar något hvar,

Men afsked från den sköna tar Och sig till syster Svala vänder,

Som siskan detta högt förtröt Och ville skaran återdraga Beslöt hon mera mildhet taga Och mången suck för vildren göt.

Hvar bofink bjudes in, än värre Hon krummar sig för hvem som kom, Når minsta mygga flyger om,

Så ropar hon: Min lilla herre!

Sitt vackert ned på denna stör:

Tvi den, som något osant säger Jag alla dessa björkar äger Med hvarje bo, som därtill hör;

De ge mig se'n en vacker ränta,Och denna ek har jag att vänta När morbror Stare en gång dör. Allt fåfängt, ingen ville höra,

Till svalan alltid resan bar;

Men där ska' tro ett kvitter var, De gäck och spe af siskan göra.

Se flickor! hur med foglar bker:

I kunnen saken bättre färga; Men hvem af edér törs väl svärja Att aldrig sådant händer er?

GUSTAF FREDRIK GYLLENBORG.

Ode öfver själens styrka.

I ålderdomens ljus, I höga hjältesjälar!

Er anda kallar jag att gjutas i mitt bröst,

När en förgäten dygd för veklingar och trälar Och för ett lättsint folk skall tolkas af min röst. Du mod, som sj;'ilens styrka föder,

Och frihet, dygd, förenta gudabloss,

Jag söker er, I mina stöder,

Hos ålderdomen, ej hos oss!Långt från mitt tidekvarf jag redan hänryckt blifver: Odödeliga Rom, jag ser dig ändtlig fri.

En Brutus vaknar upp. Du eldas af hans ifver:

Så många barn du har, så många hjältar bli.

Ditt fall tyranner fåfängt yrka:

Din fasta mur ej skyddar någon träl.

Du har din frihet af din styrka,

Din styrka af en enda själ.

Hvad öfverdådig flock sig här på fältet vågar?

0, Salaminas strand, man dig med undran mins!

Se, hela Asiens makt mot Greklands öar tågar,

Men ingen Cyrus mer i Cyri härar fins.

Förgäfves har du spänt ditt bälte,

Du fega här; du var dock rask och ung:

Men grekers höfding var en hjälte,

Och Xerxes var allenast kung.

1, som ett slocknadt mod hos edra landsmän väcken, Det är en gudakraft, som edra själar rör.

Allt hinder falla syns, hvar I er kosa sträcken,

Och vägen öppnar sig, livar snillet eder för.

Så syns en häftig låga bränna Det svaga värn, som henne mota vill.

Låt världen eder styrka känna!

Dess herravälde hör er till.

Hvad är det höga mod, som vi hos hjältar dyrka,

Som mer ån lyckan själf vår stämma undran drar? Hvad lifvar ärans barn? Hvad är den sinnesstyrka Sorø berolig öfvermakt på alla hjärtan har?Du ädla dygd, det är din ifver;

Hos jordens son du himlens låga är:

Man mån’ska var, man hjälte blifver,

Når man dig fattar till begär.

När hon ger samfund lif och är en allmän lusta, Ack, bäfva, svaga värld! Ett Rom sin början tar. Förgåfves mot dess makt sig stolta grannar rusta; Dess läger inom sig en lycklig anda har.

Snart föder håren Scipioner,

Uti ett råd får man Carailler se,

I tribunalen Ciceroner Åt lag och frihet styrka ge.

Vid Tibern för min syn den tvedräkts tid försvinner, Som dygdens ådror tömt; hos folket lasten rår:

Jag där en riktad stad af jordens plundring finner, Som dock för guldets törst med möda än förslår.

Jag känner Rom, men Rom i bojor!

Cæsarers trål, du ytves af din prakt!

Men du var större i de kojor,

Där dygden grundade din makt.

O frihet, till hvad höjd har du ej själar drifvit!

Ur dvalans mörka famn de skynda vid din röst.

Du snillen åt Athen, åt Sparta hjältar gifvit:

En oförgänglig kraft de sugat vid ditt bröst.

Hvad väcker ej för ädel låga Det kära ljud: för frihet, fosterbj'gd!

Hvad kunna ej de hjärtan våga, gom Jifvae af din helga dygcJJUti sin högsta glans om du vill man’skan måla, Ack, glöm att hon år till i envålds mörka år!

Men fatta hennes bild, när frihet börjar stråla: Hon mer än dödlig syns; sig själf hon öfvergår. När hon en älskad lag försvarar,

Får hon en eld, som henne okänd var,

En egen kraft, som sig förklarar,

Hvart hon sin öppna kosa tar.

En dygdig allmänhet, som stadgad frihet andas,

I täflan på dess fält hvart enda snille ser;

Där är man redan stor, när man i hopen blandas, Hvart steg man högre går, odödligheten ger. Men, i en allmän sinnesvillu,

När äran mer ej lifvar folkets själ,

Den dygdig är, han lefver stilla,

Och hjälte den, som ej är träl.

Hvad ifver mig förfört att ålderdomen lämna? Vid tanken af min tid har stämman blifvit svag. O, frihet, fosterbygd, får man ej mer er nämna? Ha vi ej hjärtan mer att känna ert behag?

I, första dygder, som vi märka Ifrån en tid, som vår förundran gjort! Förutan er kan själen värka,

Men aldrig värka något stort.

Uti de tidehvarf, som lyst af rena seder,

Med dygder ärans ban man endast fylla trott;

Nu skördas på dess fält en lös och flyktig heder, Och videt ränner upp, där lagrar långsamt grott,Gån, svage. att ert offer härа För lyckans f»,t och köpen, utan blygd,

Med feghet en föraktad ära,

Men vågen aldrig n inma dygd!

Hvi sker, att utan kraft sig våra snillen möda?

De känna ej den drift, som stora ämnen ge.

Allt går i glömskans natt hvad \åm s. kli r föda, När ålderdomens ljus sin t rna klarhet te.

Likså de stolta pyramid r Man än i dag från Nilens strand« r ter.

Hur många slott, se'n deras tider,

Ha icke bygts och fallit ner!

Förgäfves utan grund man någon styrka söker:

Vår vishetslära själf är veklig liksom vi;

Med sken af mänsklighet hon själens svaghet ökor; Hon kan ej vara stark, hon vill behaglig bli.

Om Cato död i all sin ära.

Lydt henivs råd, han hällre lefvat slaf.

Ej var det denna matta lära,

£om mod åt Thebes h jälte gaf.

Du har, filosofi, af strilar kunnat skryta,

När fordom deras eld Epaminondns väckt!

På fältet, ur ditt sköt. att Tlicbos boj r bryta,

Han går med din egid mot faran ofôivkräekt,

När syns du nu din fackla våga.

På hjältars han att leda söner fram?

Har lyckan trålar mera låga An d m, som födas i ditt dam?Till höjden af det ljus, dit tanken vågar syfta,

Längst öfver lyckans krets och mänskliga begär,

Jag ser en stoisk vis sitt stolta sinne lyfta Och hvila i det lugn, som gudars sällhet är.

Han i de dimmor icke fängslas,

Som fästa sig vid jordens låga trakt.

Ej af en giftig oro ängslas,

Som öfvar här sin envåldsmakt.

I dygdens öfning fri han anser utan häpnad Nödvändighetens lag och händelsernas lopp;

För plågor känslolös, mot alla faror väpnad,

Han under bördans tyngd sitt hufvud reser opp.

Hvad kan hans hjärta så bemanna?

Är han förtjust af något diktadt väl?

Nej, endast kärlek för det sanna Är väldig i hans höga själ.

Med en förmäten flykt när jag hans kosa följer,

Af en gudomlig kraft jag tror mig äga del.

Jag från ett bråddjup rycks, som du med blomster döljer, Du ljufva filosof, som smickrar mina fel!

Hur djärfs du dygdens lag förklara?

Du orklöst vill, men han allena kan.

Han styrka har att dygd ig vara.

Når du af svaghet är tyrann.

Af en bedräglig dikt, som vår natur förnedrar,

Förkväfs det ädelmod, som själens styrka är;

Men, Sokrat, af din dygd, 6om mänskligheten hedrar,

På ödet och mig själf jag lyckligt segra lär,Att ingen makt kan tanken tvinga:

Det gudaspråk förädlar hennes själ.

Men den sitt väsen aktar ringa,

Ar äfven värd att vara träl.

Hvar höres nu din röst: “Jag ej för folket bäfvar; Mitt lif är i ert våld, men äran i min makt.

Jag vet mitt värde själf, jag edra vittnen jäfvar; Ert lof jag aldrig sökt och ler åt ert förakt?”

Låt dina svaga landsmän kalla Din dygd för hög, din lära tung och svår!

När de som stoft till jorden falla,

Ditt namn till eftervärlden går.

Pärlan och tuppen.

Bland sopor kom en pärla bort;

På högen pärlan innan kort

Af hönsen hittad är___ Man vill af Tuppen höra,

Hvad med en pärla är att göra?

Hvad är att göra! säger han,

Hon äger ingen must, hon ej förtäras kan:

På gatan henne vräk! Vi ej förblanda böra Med en så mager kost vårt feta öfverflöd;

Bland sopor lider man ej nöd

På läcker spis för höns, och värdig deras tycke,På gatan går on juveler,

Han glades åt ett fynd, hvars dyrbarhet han ser; Och fattar pärlan in uti ett kungligt smycke.

Sitt värde kan en dyrbar sak Af hopens tycke oj förlora.

Till hopon räknar jag on dol af våra stora,

Som hämtar där sin goda smak.

Den st järnkloke och folket.

En lärd. som himlens lopp betraktar,

Sin egon gång st litet aktar,

Att ur sin kosa f'rd han faller i on grop.

Af folket däromkring, som samlas vid lians rop Och i sitt skämt oj orden väljer,

Man bör från alla håll: So där vår lärde man. Som alla ljus på himlen täljer På jorden mången tok är mera slug än han.

Du stämmer in. Alcipp. med hopens dumma löje. Den vises svaghet gör ditt nöje.

Du sjunger seger vid hans fall.

Kär han med upplyft syn förtjuses i det höga,

Ett dylikt dig ej hända skall.

Du ser på jorden ner och fäster där ditt öga.Du har därtill de bästa skäl Och vill din syn med ingen byta, Men flera med den gåfvan skryta, En oxe gör de c äfven väl.

KARL MIKAEL BELLMAN.

Fredmans Epistel n:o 30

till fader Movitz, under dess sjukdom, lungsoten.

Drick ur ditt glas — se, döden på dig våntar, Slipar sitt svärd och vid din tröskel står!

Blif ej förskräckt; han blott på grafdörrn gläntar, Slår den igen — kanske än på ett år.

Movitz, din lungsot den drar dig i grafven.... Knäpp nu oktaven,

Stäm dina strängar, sjung om lifvets vår!Guldguler hy, matt blomstrande små kinder Nedkramadt bröst och platta skulderblad!

L&t se din hand____hvar ådra, blå och trinder,

Ligger så svålld och fuktig som i bad:

Handen år svettig och ådrorna stela____

Knäpp nu och spela,

Töm ur din flaska, sjung och drick, var glad!

Himmel, du dör.... din hosta mig förskräcker; Tomhet och klang — inelfvorna ge ljud.

Tungan är hvit, det rädda hjärtat kläcker,

Mjuk som en svamp är sena, märg och hud.

Andas_____fy tusan, hvad dunst ur din aska!

Län mig din flaska!

Movitz, gutår — skål! Sjung om vinets gud!

Utur hans kärl din död i droppar flutit Helt oförmårkt med löje, sång och ro,

Ja, detta glas bedröfligt inneslut*t Glödande maskar, vill du, Movitz, tro.

Allt år förtårdt. Dina ögon de rinna.

Tarmarna brinna,

Orkar du ropa än gutår? “Jo, jo!”

Nåså, gutår! Dig Bacchus afsked bjuder:

Från Fröjas tron du sista vinken får. ömt till dess lof det lilla blodet sjuder,

Som nu med våld ur dina ådror går.

Sjung, lås och glöm, tänk, begråt och begrunda... Skull’ du åstunda

Ännu en fålsup? Vill du dö? “Nej — gutår!”Fredmans epistel n:o 30

öfver Bergströmskans porträtt på Liljans krog i Torsbälla

Storm och böljor tystna re’n, Himlahvalfvets matta sken Mer och mer försvagas,

Re*n det börjar dagas;

Molnen simma, —

Kvalm och dimma

Bådar solens bleka strimma.

Vädren spela fritt och täckt,

Fönstren ristas vid livar fläkt,

Lönn och aspar susa,

Kärr och källor brusa,

Orren spelar,

Tömmar, selar,

Bonden åt sin fåle delar.

Re’n i livar spis Fladdrar och fräs Spånor och ris Stickor och gräs,

Redan vällingsgrytan kokar.

Re’n med yf vig lugg,

Torparn uti mjugg Efter tobakselden snokar;

Och på ängen re’n,

Lutad mot en sten,

Dalkai ln i sin skyffel tar.

Krögarn stöfveln på sig drar,

Skurar bränviuspannan klar,

Re’n i stopet fattar,

Står i dörrn och skrattar;

Pipan blossar,

Gubben tro9ear

Bygdens kämpar, barn och gossar» Gumman på sin vagn vid grind’ Håller handen under kind;

Af och an hon vickar,

Slumrar in och nickar.

Solen sticker,

Gumman kvicker Vaknar och ur stopet dricker. Kvarnar och hjul Börja sin fart;

Hör, från ett skjul Hörde du klart Första slaget uti smedjan. Smeden, smal och lång,

Med en glödgad tång,

Naken ända upp till medjan, Mellan eld och sand,

Med en pust i hand,

Sjunger nu sin morgonbön.

Luften spelar frisk och skön; Min ta blomma, växt och frön, öppna sina knoppar,

Se åt daggens droppar,

Präktigt randas,

Vällukt anda*,

Med sefirens fläktar blandas. Skogen skymtar mörk och blå,Berg och kullar prydda stå Med båd lamb och kvigor;

Bygdens barn och pigor Gå och valla,

Le och tralla,

Sina hjordar sammankalla.

Lårkan i skyn Fl&ktar så sval,

Tuppen i byn Flaxar och gal;

All naturen börjar vakna Till ny glans och prål,

Nya göromål;

Och att ingen skönhet sakna,

Steg nu Movitz opp,

Tog sin fårgekopp,

Satt sig vid sin tafla ner.

Nå, Bergströmskan! Hvad jag ser Med bindmössa, — kors jag ber! — Bröstbukett i barmen Och en mops på armen,

Girandoller,

Parasoller.

Ve den Movitz, töcken fjoller!

Nå, så dumt! Jag dör af skratt!

Se den so'n med schäferhatt,

Präktig som en annan,

Med en musch i pannan.

Såg jag maken!

Isterhaken

Hänger pAden gamla draken.Bröstet s& spändt Skjuter hon fram,

Och excellent Liljans madam

Har du skildrat, bror, på vfifven, Men säj mig reson:

H varför sitter hon Med on fogel uti nilfven?

Jo, reson flr den.

Att dess äkta vän,

Fader Bergström lefver fin.

Fredmans epistel n:o 71.

Till Ulla i fönstret på Fiskartorpet, middagstiden en sommardag.

Ulla, min Ulla, säj får jag dig bjuda Rödaste smultron i mjölk och vin?

Eller ur sumpen en sprittande ruda,

Eller från källan en vattenterrin?

Dörrarna öppnae af vädren med våda, Blommor och granris vällukt ger;

Duggande skyar de solen bebåda,

Som du ser,

Å'ke det guddomligt, Fiskartorpet? Hvad? — (»uddomligt att beskåda!

Ån de stolta stammar, som stå rad i rad

Med friska blad?

Ån den lugna viken,

Som går fram? — Åh ja! —

Än på långt håll mellan diken Åkrarna?

Ä'ke det guddomligt? — Dessa ängarna? Guddomliga!

Guddomliga!

Skål och god middag i fönstret, min sköna! Hör, huru klockorna hörs från eta'n,

Och se, hur dammet bortskym mer det gröna. Mellan kalescher och vagnar på plan.

Räck mig ur fönstret, där du ser mig stanna Sömnig i sadeln, min kusin,

Primo en skorpa, secundo en kanna Hoglandsvin!

Å'ke det guddomligt m. tn.

Nu ledes hingsten i spiltan, min Ulla, Gnäggande, stampande, i galopp.

Än uti 8talldörrn dess ögon de rulla Stolt opp till fönstret, till dig just dit opp.

Du all naturen uppeldar i låga Med dina ögons varma prål.

Klang, ner vid grinden, i varmaste råga, Klang, din skål!

Ä'ke det guddomligt m. m.Fredmans säng n\o 31

om fiskafänget

pp, Amaryllis! Vakna, min lilla! ifii Vädret är stilla,

Luften sval.

Rägnbågen prålar Mod sina strålar, Randiga målar Skog och dal.

Amaryllis, lät mig utan våda I Neptuni famn dig frid bebåda; Sömnen3 gud får icke mera råda I dina ögon, i suckar och tal.

Kom nu och fiska — noten är bunden Kom nu på stunden,

Följ mig åt!Kläd på dig tröjan,

Kjorteln och slöjan Gäddan och löjan Ställ försåt!

Vakna, Amaryllis lilla, vakna!

Lät mig ej ditt glada sällskap sakna! Bland delfiner och sirener nakna Sku' vi nu plaska med vår lilla båt.

Tag dina metspin, refvar och dragen! Nu börjar dagen;

Skynda dig!

Söta min lilla,

Tänk icke illa,

Skulle du villa Neka mig?

Lät oss fara till det lilla grundet,

Eller dit bort till det gröna sundet. Där vår kärlek knutit det förbundet, Hvaröfver Tirsis så harmade sig.

Stig då i båten, sjungom vi båda! Kärlek skall råda I vårt bröst.

Eol sig harmar,

Men när han larmar,

I dina armar År min tröst.

Lycklig uppå hafvets vreda bölja,

I din stilla famn kan jag ej dölja,

Hur i döden hjärtat vill dig följa. Sjungen^ sirener, och harmen min röst!Fredmans sång n:o 64

om Haga.

Fjåriln vingad syns på Haga Mellan dimmors frost och dun Sig sitt gröna skjul tillaga Och i blomman sin paulun. Minsta kräk, i kärr och syra, Nyss af solens värma väckt,

Till en ny högtidlig yra Eldas vid sefirens fläkt.

Haga, i ditt sköte röjes Gräsets brodd och gula plan, Stolt i dina rännlar höjes Gungande den hvita svan. Längst ur skogens glesa kamrar Höras täta återskall,

Ån från den graniten hamrar, Ån från yx i björk och tall.

Se, Brunsvikens små najader Höja sina gyllne horn,

Och de frusande kaskader Sprutas öfver Solnas torn. Underskygdaf hvälfda stamma? På den våg man städad ser, Fålen yfs och hjulet dammar — Bonden mildt åt Haga ler.Hvad guddomlig lust att röna Inom en så ljuflig park,

Då man, hålsad af sin sköna, Ögnas af en mild monark! Hvarje blick hans öga skickar, Lockar tacksamhetens tår — Rörd och t just af dessa blickar, Själf den trumpne glådtig går.

Ode öfver hoppet.

Du gudamakt, som huld och öm För hjärtat målar, i din dröm.

Ej hvad det iår, men hvad det lyster; Som på en diktad framtid stödd, Af aningen och Minnet född,

År Nöjets mor och Kärleks syster!Du jordens väl, du milda Hopp, Som ur ditt hägn i lifvets lopp Såg aldrig än en dödlig vika;

gom lyser plågans mörka dag,

Åt själfva glädjen ger behag,

Är alltid nytt och alltid lika.

Din tröst af himlen blef beskärd Åt en till mödor ämnad värld,

Som villigt lyder dina lagar.

Behaglig i din flyktighet,

Du följes än med liflighet.

Ä-f den du sviker alla dagar.

O Hopp, jag sjunger ditt behag! Hvad plågad dödlig, om ej jag,

Har njutit dina känslors lycka?

Mitt hjärta näres af din röst,

När utan vänner, utan tröst,

Jag känner ödet mig förtrycka.

Jag saknar, hvad mig kärast var, Och ser vid ständigt mulna dar Min lyckas blomma långsamt knoppas; Men din förtröstan, mäktig än,

Ger mig i tanken allt igen,

Och jag blir nöjd den stund jag hoppas.

Ån af en ljuflig önskan förd,

Jag tror att Dafne, lyckligt rörd, Skall en gång tändas af min låga.Jag hämmar min förtviflans lopp, Och kärlek offrar &t ett hopp,

Som lindrar, och som när hans plåga.

Ån tror min själ från mödans tvång Den sällhet nå, där hon en gåqg Ej nödgas mer sitt tillstånd klandra: Med ödet hon förlikad år,

Och hvad en dag mig ej beskär Lär jag förbida af den andra.

Når hjälten, blind i farans famn,

Till spöket af ett ryktbart namn Eland svård och blod och lågor rusar, Det Hoppet år, hvars trodda röst En Karls, en Alexanders bröst Med eftervärldens lof förtjusar.

Det eldar dygdens ädla nit,

Som söker lönen för sin flit I jordens väl och evigheten;

Och världen ingen Yasa sett,

Om det ej honom löfte gett Om Äran och Odödligheten.

Det för den trägna landtmans hand, När han förtror åt jordens sand Det korn, som skall hans framtid föda. När det bland isar tyckes dö,

Han skådar trygt i vinterns snö En oviss, men förbidad gröda.Det gör, att under stormens brak En usling sig p& brutna vrak Med sluten syn åt böljan lämnar.

Det lyser fångens dödshvalf opp,

Som sjunger ån om frihets hopp,

Den ödet honom aldrig ämnar.

På kryckan, gubben svag och tung, Yid dess förblandning ser sig ung, Med dödens få: or uti pannan:

Han lägger grund till ett palats,

Dår själf han aldrig vinner plats,

Och samlar ägor för en annan.

Åt den som fräts af sjukdoms kval Det lofvar nya åldrars tal,

De förras kraft och forna hälsa;

Det skymmer bort hans öppna graf Och i den stund han tynas af Försäkrar än att honom frälsa.

Uti en värld, för tanken skymd,

Det siktar i en okänd rymd Bland gissningars och löftens töcken;

Det rår på vansklighetens lag Och kastar än sin sista dag På självfva evighetens öcken.

I sömnens vård bland drömmars krets Jag på en nytänd månes spets Fick Hoppets klara boning skåda;Gudinnan där på blommors bädd Var af de strålars glans beklädd, Som morgonrodnan3 ankomst båda.

Dess hufvud himlabågen bar,

Som lofvar oss, vid dundrets dar, Att luftens hvalf skall åter renas.

Uti beständigt vexlingslopp,

Af tankar en bevingad tropp I lekar kring dess syn förenas.

Hon från sin tron med glädtigt mod Gaf handen åt det Tålamod,

Som sig hvart steg på törnen sårar,

Men under bördan lydigt böjdt,

År med fördolda suckar nöjdt Och ler med återhållna tårar.

Med häftig fart och oros håg Till samma tron jag hasta såg, Från sina öfvergifna löjen,

Den yra Obeständighet,

Soro, trött vid sin lycksalighet, Begär af Hoppet nya nöjen.

Straxt vid gudinnans första vink De lätta Nöjen i en blink Till dess förtjusta ögon hinna.

Hon i ett band dem fästa vill;

Men, när hou trycker knuten till, De under hennes hand försvinna.Kring tronen lekte Drömmars här, Den blinda önskan, det Begår,

Som aldrig fylls och aldrig hvilar,

Den unga Vår, som blommor göt, Och Kärlek, som i Hoppets sköt Mot kogret hvässte sina pilar.

Utmed dess sida, Åtråns hand Af spindel trådar knöt ett band På Tillfällets och Tidens vingar; Förtviflan i en kula röt,

Men fåfängt på den kedja bröt,

Med hvilken Hoppet honom tvingar.

Jag hår, i dunkla rymders vidd,

Såg mänsklighetens skara prydd Yid Hoppets tron sitt öde fråga. Gudinnan ger hvar dödlig svar,

Som i dess spegel, alltid klar,

Ser sitt begår och ej sin plåga.

Der visas den förföljde skygd,

En flykting hans förlåtna bygd,

En girig ån en skatt att samla;

Åt ungdomsvårens kärleks lön,

Åt mannaåldern hjälterön Och ån en lifstid åt den gamla.

Fast glädjen, den jag flyktigt fann, Med drömmens skådespel försvann, Dess ljufva minne mig ej brister:Mot ödets makt dess tröst är kvar; Den äger allt som Hoppet har, Den saknar allt, som Hoppet mister.

O Hopp, min framtid kallar dig: Låt i den natt, som höljer mig,

For mina steg din fackla föras.

Din målning tankens vällust gör; Han ej en visshet önska bör, Hvaraf din irring skulle störas.

Låt hjärtat njuta stunders frid, När det uti sin plågas tid Sin tillflykt i din hägnad tager.

Vårt fängsel af din hand förgylls Du är gudomlig, när du fylls,

Men dyrbar än, när du bedrager.

JOHAN HENRIK KELLGREN.

Den nya skapelsen

eller

Inbillningens värld.

Du, som af skönhet och behagen En ren och himmelsk urbild ger! Jag såg dig — och från denna dagen Jag endast dig i våriden ser.

Död låg naturen för mitt öga,

Djupt låg hon för min känsla död:Kom s& en fläkt ifrån det höga Och ljus och lif i världen böd.

Och ljuset kom, och lifvet tändes, En själ i stela massan flöt;

Allt tog ett anletsdrag, som kändes, En röst som till mitt hjärta bröt.

Kring rymden nya himlar sträcktes, Och jorden nya skrudar drog,

Och bildningen och snillet väcktes, Och skönheten stod upp och log.#

Då fann min själ sig himlaburen,

Sig sprungen af en gudastam Och såg de under i naturen,

Som aldrig 7isheten förnam.

Ej endast storhet och förmåga Och glans och rymd och rörelse;

Ej blott i dalens djup det låga Och endast höjd i klipporne;

Men liflig i mitt öra fördes De höga sferers harmoni;

På berget änglars harpor hördes,

Ur djupet mörka andars skri.

På fältet logo fridens löjen,

Skräck omsmög i den skumma dal, Och lunden hviskade om nöjen,

Och skogen suckade om kval.Och vrede var i hafvets vågor,

Och ömhet uti källans sus,

Och majestät i solens lågor,

Och blygsamhet i månens ljus.

Hämd gick att blixtens pilar hvässa, Mod skakade orkanens arm,

Och cedern lyftade en hjässa,

Och blomman öppnade en barm.

O lefvande förstånd af tingen!

0 snillets, känslans hemlighet!

Hvem fattade dig, skönhet? — Ingen Förutan den, som älska vet.

För mig, när du naturen målar Till himlar utaf ljus och väl,

Hvad är du? — Återbrutna strålar Af Hilmas bild uti min själ.

Hon är det i min själ, hvars stämpel Till skapelsen förtjusning bUr;

Och jorden uppstod till ett tempel, Där hon gudomligheten är.

Du, som af skönhet och behagen En ren och himmelsk urbild ger!

Jag såg dig — och från denna dagen Jag endast dig i världen ser.

1 allt din lånta teckning kännes,

O-evigt samma, evigt ny!Din växt blef liljans växt, och hennes Den friska glansen af din hy.

Din blick i dagens blickar blandas, Din röst fick näktergalens sång;

Jag dig i rosens vällukt andas,

Och vestanfläkten har din gång.

Ej nog — du själfva fasan gläder,

Du fyller afgrundar med ljus;

Du öcknarne i blomster kläder Och tjusar i ruiners grus.

Och när min tanke hänryckt vimlar Och flyr och söker trängtande,

Och söker genom jord och himlar Det sälla stoftets skapare;

Och frågar, i hvad skepnad fattas,

Att öm och god och glad och mild Vår högsta dyrkan värdig skattas? — Då visas han mig i din bild.

I kungars slott, i hof och städer Jag ser bland tusende blott dig;

Och när min fot i hyddan träder,

År du där redan före mig.

Jag gick att visdomsdjupet spörja; Din tanke ref mig ur dess famn.

Jag gick att hjältars kväden börja; Men cittran lärde blott ditt namn.Jag ville ärans höjder hinna,

Men bortvek i det fjät du gick.

Jag ville lyckans skatter finna Och fann dem alla i din blick.

Du, som af skönhet och behagen En ren och himmelsk urbild ger! Jag såg dig — och från denna dagen Jag endast dig i världen ser.

Förgåfves ur din åsyn tagen,

Mig blott din tanke unnas mer:

I dinp spår af minnet dragen,

Jag endast dig i världen ser.Uti bergets klyfta Sippan späd och rädd, Ses sitt hufvud lyfta Upp ur drifvans bädd.

Ren af löfvet höljes Detta sålla bo,

Där min Dafne döljes I en menlös ro.V&r och kärlek, båda Gån att för mitt väl Med er tjusning råda I dess unga själ!

Hör, hur staren pladdrar Upp i björkens topp;

Se, hur fjäriln fladdrar Kring om rosens knopp.

Se, hur silfret flyter Utur klippans dam;

Hör, hur björnen ryter Sina känslor fram.

Se, hur vestan leker Uppå liljans bröst Och den sköna smeker Med en kärlig röst.

Älskare, se tiden,

Som till kärlek drar!

Om I längre biden,

År han mer ej kvar.

Gån att nöjet lyda!

Blott en tid det rår.

Må dess blomster pryda Eder ungdoms vår!

Dälden.

Stolt, majestätlig, i ljusets silfverskrud Satt på sin tron, å den höga kräftans Glödande himlafält, dagens drott.

Under låg dälden, i glans försmak tande, Och med osläckelig törst drack Gudens Brännande blick dess näringssaft.

Klädd icke mer i vårens friskare Färger af ungdom och Jif och glädje,

Låg hon och tillbad i härjarns brand.

Icke dess blomstrande barm mer lockade Fjär’larnes kyss, icke mer från klippan Dansade källans silfvervåg.

Upprätt ännu stod blott den ädlare Dristiga cedern, och med sin skugga Stärkte de tynande växters lif.

Sådan är välgörarns lön och afundens Blindade syn: denna låga hopen Smädade högt mot cederns skygd;

Ropade: Du är den, hvars famnande Grenar utsuga vår moders mjölk och Bkyaraes tørar ocfe da^geps routf,Vore ej du, sade väpplingen vickande,

Reste jag ock min stam i molnet,

Sträckte jag ock min rot till Styx. —

Rytande kom orkanen. — O ädle! du Kämpade, stod: kom tyst i natten Nidingens lömska stål — du föll.

Guden i antåg — och nu, så res dig, o Väppling! och möt hans blick — Men redan Ligger du — ack! ett vissnadt strå.

Kom så en vandrare, trött, och sökte den Ryktbara blomstrande dåldens skugga;

Sökte, och fann — en ödemark.

Frihetssång ur "Gustaf Vasa?\

Ädla skuggor, vördade fäder,

Sverges hjältar och riddersmän!

Om ännu dess sällhet er gläder, Gifven friheten lif igen!

Skola edra hälgade grafvar Trampas af tyranner och slafvar?

Nej, må träldomens blotta namn Edra vreda vålnader väcka Och er arm sig hämnande sträck^

Ur den eviga nattens famn,Ljusets fiender.

Saga.

(Efterbildning1)

En faveur de la Folie. Pardonnez a la Raison!

En kväll, förtiden höst__Låt se!

Öm jag ej felar i mitt minne,

Så var det kring den tjugonde

December_____Ja, min läsare;

Ty Vinter-Solståndet var inne Och Phebus, denne härskare Utöfver ljus och rimmare,

Som illa lyser, sämre rimmar I nordiske klimåterne,

Gick nu till sängs mot klockan tre

Att sofva roligt nitton timmar;_

En sådan kväll kom Lucidor Till stora klubben ut på norr —

En Klubb!.... Politisk? — Minsta spår Därtill i manuskriptet fins ej,

Och någon minsta nytta vins ej Att veta det — Nog af: han kom,

Steg in, satt ner och såg sig om,

Men såg ej skapadt grand — emedan Man intet ljus i rummet tändt,

Och himlaljusets president Gått ned till hvila längesedan,Och himlens vice president Därtill befann sig uti nedan.

I tjocka mörkret hör han här Den dumma hopen disputera Med mycken hetta (som man plår, Når man förstår sig

ingendera)

Hvad form på källarstugan är?

Hvad färg på möblerna? med mera.

Till slut. när en och ann betänkt, Hur uppåt väggarne befängdt Det var att uti blindhet sänkt Om form och färger resonera (Ty vara blind och icke se Var ett och samma, tyckte de);

Så ropte en, så ropte flera:

Ljus in !

Ljus kom — en allmän fröjd Vid denna syn. Hvem är ej nöjd På svart och hvitt att skilnad göra? Blott här och där en mörksens vän Gaf ljus och lampor den och den: Och hvem det var, skall ni få höra.

Den förste var en surögd man.

På honom ingen undra kan;

Han häldre ömkas af allt hjärta.

Hur skulle ljussken ha behag,

Når minsta skymt af himlens dag ÅT för häns syn en dödlig smärt»?I samma usla ställning bragt,

En gammal nerv sjuk man hörs klaga:

“Vid Gud! det står ej i min makt Att detta grymma sken fördraga’1. —

Ej heller undre man härvid:

Den stackars gubben all sin tid I mörkret famlat fram sin bana Men lära se, och lära gå,

Är lika nödigt båda två;

Och all förmåga är en vana.

En sömnsjuk man skrek till och spratt Helt högt från stolen, där han satt.

Hans namn var Dummer Jöns; Jöns Dummer, Till kropp och själ, båd dag och natt,

Försänkt uti en ständig slummer.

Man kan väl tänka, hvilket spratt För sådant djur att mörkret sakna;

Ty, sen man nu hans lättja ser,

Så skäms det dumma svinet mer Att ensam sofva bland de vakna.

“Mig” — hörs en svärmare därnäst —

“Mig skymningen behagar mäst.

O sälla skymning, nöjets dager!

0 dunkelhet, så ljuf och mild!

När du förskönar hvarje bild,

Hvad gör det mig att du bedrager?

1 dig min yra fantasi,

Utur förnuftets tyglar fri,

Allt i ett lyckligt kaos blandar;

Igenom dig blir skuggan kroppjIgenom dig fylls jorden opp Af gudar, jättar, troll och andar.

Nyss fick jag här eu vålnad fatt Ur Swedenborgska andevärlden:

Men ljuset kom — fördömda spratt! Dess strålar i en blink förtärde’n.”

“Fördömda spratt!” — skrek likaså Bakom en skärm, bort i en vrå,

En man med schene Rariteten — “Snart skall man nu min konst förstå Bland hela svenska allmänheten?

Det gick i skymningen så bra,

Att folkets syn och pung bedra;

Men, sen man tändt det sköna ljuset, Farväl med allt slags häxeri!

Farväl med svart och hvit magi” —

Så sagdt och junkern smög ur huset.

Densamma utväg (nämligen Dörrns utväg) tog en ann god vän. Som — ganska hederlig karl annars — I mörkret nyss, af händelse,

Råkt taga felt om fickor ne På sin surtout och sina grannars.

En kunskapsälskande person Ifrån den kungliga polisen (Som annars kallas plär spion)

Kröp nu helt skamflat bakom spisen. Att lyss vid ljus går ganska slätt:

Ty dels, så distraherar skenet,Dels händer, vid en snabb reträtt,

Att man i brådskan glömmer lätt Den ena armen eller benet.

Med puckel fram och puckel bak,

En krympling hela kvällen skrutit,

Hur hans figur vann könets smak (Det var i mörkret en klar sak)

Och hvilka prof han däraf njutit.

Men ljuset kom — och hvem blef flat,

Om ej den ängsliga figuren?

Ty mer vanskapelig krabat Man aldrig såg uti naturen.

En utlät sig: “Man vore dum....

(Sen saken kommit har sä vida)

Att vilja ljusets gagn bestrida;

Blott, att man hindrar det att sprida Sitt sken till hela publikum.

Nu, och på det en dylik fara Ej i vårt land må äga rum.

Är bäst man lämnar denna vara Åt mig till monopoliumP

“Rätt sagdt!” — hör man en annan svara — “Farväl med allt politiskt skick,

Med börd och dygder, hof och seder,

Den stund, till allmänhetens blick Man tillät ljuset stiga neder!

Men nu, som öfverheten blott Har rätt att pröfva till hvad mått En undersåte utan brottMå äta, dricka, se och höra;

Så tror jag för min del (hoc est:

Del i arrendet) vara bäst,

Att ljuset till regale göra.”

Bland några, som i hemlighet,

För skam skull, sväljde sin förtret,

Var källarmästarn och hans drängar. Förmodligt kunde gästerne Vid ljus begynna efterse Hvad drogue dem gafs för deras pängar Ty denna konst, som kallad blef Förr: underverk — nu: under slef,

Den konst, att göra vin af vatten Har än i dag det felet kvar,

Att den med svårighet bedrar

Rätt nyktert folk___om ej om natten.

“O blygd och hån!” — skrek pastor Fån — “Så groft att gäckas med försynen;

Tänk, att det djärfva stoftets son Vill midt i natten nyttja synen!

Förgäfves går då solen mer På Guds befallning upp och ner,

Att dela mänskans ljus och värma!

Hon värma genom brasor gör,

Och genom talgljus våga tör Att själfva dagens strålar härma.

Snart har naturen ingen vrå Så djup, så dold att hitta på,

Dit mänskans öga icke stjäl sig:

Hon storm och böljor tygla vet;Och räds ej i sin gudlöshet Att hindra åskan slå ihjäl sig.”

Hår brast församlingen i skratt:

Och pastorn, fattande sin hatt,

Svor pest och död mot sina bröder;

Då i en hast, vid trummors skräll,

Och klockors klang och lurars gnäll, Det ropas: EIV11 år lös på söder !

— Man nämner gata, gränd och hus,

Och orsaken till allt------ett ljus. —

“O Lucifers och snillets söner:

(Af Lux år Lucifer) se här”

— Skrek åter Fån — ‘ hvad frukten är Som Söder ren af ljuset röner!

Och som på Norr ett lika slut Helt visst en lika djärfhet kröner.

Så fattom genast vårt beslut:

Att allt, hvad lysa kan, släcks ut!”

Ren märks bland själfva ljusets vänner (Så mäktig är fantastens röst!)

Hur en och annan uppstå känner En hemlig fruktan i sitt bröst:

Då reser sig vid talmansbordet En man, att stadga deras val.

Man lyssnar; Lucidor har ordet:

“I män och bröder” — var hans tal — “Det fins en lag, af himlen stiftad,

För bruket af allt jordiskt godt:

Att utan vishet, gräns och mått Skall själfva dygden bli ett brott,Och själfva sällheten förgiftad.

Hvad nyttigt kan ej skadligt bli?

Sömn stärker — sömn ger lethargi;

Mat föder — mat ger obstruktioner;

Öl värmer— öl gör stranguri;

Skratt muntrar — skratt blir konvulsioner. Än mer; att alla dygders mor,

Den högsta dygd, hvarpå beror All timmelig och evig lycka,

Gudsfruktan själf, för vida sträckt,

Har den bedröfiiga effekt Att vissa hufvuden förrycka!

Men om en man, ur dessa skäl,

Förböde någon kristen själ Att skratta, äta, dricKa, sofva,

Och framför allt, sin Gud att lofva Då -- tviflen ej — är denne man Förutan prut ett af de båda:

Narr eller skälm — Och hvad den våda Beträffa må, som yppas kan Af ljusets vårdslösa handtering;

Har däremot en klok regering Två goda mede l i sin hand:

Spön — tjänliga att fruktan väcka Hos don försumliga och fräcka;

Och sprutor — färdiga att släcka I hast den grufligaste brand.”

Han slöt — Ett allmänt bravo skri! Ett allmänt klappande i händren! Excipe Fån ct Compagnie,Som togo visligt sitt parti,

Och svuro sakta mellan tändren.

Sist: hur på Söder tillgått har?

Hur med dess eldsvåda tog ända? Och hvilket nytt palats man drar Ur askan af det platt förbrända?.... Därom en annan gång, kanhända, Om Gud förlänger våra dar.

Dumboms lefverne.

(Efterbildning.)

Go herrar! lånen mig ert öra Till salig Dumboms lefverne;

Om det ej ledsnar er att höra,

Så tör det roa er kanske.

Han föddes enligt ödets domar Helt naken hit på jordens rin£:

Men se*n han kom till rikedomar, Så brast det honom ingenting.

I vaggan hade han med nöd En gammal käring, som såg om sig;Yardt därför illa sjuk — men kom sig; Och lefde se’n allt till sin död.

Till karakteren from och god,

Yar han ej snar att blifva retad;

Men sågs han någon gång förtretad,

Så var det uti vredesmod.

Det fel han haft i ungdomsvåren,

Att vara pojke förr än karl,

Man ganska visligt anmärkt har;

Men detta fel försvann med åren.

Till ingen man han afund bar:

Han såg väl ganska snedt på alla;

Men det bör man ej lastbart kalla,

Ty han var vindögd, stackars karl.

Man äfven mycket folk hört klandra, Att han dem öfver axeln sett:

Om det så är, så har det skett För det han längre var än andra.

Ett muntert lag han gärna väljde,

Men hatade allt fåfängt snack;

Teg nästan alltid, när han sväljde,

Och sväljde alltid, när han drack.

I Par Brikoll han aldrig hunnit Bli något särdeles stort ljus,

Ty mästadels man honom funnit Plakat utaf ett enda rus.Som autor skref han kors och tvärs, Höll tal i Grenna, tal i Trosa:

Om någon gång hans vers var prosa, Så var hans prosa aldrig vers.

I stilen var han älskare Utaf det tydliga och lätta;

‘•Ty — sade han. och det med råtta — “Ju simplare, ju änklare.”

I Dumboms ungdomstid begaf sig Att han predikade en gang;

Men hans predikan var ej lång,

Ty han vid ingången kom af sig.

En annan skulle blitt förbannadt Brydd vid en sådan händelse;

Men Dumbom fann sig ett-tu-tre,

Och slöt precist dår, som han stannat.

På sina resor han förnam,

Hur väl försynens nåd reglerat,

Som floder öfver allt placerat Där stora städer stryka fram.

Också — om ej hans dagbok ljuger — Skall på gästgifvargårdarna I Småland ätas mycket bra;

I fall man matsäck har, som duger.

God kunskap salig Dumbom hade Om både människor och djur;Och märkligt var det, som han sade En gång om kräftornas natur:

Hans ögon syntes tårar prässa Då de i kitteln sprattlade:

“Nej, ingen dör så grymt som dessa, — Skrek han — ty de dö lefvande.”

Teologien höll han på I tretti år med, vid sin pipa;

Men kunde aldrig rått begripa Hvad ingen mänska kan förstå.

I politiken var hans tro,

Hvad ingen bonde plär förgäta:

Att om man mjölka vill sin ko,

Bör man ock ge den till att åta.

Uti moralen kom han fram Med den besynnerliga lära:

Att det, som gör hvar mänskas skam, Kan aldrig göra någons åra.

Som fysikus han vågat hysa En tanke, något djärf kanske:

Han trodde ljuset skapt att lysa Och mänskans öga för att se.

Men som han uti allt for varligt,

Så medgaf han, försiktigtvis,

Att ljus för tjufvarna var farligt Och för en blind af ringa pris.Hans tanke var — ehvad man säger Till bördens lofoid och försvar —

Att den förtjänst en mänska har Är ingen ann', än den hon äger.

En hans finansplan väl förtjänar Att nämnas för sin nyhets skuld;

Den lyder så: "Ju mer man länar; Dess mer man sätter sig i skuld."

Också i metafysikan

Yar Dumbom en förfärlig bjesse;

Ty det var han, som skil'nan fann Emellan esse och non esse.

Spörj, forskare, så långt du gitter, Hvad residens, som själen har?

Det bästa svar blir Dumboms svar: "Min vån, hon sitter, där hon sitter."

I medicin höll Dumbom för,

Ehvad man därom må glosera,

Att den helt säkert nytta gör Åt medici, om intet flera.

En stor spektaklernas patron,

Fann Dumbom, att hos oss som andra Man därvid sällan har att klandra, Förutom pjesen och aktion.

Man hört hur mången auktcr skriker När minsta fel bestraffning fann;Men Dumbom tålde lätt kritiker,

Så snart de rörde någon ann.

Om han ej sjöng så riktigt bra,

Så kom det mest af den resonen,

(Precist som i vår opera),

Att salig Dumbom ej höll tonen.

Men det hvari han lyckats bäst Var konsten att ta ut charader;

Som man kan se af nästa rader I svaret till en näsvis präst:

Jag tror, att prästen hette Trälund....

Lik godt .. "Mitt första", sade han, "Är/ä. — Mitt andra hund. — "Minsann", Föll Dumb'om in, "ert hela — fähund."

Om i joujou de Normandie Han ej som mästare briljerat,

Bör han ursäktas deruti:

Ty spelet var ej inventeradt.

Att vara gift och vara slaf Höll han för samma i det mästa,

Och ibland äktenskap det bästa Det äktenskap, som ej blir af.

Må hvem som kan, och hvem som vill,

Sin flykt åt högre rymder spänna;

Den vise Dumboms sats var denna:

“Jag lefver hälst, när jag är till.”Vår Dumbom lade sig en afton Helt frisk och sund till själ och kropp, Men steg om morgon stendöd opp — O, vandringsman, känn dig sjelf!

Konsten att göra lycka.

Huru man n\å ungt folk enfaldeligen förehålla.

Min kära gosse, blif ett fån,

Så går dig allting vål i hånder!

S& varnade en mor sin son

Från första stunden han fick tflnder:

Min kåra gosse, blif ett fån,

Så går dig allting vål i hånder!

Förstånd för lyckan farligt år,

Och lyckan nåstan alltid plftr Förståndet ut på porten jaga.

Då kvickhet allom gör besvär,

Ses dumhet öfver allt behaga Och gör ej någon mask förn år,

Men smyger fram än här, än där,

Och tycks ej veta, hvart det bär,

Forr’n, vipps! den fram till målet länder.

Ja, kvickhet är ett afgrundslån,

Som självfva Belzebub osa sänder.Min kåra gosse, blif ett fån,

Så går dig all ting vål i hånder!

Då dumhet, nöjd och skön och fet,

På ejderdun sin hvila tager Och frodas uti kräslighet;

Så ligger kvickhet blek och mager På hö och strå med litet lager,

För sträng diet, till sin förtret,

Och på en möglad brödbit gnager,

Fly därför kvickhet, som én pest;

Det skämt, som på hans läppar myser, Ett gift för alla dårar hyser;

Och för den dåre aldra mest,

Som mest 1 makt och höghet lyser:

Och råkte pilen taga in I någon andelig mans skinn,

Som nog, Gud bättre! händt och händer Så lofvar jag, att ingen ger Två öre för herr Kvickhet mer;

Ty hat, som hälgons hjärtan tänder,

År ej ett hat, som återvänder,

Forr'n det sitt offer stekas ser Vid timlig eld på bålets bränder,

Och evig eld i mörksens länder.

Nej, kåra gosse, blif ett spån,

En dummer Jöns, ett nöt, ett fån Så går dig all ting vål i händer.

Hvad denna gumman hade rätt!

Hvad man dess lärdomar bör prisa!

Jag tror, Uppfostringssällskapet

Tör än i dag ej ha s& lätt Att bättre väg till äran visa.

Hvad gumman kände världen väl! Om Damon, stackars lärdomsträl, Följt gummans kära sons exempel, Så stod han nu i Lyckans tempel. Hvad salig gumman tänkte väl! Gud fröjde salig gummans själ!

Till en förnäm herre!

ik , gyllne tiggare, var stor,

Se an oss vandringsmän för agnar;

Det rör oss mindre än du tror:

Vi heldre gå till fots i våra egna skor Ån åka på kredit i våra björnars vagnar.

ANNA MARIA LENNGREN.

Några ord till min kära dotter, ifall jag hade någon.

Min kära Betti, du blir stor,

Du från din docka hunnit växa;

Utaf din hulda, fromma mor Tag för din framtid denna lexa.

Uti den verld, du knappast sett,

Så många öden förefalla;

Men med ett gladt och sedigt vett Skall Betti segra på dem alla.På lifvets bana varsamt gå,

Men tro ej allt hvad ondt man säger; Vår verld, min Betti, är ändå Den allra bästa verld man äger.

Den är, hvad den beständigt var, Bebodd af kloka och af dårar,

Och, noga öfverlagdt, den har Mer rätt till löje än till tårar.

För mycken misstro föder agg,

För mycken lättro ångrens smärta; Tänk ej i hvarje ros en tagg,

Ej dygd i hvarje manligt hjärta.

Väl dig, om jemnt du följa vet Försiktighet, den kloka gumman;

Den, jämte känslig glädtighet,

Är af all vishet hufvudsumman.

Med läsning öd ej tiden bort:

Vårt kön så föga det behöfver;

Och skall du låsa, gör det kort,

Att såsen ej må fräsa öfver.

Ett odladt vett, en upplyst själ,

Hvad, kunna böcker blott det skänka? Mitt barn, studera verlden väl;

Den ger dig ämnen nog att tänka.

Hvar menska, Betti, är en bok:

Lär dig att fatta rätt dess värdeOch min3, att oftast af en tok Den vise någon visdom lärde.

Men om lektyren roar dig,

Väl, i förädling af ditt väsen Låt den då blygsamt röja sig,

Men ej i tonen af beläsen.

En lärd i stubb (det är ett rön) Satirens udd ej undanslipper,

Och vitterheten hos värt kön Bör höra blott till våra nipper.

Lyd, Bett i, lyd bestämmelsen!

Sök ej att mannabragder hinna Och känn din värdighet,'min vän,

I äran af att vara kvinna.

Se denna mor i huslig krets,

Som vet sitt sanna kall bevaka, Fullt med den ärelust till freds Att vara värdig mor och maka.

Se, ordning, mildhet, treflighet Med blomster hennes fotspår hölja, Och heder, kärlek, tacksamhet Dess lefnad och de?s minne följa.

Behaget år med fliten släkt;

I nyttig snällhet sätt din heder; Låt ärbarhetei: i din dräkt Bli sinnebild af dina seder.Följ, Betti, smakens enkla bud,

L&t aldrig flärden dig förtrolla.

All prydnad, drifven intill skrud.

Är blott affischen af en fjolla.

I sällskap sladdrets tomhet fly,

Men sitt ej sluten som en gåta;

För tanklösheten plår man sky,

För mycken klokhet ej förlåta.

Yålj uttryck utan brydsamt val,

Se till, att du ej domslut fäller Och tala, Betti, håll ej tal:

Du tror ej, hur det oss förställer.

Gif skämtets udd sitt fina skick I ord, som glädtigt oförmoda;

Dock mins: man skrattar med en kvick Men man bär aktning för den goda.

En lätting, slö till själ och kropp,

Fann en gång lifvet bli en börda;

Då fann en annan lätting opp Att tiden genom kortspel mörda.

Välj nöd'gt detta tidsfördrif,

Som, fast af sed och ton ej menligt,

År, tro mig, med ett verksamt lif Och själ och känsla oförenligt.

Märk, hur en skönhets blick är hvass I nit att korten riktigt kasta!Märk, vid det lumpna ordet pass, Hur gracerna p& flykten hasta.

Försiktigt äfven undanvik All brydsam forskning i gazetten: Vårt hushåll år vår republik,

Vår politik år toiletten.

Blif vid din bågsöm, dina band,

Stick af ditt mönster emot rutan Och tro, mitt barn, att folk och land Med Guds hjelp styras oss förutan.

När sig en kvinna nitiskt ter Att staters styrselsått ransaka,

Gud vet, så tycks mig, att jag ser En skåggbrodd skugga hennes haka.

Nej, slika värf ej stå oss an;

Låt aldrig dem din håg förvilla!

Du skall bli gift — då vill din man Med tacksamhet min lärdom gilla.

Att giftas — ej ett åmne fins Mer rikt att i maximer drifva;

Men, goda Betti, hör och mins Det enda råd jag har att gifva:

Den make, som dig blir beskärd, (Märk denna stora hemligheten!) Var huld, om han är huldhet värd, Om ej — så var dtft i förtreten.Tag händelser och öden lätt,

Mitt barn så blifva de ej tunga; Och, mellan oss, är det ett sätt Att än i åldern synas unga.

Min Betti, lifvet flyr så fort.

Hvad grym, hvad oersättlig skada, Om, vid det lilla gagn vi gjort,

Vi nekat oss att vara glada!

Må stojet och förströelsen Yid andras dom för glädje gälla!

I stilla nöjen sök du den;

Det är för oss vi äro sälla.

Gör nöjet bofast i ditt hus.

Äg i ditt hjerta samvetsfriden; Den gör vår uppsyn mild och ljus, Den rår på sorgerna och tiden.

Ja, Betti, lifvets sällhet njut,

Men lifvets plikter ej försaka. — Nu har min lilla lexa slut,

Och till min söm jag går tillbaka.Pojkame.

Jag mins den ljufva tiden Jag mins den som i går,

Då oskulden och friden Tätt följde mina spår:

Då lasten var en häxa,

Och sorgen snart försvann; Då allt, utom min lexa,

Jag lätt och lustigt fann.

Uppå min mun var löjet, Och helsan i min blod;

I själen bodde nöjet,

Hvar människa var god. Hvar pojke, glad och yster, Var strax min hulda bror; Hvar flicka var min syster, Hvar gumma var min mor.

Jag mins de fria fälten,

Jag mätt så mången gång, Der ofta jag var hjälten I lekar och i språng;

De tusen glada spratten I sommarns friska vind, Med fjärlarne i hatten Och purpurn på min kind.Af falkheten och sveken,

Jag visste intet än;

I hvar kamrat af leken Jag säg en trogen vän.

De långa, lömska kifven, Dem kände icke vi;

När örfilen var gifven,

Var vreden ock förbi.

E] skilnad till personer Jag säg i nöjets dar; Bondpojkar och baroner,

Allt för mig lika var;

I glädjen och i yran,

Den af oss raska barn,

Som gaf den längsta lyran, Var den förnämsta karln.

Ej sanning af oss döljdes Uti förtjenst och fel; Oveldigheten följdes Vid minsta kägelspel.

Den trasigaste ungen Vann priset vid vår dom,

Når han slog riktigt kungen, Och grefven kasta’ bom.

Hur hördes ej vår klagan, Vårt späda hjärta sved Vid bannorna och agan,

Som någon lekbror led!Hur glad att få tillbaka Den glädje riset slöt!

Min enda pepparkaka Jag med den sorgsne bröt.

MeD, mina ungdomsvänner, Hur tiden ändrat sig!

Jag er ej mera känner,

I känn en icke mig.

De blif vit män i staten,

De forna pojkarne,

Och kifvas nu om maten Och slåss om titlarne.

Med fyrti år på nacken De streta med besvär Tungt i den branta backen, Der lyckans tempel är. — Hvad ger då denna tärnan, Så sökt i alla land?

Kallt hjerta under stjärnan, Gul hy och granna band.Jofur tummade på åskan, Sorgfri mellan skål och vägg; Drack med ifver och i brådskan Spilde nektar i sitt skägg.

Juno värmde sina fötter,

Pina, retliga oca små,

Knaprade på pepparnötter, Smekte moppa då och då.Venus knypplade manchetter (Till julafton något spratt); Gracerna på taburetter Hvar en vid sin båge satt.

Mars, som ögnade gazetten, Stötte hatten på tre kvart, Skrek, förtjust, till gudaåtten: Bravo, bravo, Bon aparte!

Herr Vulcan att maka brånder Stod med eldtången i hand, Svor emellan sina tänder På herr öfvereten ibland.

Bacchus skalkades i yran,

Gläd tig, vek och känsloöm; Febus gnolade vid lyran:

Goda gosse, glaset töm!

Merkur, sysslolös ej håller,

Gaf ut order till supén;

Astrild sög på karameller Och red käpp på kaducén.

Gamla fröken med egiden Höll ett kort och lämpligt tal öfver pojkar nu för tiden Utan aga och moral.

Men så när jag satt å sido Att också en annan piltSpraDg p& golfvet med Cupido Och for fram ån mera vildt.

Det var Dårskapen, en broder Till hans lilla kärlighet,

Alstrad utaf samma moder,

Men en skurk, som hvar man vet

Först en lek och s& en träta (Mellan pojkar vanlig sed):

Lilla Astrild fick ej äta Karamellerna i fred.

Lugg och knuff i hår och hufven, Tapper strid och ömkligt slut; Dårskapen — hvad tycks — don lufven, Klöste Astrilds ögon ut.

Skrik i tak, allarm och väsen, Svimning, eau de luce och gnäll;

Flux i första åkarschäsen Efter gudarnes Acrel.

Ryck på axeln, svaren korta —

Venus skrek: “Fins intet råd?* — “Ingen hjälp — pupillen borta;

Pojken blir stenblind, ers nåd.”

Venus grät, och gudaskaran Svor åt Dårskap hämd och död. Syndarn skalf; men, midt i faran, öfverguden tystnad böd.“Blodig hämd”, så föllo orden, “Gör ej skadan mindre stor; Straffet blir: att han på jordén Leda skall sin blinda bror.”

Ära för de högas välde,

Jupiter i all respekt! —

Men, när denna dom han fälde, Visst var gubben litet knäckt.

Slottet och kojan.

Jag har en landtlig stuga — Den stugan är dock min.

Men ödmjukt skall man buga, Att till mig komma in.

Så t öga högt från marken Har den sin resning fått.... Men der, framför åt parken, Där står ett skyhögt slott.

I prakt och stoj otroligt Där bor en herreman.

Jag sofver alltid roligt,

Men det gör inte han.Han hofman är — dess värre — En präktig stjern a bär.

Men, stackars nådig herre,

Hur litet säll han är!

Jag satt framför min koja En vacker aftonstund,

Då plötsligt hördes stoj a Hans koppel kring min lund.

Hans nåd förbi mig trädde, Just, som jag bäst förnöjd Försynens godhet kvådde I menlöshet och fröjd.

Det var en liten visa Som själf jag gjort — jo jo — Att himlens Herre prisa För lugn och sinnesro.

För sundheten och födan,

För faderligt försvar,

För hvila efter mödan Och ångerfria dar.

Hans nåde, stödd mot bössan, Grant hade hört min sång,

Jag teg och tog af mössan.... Han tankfull gick sin gång.

Han göt en suck af smärta — Ha, den förstod jag godt:“Gif mig ditt glada hjärta, Och gärna tag mitt slott!

Då lyfte sig mitt öga Till den, som delat så: Palatsen åt de höga Och glädjen åt de små.

Grefvinnans besök.

Bevars, hvilket fläng både ute och innan Hos prästens hvad stoj och hvad stök!

Ett bud hade kommit, att nådig grefvinnan Tänkt göra ett middagsbesök.

Pastorskan höll råd med sin dotter Lovisa Om ordning på dukning och fat;

Hon ville sitt kokvett vördsamligen visa Med ståtlig välfägnad och mat.

Nu dammades salen och gamla porträtter, Stamfådren förnämst deribland:

Matronor med nattyg och snörda korsetter Och präster med biblar i hand.

Pastorskan påklädde sin långkoft af siden, Herr pastorn sin bästa peruk,

Lovisa den dräkt, som den framfarna tiden, Hvar årshelg kom endast i bruk.Nu syntes grefvinnan och frökeu vid hagen; Herr pastorn till mötes dem gick,

Med ideligt jänk på kaftanen och kragen,

1 st&dadt och prästerligt skick.

På trappan med nigningar täta och djupa,

Stod prästfrun sä gladlynt i soln;

Och dotter och mor foro ödmjukt framstupa Att kyssa den grefliga kjoln.

I salen dét högborna främmande trädde;

Herr pastorn med bugning och krus

Beskref, hur man underdån hj irtligt sig glädde Af äran, som skedde hans hus.

Det grefiiga herrskapet fördes till bordet,

Guds g&fvor det feltes ej där;

Grefvinnan sä nedlåten nådigt tog ordet:

Bevars, hvad ni gjort er besvär!

Pastorskans anrättning hon täcktes beprisa, Fann dillköttet läckert och ungt;

Berömde ostkakan och brydde Lovisa För husets vällärde adjunkt.

Och fröken med fingrar, som snön att förblinda, En vinge af kycklingen bröt.

Och matade stundom sin sköna Belinda Och föga af rätterna njöt.

De förnäma gäster med blick på hvarannau Bemärkte herr pastorns gestalt,Med knifven i steken och svetten i pannan Och trugning och bugning vid allt.

Pastorskan tog skålen med smultronen bräddad; Allt var så hjärtin ner ligt un dt,

Hvar tallrik bon böd som en ättehög bäddad,

Allt rikligt, tillräckligt och rundt.

Med klenät och strufvor och pontak och skålar På tiden så länge drog ut;

Det grefliga herrskapet satt som på nålar,

Men ändtlig tog måltiden slut.

In kommo nu plantor, solbrända och feta, Framförda af mor och af far. —

Och nådiga frågor hvad ungarna heta —

Och tröga och tölpiga svar.

Pastorskan, så ärbar med korslagda näfvar,

Kom fram med en stämma så mjäll,

Med tal om Lovisa och sysslor och väfvar —

Och kors hvad den flickan var snäll!

Lovisa begapade frökens garnering Och bjäfset kring kjortel och baim,

Med spekulation på en dylik stoffering Till granngåismamsellernas harm.

Nu frambjöd hon kaffe ur kannan, som blänkte I gammal siratlig fason;

Och öfver herr grefven, som fordom den skänkte, Höll pastorn en parentation.Om stora bedrifter nu skar Lan i växten Med vältaligt krångel och bråk,

Och kryste förståndet och späckade texten Med skriftenes heliga språk.

Med anständig suck för den saliga döda Grefvinnan drog näsduken opp;

En artighet sade för prästfolkets möda,

Böd afsked och tog sin salopp.

Och pastorn nu grefskapet följde till linden;

Hans 8edsamma dotter och fru Nu nego vid trappan, vid porten, vid grinden, Och stå där och niga ännu.

Porträtterna.

Uppå ett gammalt gods, ett arf af gam ia fäder, En skinntorr greflig enka satt,

Var skral, drack ständigt te på fläder Och hade ben som spådde väder Och leddes merendels besatt En dag — Gud vet hur det var fatt —

När hon med kammarpigan satt Uti den stora saln, beklädd med gyllenläder Samt här och där med ett porträtt Af

hennes högvälborna ätt,

Hon i sitt höga sinne tänkte:

Om jag likväl så lågt mig sänkte,Att tala med det lumpna hjon,

Kanske det gaf min gikt en liten diversion;

Och fast ej denna dumma flundran Förstår en fin konversation,

Så får min lunga en motion Och detta stackars våp skall falla i förundran Att höra på min extraktion.

“Susanna” — sade hon — ‘ du sopar denna salen, Och sopar den mest alla dar,

Du ser de konterfej den har,

Men gapar, som du vore galen,

Och vet ej af hvad folk du spindelväfven tar!

Hör då____Till höger främst, det år min farfars far,

Den vidtbereste presidenten,

Som kände flugors, namn på grek’ska och latin Och förde med sig hem och skänkt akademin

En metmask ifrån Orienten_____

Nå.... den dår näst intill — af våda satt i vrån —

Är salig fänriken, min enda kära son,

I ställning och i dans ett mönster,

Mitt och familjens hela hopp,

Som sju slags stångpiskor fann opp,

Men fick en fläkt ifrån ett fönster Och slöt i en katarr sitt ärofulla lopp —

Hans grafvård resas skall af marmor___

Det här är till min mor, grefvinnan, en fru farmor: Hon var uppå sin tid för skönhet vidt i rop Och — som det värkligt händt, och icke är en sägen— Halp drottning Kirstin kroningsdagen

Att häktff understubben hop___

Nu,... den där damen i mantiljenDet är min grand’tant kära barn____

Och den där gubben med talar’n Det är en onkel i familjen,

Som spelte en gäng schack med självfva ryska czarn.. Det där porträttet se’n till venster År salig öfversten, min man.

Hvem egde skicklighet, talanger och förtjänster

I rapphönsj agt, om icke han___

Men se nu väl på denua damen I den ovala vackra ramen,

Som i sin höga barm den där buketten bär —

Se hitåt — inte pä den där —

Hvad stolthet kan man ej ur hennes ögon läsa!

Se, hvilken ädelt buktad näsa,

Kung Fredrik blef en kväll i denna skönhet kär,

Men »hon var dygden själf och började att fräsa Och kungen underdånigt snäsa,

Så att han blef helt flat och sade: 'Ack, ma chére, Bevars, hvad hon är fasligt fjär!'

Ja, ja, den händelsen kan ännu mången sanna — Nå ser du inte hvem det år?

Hvad — käns jag inte strax på denna stolta panna?" "Men, kors bevars väl", skrek Susanna,

Och släppte nålar, sax och tråd,

"Skall detta vara hennes nåd!!!"

'Hvad — skall det vara? Hvad_______hvad? Slyna,

Fort ut på dörrn med dig och med din knyppeldyna!

"____Hvad harm — men det med råtta sker,

När man med slika djur i nådigt tal sig ger!"

Grefvinnan fick på stund en ny attack af gikten,

Och det är alltihop, som lärs af denna dikten.Gossen och leksakerna.

En liten pilt jag bygga såg

Ett skepp af flarn med flagg och tåg....

Ack. hvad det fröjdade den lilla!

Kom så en högvis, trumpen man Och skepp och flagg en dårskap fann, Beviste det — all fröjd försvann,

Ack, hvad den vise gjorde illa!

Till nya nöjen gossen lopp___

I skålen såpan löstes opp,

Och bubblan flög så präktigt skiftad, Den vise skrek: ' Hvad uselhet —

Se bilden af din dödlighet!"

Och bubblan sjönk och gossen gret,

Hvi blef hans glädje så förgiftad.

I öfverkloke i vår värld,

Hur liten tack den nit är vård Att sanningsglaset för oss hålla,

Att gillra med förnuftets garn!

O, låmnen oss — vi äro barn —

Och våra lekverk och vårt flarn Låt oss i ostördt lugn behålla!

KAKL GUSTAF af LEOPOLD.

Försynen.

Skall jag det enda hopp förlora, Som än förljufvade min lott? Försynen vakar för det stora: Välan! — Men för det stora blott? År hon för hög att sig besvära Med mina lägre ödens lag?

Och all dess omsorg, all dess åra, Att denna klump af jord må bära En följd af suckande som jag?Och dock, hvad år mot jord och himlar En enda dödlig? — Ack, ett grand,

Som, evigt bortgömdt, vraks och hvimlar I öknars ocean af sand!

Han, som, likt bölja, trångd af bölja,

Ser släkt på slakt i evigt skick Med hvarje timslag jorden hölja Och svammas bort af dem som följa, — Hvad ar en enda för hans blick?

Hvad flård af höghet! Hvilka frågor!

En Gud för varelsernas hop,

Hvad ser han, om ej deras plågor?

Hvad hör han, om ej deras rop?

Han, som ur djup af rymd och tider Klädt blommans blad i silfrets dag,

Han har ej (snillet det bestrider)

Det öga för ett bröst, som lider,

Som för en blommas penseldrag?

Låt ej ett stoft hans blickar draga,

Hvars klagan ensam höjer sig. —

Men alla lida, alla klaga;

Han hör då ingen eller mig!

Kan han förvillas af att dela Sin vård till hvarje våsens lott?

Kan viljans godhet honom fela?

Och klumpen af det stora hela Förtjänar den hans omsorg blott?

Hur kort vår svaga tanke hinner!

Af sinlighetens dimma skymd,Han i atomen ringhet finner Och storhet blott i tal och rymd.

Men du, som rymdens haf ej tömmer.

P& alstringskraft i seklers längd,

Du ej med jordisk blindhet dömer,

Du ej det stoft du lifvat glömmer För massan af systemers mängd!

För oss, ej för naturens herre,

År detta smått, ett annat stort Af delar, dem vi kalla smärre,

Har han det stora hela gjort,

Som, självt en prick, i rymden flyter.

Du hör ej detta bladets ljud,

Som faller; — men när stormen ryter,

När blixtens eld ur molnet bryter,

Då tror du se och höra — Gud!

Ocli han, — insekt, fall ned och bäfva! — Och han, når ur de banors lopp,

H vari planeterna sig häfva,

Och solarne gå ner och opp,

Han världar hör på världar falla,

Och tusen himlar och än fler Af deras krossning återskalla;

Då tycker han, som skapt dem alla,

Sig höra — bladen falla ner!

Säg, hvar hans makt sig ädlast röjer, Hvar lyser den mest underrik:

I denna suck ditt hjärta höjer?

I himlasferernas musik?I denna jämn vigts djupa lagar,

Som bär i tomma rymden opp Det stora bloss naturen dagar?

1 detta ömma bröst, som klagar Sitt kval och tröstas af sitt hopp?

För hvem består det hela? Svara!

För Gud? — Det dyrkar honom ej.

Ja, himlarna hans makt förklara;

Men känna de hans godhet? — Nej.

Ån för sig sjålft? Månn' jorden njuter Det lif, som solens låga ger?

Den frukt, hon i sitt sköte sluter?

Den svalka, middagsregnet gjuter?

I lefvande, allt år för er.

Systemet ej till sällhet traktar:

Det har ej kval och ej begär.

Den mask med känsla, du föraktar,

I värde öfver solen är.

Hvart enda lif, som har förmåga Att njuta, att beklaga sig.

Har rätt att sucka vid sin plåga,

Har rätt sin skapare att fråga:

Är det den lott, du lofvat mig ?

Och dock, tillfreds med den han gifver, Begår ej i hans plan att se,

Hvad kraft det första hjulet drifver, Och hvilken kraft det tusende.

Följ blind, men viss, när han ledsagar (Fast du hans vägar ej förstår),Att dessa vägar hafva lagar,

Och att du trampar, när du klagar, Lycksalighetens gömda spår.

Ryck ej ur högsta rättens händer Dess viktsk&l, dess regeringsglaf.

Spörj ej: hvi blodas dessa ländei ?

Spörj ej: hvi flödar detta haf?

Högst ur din krets sin irrgång gömmer Den kedjan af en ordnings bud.

Hvars del i u ser, hvars vidd du dömer; Ditt vett vill mäta den och glömmer, Att sista länken hålls — af Gud!

Predikaren.

Min son, tag läran af min mun:

Gif akt på tidens flykt i dina unga dagar,

Och lyssna i din vår till lefnans visa lagar.

Hon varder kommande, den stund,

Den stund af långsam död, den stund af evig dvala, Då inga ämnen mer till dina sinnen tala.

Då styrkan brutit upp med viljan sitt förbund,

Då mjölnarena mer ej mala,

Och huset darrar på sin grund,

Och tinnarna deraf stå kala,

Och mörkret bryter in igenom fönstrens rund.Till sällheten, min son, låt visheten dig föra;

Allt annat irrar dina fjät.

Hör då, hvad tidigt nog en dödlig ej kan höra:

Att lycklig bli. att lycka göra,

De tingen äro två, men få begripa det.

Vill du naturens väg till värklig sällhet veta?

Se hilr dess första bud: arbeta!

Det år en dödligs kall, dess ära, dess behof.

Hon sade ej: finn sätt att tiden förnämt döda!

Hon sade: mänska, köp din njutning för din möda, Och gif ej andras svett din orklöshet till rof.

Var nyttig. Nöjet blef till pris åt mödan gifvet. Dagsverkarns timme flyr, dagdrifvarn släpar lifvet, Och vämjelsen vid allt är duglösheteus prof.

Gör rätt åt all förtjänst, min son, och gör det gärna, Men pröfva, hvar hon fins, och vet, att hon är sann. Skilj kärnan från sitt skal, magneten från sin stjärna: De svara ofta nog rätt illa mot hvarann.

Låt ingen fördoms makt och ingen dåres truga Det bifall af din mun, du dygden borde ge;

För mänsklig ordning dock, för hvilken allt bör ske, Inför den höga dåren buga,

Men djupt, så djupt, min son, att han ej ser dig le.

Mot smädarns rop likväl din själ, ditt öra härda,

Din stolthet med rättvisan säm.

Man år ej tom på dygd, för det man är förnäm.

Jag har förnäma känt, och känt dem vördnadsvärda. De hafva fel, min son, dem har hvart dödligt bröst, Men mången dygd jämväl, som saknats hos de ringa.Och oftast var det hat, som höjt mot dem sia röst,

Blott hatet mot de band, som folkförförarn tvinga.

År mänskan skapad mer för dygder eller brott?

Hvad bör hon: älskas, hatas mera?

Uppriktigt svaradt: intetdera,

Men tjänas och beklagas blott.

Gör det. Och har din själ nog ljus, nog styrka fått,

Har gifvarn af ditt lif täckts gåfvor dig förläna Att tjäna fosterland, förnuft och mänsklighet,

Uppoffra dig för dem och nämn ej tacksamhet. —

Mm son, att mänsklighet, förnuftet, staten tjäna Och njuta ej blott lugn, men rättvisa därför,

År mer än på en gång en dödlig fordra bör.

Tre stora ord, min son, vår samhällslära pryda, Upplysning, Frihet, Mänskorätt.

Om himlen unnar dig förstå, hvad de betyda,

Förklara dem en dag för mänskors usla ätt.

Har man ännu förstått dem rätt?

Hvad skiljer detta blod, som nu Europa färgar,

Från fanatismens bål och despotismens band?

Det är ej sanningen, min son, som jorden härjar,

Som öppnar brottets dam. Nej, det är hon, hvars hand När, likt en skyhög flod, det svämmar utan strand,

Från himlen sträcks och jorden bårgar.

I sanning som i dygd, min son, en måtta vet.

Räds, att ditt sanningsnit förleder,

Och drif ej dygdens nit till ofördraglighet.

Var sträng i tänkesätt, men len och ljuf i seder. Naturens första bud är sammanlefnans lag,Och mänskans första plikt, att denna möjlig göra.

Om till förnuft och dygd du vill en dödlig föra,

Så stöt ej honom bort med sättets obehag.

Tänk ej, att plumpt är starkt och blygsamheten svag. Tro ej Catoners namn med cynisk fräckhet vinnas;

Var viss, att den gör mer, som rodnar ej för ord,

Och vet, att knappt ett brott så timmerhögt skall finnas, Som ej var planta först i skamlöshetens jord.

Min son, hör tidigt upp att dårlig omsorg bära,

Pör lyckans öfverflöd och för ett fåfängt namn.

Hvad vinner du att dig förtära?

Ditt guld är utan själ och utan kropp din ära!

Sök nöjet hos dig själf och i en älskad famn,

Ty det är sällhet, blott. Allt annat är dess hamn.

Välj klokt, om du vill utvaldt njuta.

Det är den vises konst att göra nöjens val Och dårens fall, min son, att ingen lust förskjuta.

Bed ej en gunst utaf en fal.

Och bryt ej hvarje frukt, du retas att begära.

Sök dig ett eget träd. Var örn, var omtänksam,

Och vattna kring dess rot, och gäTda kring dess stam. Den frukt är dubbelt ljuf, som egna grenar bära,

Och hvilan dubbelt säll skall låta finna sig I skuggan af ett träd, som ger den blott åt dig.

Vill du af vänners tro dig nå’nsin lycklig kalla,

Haf den förtjänst, min son, som gör dig värd en vän.

Ditt hjärta, iln så fromt, blir alltid utan den En pänning utan halt, som fåfängt bjuds åt alla,

Och hvarför du med skäl får ingenting igen.Behåll ditt lugn, min son, förakta dem, som skända. Ditt namn sitt värde har, om de ej glömma dig.

Sä långt som dagen går att sina strålar tända,

Från morgonrodnans port, till där han badar sig, — Hvad ser han? All förtjänst mot mörkrets barn i krig. Sök dagligt mer förtjänt af deras ilska blif va.

Mot deras sträckta gadd sätt fram en häl af stål.

Stick etterblåsan upp med skämtets fina nål,

Och le med mildt behag vid ropen, som de gifva;

Det är en lindrig hämd, som kristendomen tål.

Sätt, förr än år och trötthet tvinga,

Ett syfte för ditt lopp, en gräns för ditt begär.

En tidig njutning af det ringa År bättre än en flykt, som utan hvila är.

Betrakta dårens lott, hvars sista dar försvinna I nya trängtningar och ej än fylda hopp Så steg i vildens bröst en dag begäret opp,

Att horisontens gränser hinna,

Som, alltid lika stor, vek undan för hans lopp.

Fly stojet. Rodna ej att undan världen gömmas.

Mot hennes spotska blick förnuftets mognad ställ.

Ve den, som för att tro sig säll,

Af andra måste ses, af andra sådan dömmas,

Som trånar med sig själf och, hellre än att glömmas Dör främling i sitt eget tjäll.

Min son, haf bygden kär, var känslig för naturen:

Man hårdnar under konstens band.

Byt stadens täppta barm mot sjöar, skog och land,

Se tråden utan skrank och fågeln utom buren.Säg ofta: det är här, naturen mänskan ställt,

Här var dess hjärta rent och hennes tillstånd sällt; Det är ej här, dess djrgd sin första bane funnit,

Det år bland slussar, hvalf, kolonner, torn och slott, Hon lasten pryda lärt, förtryckets boja fått,

Och hennes kungars blod för upprorsbilan runnit.

Så ljuf som skördens glans, som gräsets bädd så len, Är hjärtats känsla här och hvart begär, den väcker. Det hårda brottet föds bland dessa block af sten,

Med hvilka det till skyn en jämnhög panna sträcker.

Ehuru dröjd, min son, han kommer dock, den dag, Som skall sin vinterfrost kring dina skuldror tömma, Skall lämna tom din stol i vänners aftonlag Och dig till sparsamt bord och enslig säng fördömma. Förstå den svåra konst att åldras med behag!

Naturen blifve här din tröst liksom din regel.

Den sol, som nedergår, ännu sin skönhet har,

Och seglarn, som från sjön sig inåt hamnen drar Med sakta vaggad fart och sammandragna segel, Behagar än vår syn och håller skådarn kvar.

Hvar tid sitt värde har, sin daning, sina seder. Erfarenhetens dag ger vikt, om den gör tung.

En grånad filosof är mänsklighetens kung.

Men det är rått, min son, att åldern saknar heder,

När hon är barnslig nog att vilja synas ung.

Min son, ett sorgligt ord skall min predikan sluta.

Gifs en fullkomligt säll bland jordens barn? Ack nej! Åt ingen dödlig gafs att oupphörligt njuta.

Allt lider ömsevis. Hvarför? Det vet jag ej.

Det gifs ett sätt likväl att mildra lifvets öden:Gör godt, i tysthet följ det gömda kvalets fjät,

Styrk hår ett krossadt mod, ryck dår en dygd ur nöden. Det gifs ett sått, min son, att mildra sjålfva döden:

Gör godt, — och tro mitt ord: det gifs ej fler än det!

Julgrisen.

En prestman — jag tror mest, att det i Lappland var, Men att det var för lång tid sedan,

Som denna händelse begaf sig där, emedan Man lappska kyrkans fond se’n då förbättrat har; — Nu, att ej tiden fåfängt spilla Med gissningar, så lefde här En prestman, som just ej predikade så illa,

Men som var ganska slät i pastoral ier.

Hvad! Åro, frågar ni, då pastorater där Så usla? Hade han i sådant sitt elände Ej ens två, tre, minst ett prebende?

Han hade ej en gång, godt folk, ett pastorat.

Han lefde där, jag skall ej ljuga,

Trångt, ogift, slätt betjänt och ofta slätt i mat,

En säng, ett rankigt bord, en gryta, två, tre fat,

En lurk om femton år, som sopade hans stuga,

Och som i spisen sof, — se där hans hela stat.

Men lyckan dock en gång till jul på honom tänkte Med något större öfverflöd.En grannfru, lika from som skrynklig, honom skänkte Ett stycke vålgödd gris, två goda flaskor mjöd.

Nu, mera glad än förr, han mötte juledagen,

På hoppet om sin måltid stödd.

Fläsk, det är sant, förbjuds af gamla judalagen;

Men se'n på predikstol’n man talt sig tom i magen,

Är visst en menlös gris, väl brunstekt och väl gödd,

En ganska lofiig del af julefröjdsbehagen.

Ur bädden hoppar han, förr’n väckarn ännu knäppt, Gör opp en härlig eld, tar fram hvad han behöfver, Hoc est, — sitt spett och sitt koncept,

Och sticker grisen på, i det han läser öfver.

Nu ringes, — fort peruken på,

Hvarefter, och se’n han med dagens fröjd i sinnet I hatten litet låst, till Jöns han ordar så:

“Vänd steken flitigt, Jöns. Lägg därvid fast på minnet, Att aldrig låta spettet stå.

Ty om den grisen bräns och knorrar sig i skinnet,

Så blir ditt eget skinn det första jag skall flå.

För öfrigt sjung din psalm och tag dig väl till vara,

Att du ej dessa flaskor rör;

Det är förgift. Man däraf dör,

Fast gjorde man ej mer än drog ur korken bara.,,

Jöns var en lurk af dum natur;

Med bäfvan trodde han, och på en pall vid spisen Tar han sin ferma posityr,

Med handen vid sitt spett och ögat spändt på grisen. Men sjunga tänkte han, nog af i kyrkan sker!

Nu, som han sitter där och midt i brasan ser,

Mol ensam, — ledsnaden hans fruktan öfvermannar, Hans ögon styfva bli, — han gäspar, gäspar mer Och slumrar till, — och steken stannar.Så stannade p& Josuas ord Vårt arma klot för solens brasa,

Då Josua, upplyst man, men yr af stridens fasa,

Skrek till bakfram: stå, sol! i stället för: stå, jord!

Ett kol fr&n spisen Jöns på högra handen sprakar; Han vaknar, jämmern ser på prestens gris och tror,

Att för sin grofva synd (ty svedan kändes stor)

En smula skärseld han, i förväg redan smakar.

Det var ej mer densamma gyllne svål,

Som sken lik en dukat, helt nyss fr&n myntet tagen, Bränd var han, torr som trä, till färgen svart som kol, Och detta, — detta mord var skedt på juledagen!

Men kanske, tänkte Jöns (af hemligt hopp förmådd), Att han, fast litet bränd, ej däraf sämre blifver.

Han smakar; bit på bit han snart af sv&len rifver!

Förr’n han ser till, är grisen flådd.

Nu börjar ängslan först att Jöns med kraft betunga.

Till sv&l fanns intet tecken mer.

Hvad har jag gjort? skrek han. Jag frukten däraf ser, Att julda’n vånda stek och icke psalmer sjunga.

Men om jag satt mig ner, månn’ tro,

Att vända den på nytt så starkt sig göra låter Och sjöng med riktig ton mitt dulcijubilo!

M&nn’ då ej skinn och färg på Guds makt komme åter? Jöns gör sin bästa flit, men lyckan var ej blid:

Allt sämre grisen blir ju mer han honom vänder. Re’n tror han se, i trots af p&lyst julefrid,

Magistern öfver sig med eldt&ng och med bränder.

Ur kyrkan rings. — O Gud, förbi är nu min tid, Omöjligt är att fly magisterns vreda händer;Jag tar förgift, det blir därvid!

I ångsten grep han till en af de två buteljer Och tömde den med andlös drift.

Han finner ljuft likväl, rätt ljuft, att dö af gift.

Han presten komma hör och andra flaskan sväljer.

Här föreställe sig en hvar,

Som någon juledag predikat, messat har,

I hvad förtvifian det magistern borde sänka,

Att finna på sitt spett blott svarta skorpan kvar.

På grisstek var ej mer att tänka.

Besatt, han spett och stek med begge händer tar:

“Dö för min hand,din bof!” skrek han, omänskligt bister Ack, ropte Jöns, ack spar mitt blod,

Jag dör nog utan stryk, magister,

Ty jag har druckit ut allt giftet, som där stod!

Till fru Lenngren.

(Med författarens skrifter.)

Euterp, Polhymnia eller Klio,

(Jag vet ej, hvilket namn ni bår på Helikon), Med godhet tag emot af en bland aderton Det offer, han bär fram för en ibland de nio.

Ögonkast på naturen.

Oupphörligt, dag från dag,

O natur, du dig förnyar! Jordens grönska, luftens skyar, Allt har uugdom och behag.

Evigt, gyllne sol, densamma, Låter du, omätligt spridd, Dina röda strålar flamma Deras guld kring fältens vidd.

Klara flod, än slår din bölja, Glittrande, den strand hon slog, Når lion såg den första plog Dina blomsterbräddar följa.Skog, af samma fåglars sång Evigt dina grenar ljuda,

Evigt samma skuggor bjuda Åt den gömda tänkarns gång.

Utan vällust, utan smärta,

Allt sin första daning har: Endast jag, -som fått ett hjärta, Är ej mera den jag var.

1iöster till Apolla.

1:STA KÖREN.

Apollo, hägna vårt parti!

Gör världen snart ur bojan fri Af hvarje gammal pröfvad lära! Låt nonsens hållas för geni,

Och sofistik och svärmeri Bli titlar till den vises ära!

2:dra kören.

Apollo, hör dem ej däri!

Apollo, hör dem ej däri!

Vänd af ett nesligt barbari,

Och lämna för din egen ära En smula kvar, det bedja vi,

Af ljus i filosofens lära Och mening i vår poesi!BENGT LIDNER.

Turturdufvan.

Turturdufvan for tillbaka Till en öm och trogen maka,

Med ett myrtenblad i mund. Kårlek hennes vingar förde,

Når hon makan kuttra hörde I en tyst och bortgömd lund.

Gladan snart med snabba vingar, Ner från höga rymden svingar. Och den stackars dufvan tar.Duf van långt ifrån att klaga, Sade: låt mig afsked taga Af den båsta vän jag har.

Låt mig tacka för de stunder, Jag i dessa tysta lunder Ofta ägt i hennes famn.

Låt mig denna myrten lämna, Och med tusen kyssar nämna Uti döden hennes namn.

Gladan svarar: jag dig följer, Och bland häckar mig fördöljer;

Flyg, du skall din vilja få. Men när dufvan halsen sträckte Och åt makan myrten räckte, Tog dem gladan båda två.

Älskare! ditt ömma hjärta Utaf vishet styras bör. Ofta den, din vällust gör, Du af kärlek med dig för I ett haf af smärta.Spastaras död.

å Nova Semblas fjäll, i Cejlons brända dalar,

Hvar hälst en usling fins, är han min vän, min bror:

Då jag hans öde hör, med tårar jag betalar

Den skatt jag skyldig är, natur! dig allas mor!

Nej, himmel, icke jag ditt delningssätt anklagar.

På blomman af min vår du hagelskurar sändt:

Men om jag tälja fått en mängd af sälla dagar,

Att jag ett hjärta har, jag kanske än ej känt.

Bland ödens ebb och flod min lefnads julle kastas,

Af svaga hoppet styrs, med plågor öfverlastas:

Jag ingen hamn för töcken ser.Du ej den ende är... Tröst för ett tigerhjärta! Barbarisk tröst!... Hvad att det finnes fler,

Som digna under lifvets smärta!

Det tröst?... Min milde Gud!... det tröst i nöden ger?

Må tusen viggar på mig falla!

Jag i ett afgrundsdjup mig skulle lycklig kalla,

Om ingen dödlig fans olycklig mer än jag.

Men, hårda mänsklighetens lag!

Af andras nöd allt hvad jag får erfara,

Min blod till is, hvar puls till marter gör...

Jag kan ej säll i himlen vara,

Om där jag jordens klagan hör...

Och då, gudomliga Spastara!

Ett kärleks-offer du emellan lågor dör;

Jag skulle mina känslor spara?

Jag bli så hård, som.. .himlen år?

Ack! nej, vid denna sorgsna källa Jag dig ett skyldigt offer bår.

Här jag min luta tar, här vill jag tårar fälla:

Jag kan ej mer, och mer din skugga ej begär.

Re’n våren förd på gyllne skyar,

Med ymnighetens horn i hand.

Sitt jubel och sin makt förnyar Omkring Messinas rika strand. Messina stolt bland städer lyste Och sällhet i sitt sköte bar;

Dock bland de skatter, som hon hyste,Den skönaste Spastara * var.

Nu till en bäck, den vestan smeker,

Af dig, o näktergal, hör hon sig buden bli;

Men kan Spastara gå förbi * Sin son, som uti vaggan leker?

Sin kärlekspant i famn hon tar,

(I mödrar, kännen hvad hon njuter!)

En hänryckt, öm och lycklig far Dem båda i sitt sköte sluter.

En blick af sin gemål han dränkt i vällust får,

Och bägges själar strax på deras läppar brinna,

Hon blott en känsla har, som just på gränsen står Emellan mor och älskarinna.

“Ack, himmel!” ropar hon — och rörd åt hafvet ser, “Min sällhet år för stor, att länge dröja kunna... Dock nej, min ljufva vän! jag vill ej bäfva mer:

Den dygdens ursprung är, den skydd åt dygden ger, Kan dygdens sällhet han missunna?”

Gud... ack! rädda mig — Hur jag förskräckes!

Hemsk af nattens djup jag betäckes...

Det blixtar... hvad gnistor! de spritta, de spraka: Hväsande svafvelregn störta sig ner;

Darrande jordens inälfvor braka;

D< ss grundvalar skaka;

Hon vrålar, spyr eld — nu öppnar hon sig... Gud! nådig, barmhärtig, förbarma dock dig!

* Grefvinnan Spastara, rättare: markisinnan Spadara. Hon var ett franskt fruntimmer från Aix i Provence. Hennes ålder var 22 år.Ramlande tordöncn dundrande knalla, Eldtöcknar skalla,

Sjöarna svalla Mot rytande skyn.

Klipporna gunga,

Åskviggar ljunga,

Fasliga syn!

Ankrade seglare vågorna slunga Mot himlabryn.

Templen af glödande eldkulor brinna.

En skräll.... än en skräll: palatsen försvinna;

I rämnade jorden begrafva de sig____

Gud! nådig, barmhärtig, förbarma dock dig!

Spastara!____Nej, uti hans armar.'

Ack, hvilken skönhet dignar ner!

''O, höga gudamor! du nådfull dig förbarmar....

Hon svimmar: nu hon är ej mor, ej maka mer.

Hvad gör du, ömma hälft utaf ett änglahjärta?

Förtvittan väcker allt ditt mod;

Du glömmer fasans våld och känner blott din smärta. Där ligger hon! — Så skön uti Messie blod Vid korset Magdalena dignar!

Så skön i sina tårars flod Hans fot hon kysser och välsignar.

En bjelke ramlar_____ nåd____ Gud! .. nåd!______ hon

krossas kan.... Med känslor från afgrund till känsla af man. Han hastar att göra livad himlarna borde.... Förlåt, natur! sitt barn af skräck han glömma torde; Han älskling var långt förr än far;Och hennes guda-ögonpar______

Det blir ditt fel, natur! för skön du henne gjorde.

Nu ner för trappan han dess dyra väsen bår.

Den marmor känsla får, uppå hvars häll hon hvilar, Själf känslolös och stum — den häpne maken ilar.... Tag än en af skedskyss! gråt! det den sista är.

Elden genom djupet bryter,

Lavan lik, då Etna ryter:

Allt han sköflar, allt förtär.

Håll, Allmakts-gud! ditt värk du svurit hägn;

Vi tillbe dina dolda under;

Men är du mera stor i dunder;

Än i de rika sommarregn?

Förgäfves! — Än en gång mordviggar rasa Ur blodiga skyar ilande ner.

Hvad är det jag ser?

Emot Spastara? Mot himlens urbild, han kan.... hvilken fasa!

Hvad djärfs du?____mot Spastara våga ...

Förmätne stråle! hvad! du dygden störta vill? Vet, hennes död kan tvinga oss att fråga,

Månn' guda nåd och rätt är till?

Nej, håll! tills du den niding finner,

Uppå hvars kala hjässa rinner Af enkors tåreflod ett svall;

Då med blixt och knall på knall Ingen puls i hjärtat spara!

Mätta fritt ditt raseri!

Krossa! krossa!......men för Spastara

Häpna, tillbed, flyg förbi!Sin sköld mot åskans pil en skyddsängel sträckte — Men nu Spastara spritter opp.

Det modern var naturen väckte,

Då viggen i de murar lopp,

Som hyste hennes son, dess dagars glada hopp.

Hon vaknar, skådar taket brinna:

Lik en numidisk lejoninna,

Hvars ungar man från henne röfvat har,

Hon genom tusen flammor far Från rum till rum med tankens snabbhet hastar!

Dess fotspår eldens tand förtär....

Men ingen eid så stark som moderslågan är.

Nu muren i dess väg de heta stenar kastar;

Ett moln af svafvelrök dess syn förblindad gör. Dock månne känslan kan ett modersbröst bedraga? Till vaggan hennes steg en säker kosa taga;

Hon stannar — ack! ett klagans skri hon hör,

Ett steg tillbaka tar, nu åter vaggan hinner;

Mot barnets bröst dess hjärta redan brinner;

Hon det i skötet bär, för andra gången mor.

“Kom, make, kom att se! — min sällhet är för stor! Min son! mitt enda barn! mig dma läppar röra; Min modersarm får nu omfamna dig;

Du lefver! är hos mig!

Den Gud, som fört mig hit, skall än miskunda sig Och oss igenom lågor föra.”

Nu rusar offret ut — Det ljungar___hvilka dån!

“O du, som i ditt sköt de späda barn har slutit,

Vid hvarje tår din mor i Salems dälder gjutit,När med förtvillans rop: hvar är du? o min son!

Hon sökte dig med öppna armar;

Yid dessa tårar, Gud! (som hon jag moder är)

Son! frälsare! vid dem jag dig besvär,

Att nu, att nu du dig förbarmar.*

Yiggarna lossas,

Skyarna krossas.

Blixt och afgrunds-töcknar svåfva,

Spastara har ej tid att biifva;

Sitt barn, men faran ej ett modersöga ser;

Det smälta grus i röda vågor brusar;

Hon genom hindrets stängsel rusar,

Till trappan hinner fram — nu ramlar trappan ner....

Där står hon! Gud!______ Din vilja är min lag,

Din makt är oiuskränkt; ett uselt stoft är jag.

Nog dina pilar krossa kunna!

Men månn’ det därför är. som du mitt släkte gjort?

Ja! jag är stoft__men tycker dock du bort

Så ömsint mor en flyktig sällhet unna.

Förlåt____ men ack! i detta ögonblick,

Gud! jag förgäter mig... då hennes tårar flyta,

Med dig — fast jag din himmel fick — jag ville icke känsla byta.

Mörker, och eldar, och stumhet, och dån! öfver och under och kring henne döden!

Mot himlens våld, mot dessa afgrundsöden,

Där står hon! — ensam — stum — med dygden och sin

son.

Som de vilda norrsken måla Snöbetäckta fält med blod;Så på bleka kinder stråla Flammor utaf eldens flod.

Ack! hvilken syn!

Än står hon, ser djupet, med hand ljrft åt skyn;

Dess svedda hår kring hennes axlar hänga,

På hennes änletshy sitt flor nu döden drar;

Hon utom sig tillbaka far,

Försöker genom elden tränga,

Till én altan sin tillflykt tar.

Där visar hon sitt barn och höjer opp sin röst,

Besvär hvart enda modersbröst,

Hvar enda far att det förlossa:

Hon våndas, ropar, klagar, ber:

“Ack, blott min son jag räddad ser,

Må fritt mig tusen åskor krossa!”

Spastara! om jag varit där,

Jag hade_____hvad?_____Ack, Gud! i egen fara

Man döf vid andras klagan är.

Dock nej, olyckliga Spastara!

Jag vid ditt helga stoft, vid mina känslor svär:

Jag trotsat eld och död, i faror mig fördjupat!

Och fast en yngling än, månn’ jag ej lefvat neg,

Om, för att frälsa dig, jag under gruset stupat?

Mer ärorikt en hjälte aldrig dog.

Nu till förtviflans bråddjup drifven,

Hon känner sig af Gud, af mänskor öfvergifven,

Och skrattar spöklikt, vildt, med Kains hemska blick, Då ur Guds åsyn han i tigerns öknar gick.

Hon slösar ingen bön — sig hennes känslor samla.

Natur!.... ack! nu sitt barn den sista kyss hon ger, Och ifrån Gud till sig drar änglars blickar ner.

De läppar svartna ren, på hvilka orden famla:

"Min son!____ vid detta bröst.... du skall....

Ack!....."

Dödens blixt och domens knall!

Murarna ramla.

Du envåldsmakt! en vink det kostat dig:

Hur värdig ej din lag. din ära!

Du låter flammor dem förtära:

Och fordrar kärlek utaf mig!-O, alla våsens Gud! du ville Sodom spara,

Om blott där funnits fem, som älskade din' bud:

Hvad bröt ett menlöst barn? Hvad gjorde dig Spastara? De krossas?.... Abraham! och detta är din Gud?

Ja, om på detta klot, där brott och öden rasa,

Spast&ra! du ett mänskligt fel begått,

Vid detta dödsrop, denna fasa,

Med desra känslor, som jag fått:

Jag ville vara Gud att kunna dig förlåta,

Och sedan mänska bli för att af glädje gråta.

Men, när så grymt oss ödet sårar,

Hvar finne9 tröst? i tårar, tårar.

Den makten eger segrar lätt:

Dock dygden, just då dundren knalla,

Sin oskuld kan till vittne kalla,

Och himlen, då hans viggar falla,

8kall rodna för sin oförrätt.Det töcken, hvars viggar dig krossat, Spastara, Försvinne från jorden, från himlar och haf! Dock — om så oföddvärd en älskad son kan vara Att hata. .. hata? Gud! den honom lifvet gaf; Om ej i känslor dränkt hans hela väsen blifver Vid minnet hvad en mor för evig kärlek bär;

Om vid dess suckar döf på lastens väg han är, Och henne sorg till lön för tro och ömhet gifver;

Kan hennes stoft han utan tårar se,

Må öfver hans hjässa det töcknet då välta,

I blodskurar smälta,

Att himlarna rysa och djeflarne le!

Spastara! Om min suck dig hinner, Där du med änglar dig förent;

Och du en himmelsk skönhet finner, Ett hjärta, som Guds tanke rent,

Ett hjärta, som milt öde sårar, Spastara! om du henne ser,

Då tyst, som tålamodets tårar,

På detta klot non blickar ner,

Och hennes s i ekar uppenbara,

Att från en älskad son hon for:

I hennes sköte flyg, Spastara!

-----Det är min mor.Krigsskaldernas sång.

(Ur “Medea”).

O yngling, om du hjärta har,

Att trampa fäderns fjät:

Flyg till ditt fosterlands försvar,

Dö, eller rädda det!

%

Så ljufligt är ej källans sus Bredvid en blomsterstrand;

Så härligt icke dagens ljus,

Som död för fosterland.

Hvart tidehvarf ditt hjältenamn På ryktets vingar för,

När i odödlighetens famn Ditt lof du sjungas hör.

Ditt namn skall ock en stjärna få, En skönhet; ung och fri,

Skall till din graf med rosor gå, Och dess prästinna bli.FRANS MIKAEL FRANZÉN.

Människans anlete.

Redan hann sin purpurslöja Öfver cederskogen höja Tidens sjette dag. Guldbevingad, öfver bäcken Fjäril’n flög till rosenhäcken, Kysste dess behag.

Pärlan sken i vattnets spegel; Hvita glänste svanens segel I ett skuggrikt sund;Vinet glödde rödt i drufvan; öm och menlös lekte dufvan Uti Edens lund.

Men den högsta skönhet feltes I naturen: — kronan feltes Än i skapelsen;

Till dess människan ur gruset Hof sitt anlete i ljuset,

Hof opp ögonen.

Snön på fjällen höll ej färgen Morgonrodnan bakom bergen Sjönk fördunklad ner: Stjärnan, som i dagens panna Satt så skön, ej ville stanna Öfver jorden mer.

Djuren hyllande sig böjde För de ögon, som sig höjde Ifrån stoftet opp;

Där behag och kärlek myste, Där, bland sorgens tårar, lyste Ett odödligt hopp.

Ånglaskaran står betagen,

Ser de talande behagen Oeh på skaparn ser. Skaparn tryckte sitt insegel På sitt verk; och i dess spegel Ser sin bild och ler.I som ropen: Det är ingeD, Ingen själ fördold i tingen:

Allt är stoft, ej mer — Dårar, blott till källan stigen: 8en ert anlete och tigen, Rodnen, höljen er!

Se den gamle vises panna,

Se en tafla af det sanna,

Som ger sekler dag.

Se en blick ur hjältens öga,

Se ett elddrag af det höga,

Som ger världar lag.

Och det sköna, milda, ljufva? — Lyft min Selmas morgonhufva Från dess rosenkind;

Se dess ögon, ömma, blyga,

Se dess mörka lockar flyga Sorglöst för en vind.

Eller följ den hemligt flydda,

Då hon lyss i sorgens hydda Till dess klagoröst.

Se, hur själen, genom tåren På de svarta ögonhåren,

Blickar fram med tröst.

Skymt af himlen i naturen, Änglavålnad ibland djuren, MänskoanleteiPryder du blott dödligheten? Skall du ej i evigheten Tåras fin och le?

Ack jo, änglar fin skall röra Selmas uppsyn, då de höra Hennes röst bland sig. Selma, än i himlens salar,

Än i Elyseens dalar Får jag se på dig.

Till en yngling.

Gode gosse, glaset töm!

Gärna ser din flicka Någon gång dig glad och öm Ibland vänner dricka,

Som med hjärtats sympati, Eldiga och unga,

Klinga glädjens harmoni, Lifvets sötma sjunga.

Gärna vill hon i din hand Se kristallen glindra,

Se din kind i purpurbrand, Se ditt öga tindra,

Se din känsla, ditt behag Lifligt sig förfinaOch i hvarje anletsdrag Själen genomekina.

Drick, — och lifvets väg ej mer Går igenom heden.

Se i glaset: och du ser Jorden är ett Eden.

Drick: i glaset sanningen Plär sig naken måla.

Drick: i glaset kärleken Ser sin himmel stråla.

Drick — men sällan och med mått. Mins hvad Syrach skrifvit:

“Vin och vänskap smaka godt,

Då de gamla blifvit”.

Tänk, hvad fröjd på gamla dar Gubbens hjärta känner!

Gammalt vin har gubben kvar Än för gamla vänner.

Till en ung flicka.

Unga flicka! i din vår Bind dig myrtenkransen. Dansa medan du det får: Snart är du ur dansen.

Innan morgonen sin kos Smyga sig behagen;D& en annan yngre ros Tränger dig ur dagen.

Spegla dig, så länge än Spegeln dig berömmer:

Denna oförställda vän Nog en dag du glömmer.

Medan du omkring dig ser Ynglingar i låga,

Flicka, sjung vid ditt klaver, Skämta vid din båga.

Snart en herre återstår Af den slaf der smilar.

Barnet gråter, vaggan går,

Och klaveret hvilar.

Lek med diktens drömmar än, Och dess blommor plocka.

Lek med självfva kärleken, Såsom med en docka.

Snart med en förvissnad barm, Såsom fru, du vaknar,

Vaknar till besvär och harm, Och din krona saknar.

Rosorna i hymens bädd Taggar ha, som sticka.

Värre dock att tvär och hädd Gråna bort som flicka.Medan lifvet blommar än, Hvar minut värdera Dina femton år igen F&r du aldrig mera.

Glädjens ögonblick.

Sörj ej den gryende Dagen förut Njut af den flyende Hvarje minut.

Rosornas doft,

Drufvornas ånga Skynda att fånga:

Yngling, de vissna; du själf är ett stoft.

Fatta det blinkande Glaset förnöjd.

Sjung om den vinkande Kärlekens fröjd.

Men då du ler,

Munter för dägein,

Skräm ej behagen:

Flydda en gång, de ej följa dig mer.

Drick ur den sparade Ungdomens bål,

Drick den bevarade Oskuldens skål.

TGlädje och dygd Elda hvarannan.

Kransad om pannan,

Visheten skämtar i vinrankans skygd.

Klinga med roliga Vänner i lag.

Tryck den förtroliga Handen i dag.

Kanske du den Aldrig mer trycker:

Härjaren rycker

Brud ifrån brudgum och vån ifrån vän.

Glad må du somna i Graf ven, du ock:

Känslorna domna i Tiden ändock.

Efter en kväll,

Måttligen njuten,

Hjärtligen sluten,

Sofver man roligt, och vaknar man sftll.

Champagnevinet.

Drick! De förflyga, de susande Pärlorna: drick!

Skynda! Det ljufva, det ädla, det höga Söker du fåfängt, se'n anden förgick.Dåren, som fäste vid skummet sitt öga, Vatten, blott vatten på läpparne fick.

Njut! De försvinna, de tjusande Stunderna njut!

Ytterst förfinande, känslan och löjet Reta och domna i samma minut.

Snappa i flykten behaget och nöjet:

Högst är raketen, i det han går ut.

Snar är p& jorden den rusande Glädjen, ack, snar!

F&ngad af ynglingens spända förhoppning Än ur en drufva, förädlad och rar,

Ån från en mun, lik en ros i sin knoppning, Strax till sitt hem öfver molnen hon far.

Den gamla knekten.

Det var i Saimen på en ö Dit sällan någon länder, Förutan måsar ur den sjö,

Som stormar vid dess stränder. På udden stod i stormen fram En ensam tall med högväxt stam.

Där satt, i många herrans år,

En man af gamla världen.

Från klippan med sitt hvita hår Långt synlig ut på fjärden,En vålnad blott från forna dar Han för den häpna seglarn var.

Det syntes p& hans vissna kind En banad väg för tåren;

Och kulen fläktade en vind De glesa silfverhåren.

Hans blick än sjönk i djupet ner, Ån log åt skyn, som sorgen ler.

Svensk eller finne! kom med mig Till dessa öde ställen.

Där vågen hvitast tumlar sig Och spritter högst mot hällen;

Där satt han. Följ mig dit, och hör: Hör honom själf, förrän han dör.

"Jag är den siste karolin,

Den ende än på jorden,

Som sett kung Karl." Med trotsig min Han uppstod vid de orden.

När Karl blef nämnd, han hvarje gång Tog af sin hatt mer rak och lång.

"Se här" — nu med sin venstra hand, Den högra ryssen skjutit,

Han läste upp ett folioband,

I lås af messing slutet.

Sin bibel bar han med sig dit Hvar dag, tillika medein plit.“Se här hans bildi ’ sä säg han ut, Som jag, i rock och bälte.

Men när han stod i moln af krut,

Se, det var kung och hjälte.

Stor, när han vann, men mera stor, När, att förlåta, hem han for.

Jag ser ännu vid Fredrikshall —

Där stod jag honom nära,

Och hörde, när det skottet small,

Som fälde Sveriges ära —

Jag ser, hur på sitt svärd han drog, Med hot bakom sig såg, och dog.

GrätSverge: mer grät Finland dock, Som mor och enka gråter,

Grät far och barn. Dess söners flock Ej kom från Norge åter.

Ej att den fälld af dansken var:

Men till en stod frös häst och karl.

Jag ville dött där, jag också!

Dock svensk ännu var finnen,

Och byggde upp sin brända vrå,

Stolt af de stora minnen,

Dem, allt från Gustaf Adolfs dar, Han ärft af farfar och af far.

Hvi föll jag ej, förrän jag såg Vårt folk för ryssen springa?

TDock sprang jag ej: i blod jag låg, Och hill ännu min klinga I venstra handen, som var kvar,

Dä man frän Willmanstrand mig bar.

Här ser du både svärd och man;

Och slika voro många;

Men utan hufvud går ej an,

Hur käck man är att stånga.

Dock, freden kom och böd oss än Förblifva svenske frie män.

Som sådan, o! hur lycklig här Min ärfda teg jag skötte!

Blott ej en skymt ur viken där Af grönt och rÖdt mig mötte.

En annan syn mig gjorde ve;

Att fänrikar i vaggan se.

Då ropte jag: hur skall det gå,

Om Ryssen kommer åter?

Men tänk! som fordne gossar blå — Af glädje än jag gråter,

När jag det mins — där stodo män Vid Valkiala upp igen.

Bland dessa en! — Men hör förut;

Jag var re’n gammal vorden,

Då jag en enka fann till slut,

Som tosr mifir uppå orden,De orden: Topp! En hand jag hat«

Törs du den ta’? Vi bli ett par!

Se’n log min ålder, lika skild Från flärden, som från bristen.

En dotter! — Såg du ängelns bild Bredvid evangelisten?

Så stod hon vid mitt morgon bord,

Och läste för mig Herrans ord,

Se’n gick hon i mitt hus och böd,

Och allt blef skick för dagen.

För henne blott, se’n modrens död, Och af den fröjd betagen

Att se det svenska mod igen

Bli hvad det var — jag lefde ån.

En afton vid en främlings arm Hon kom där öfver ängen.

Jag såg re’n rodnande af harm,

Åt min pistol vid sängen.

Ehuru lam, jag än haft mod

Att kräfva ut förförar’os blod.

Men strax han trädt inom min dörr, Jag fann en man af heder.

Så steg till patriarken förr En gäst från himlen neder.

Karl kämpat: ej dör Höglands namn!

Så var hans hälsning i min famn.Nu, Herre! skrek jag, låter du Din tjänare få fara.

Nej, ropte han, nej, lef ånnu,

För att ett vittne vara,

Hur mig din dotter lycklig gör,

Då segren hit mig återför.

Dår skymtar bort om sjön hans gård, Som bonden glad besökte:

Där utan skryt hans visa vård Naturens fägring ökte,

Dit bjöd han mig till lifstidsvän:

Hit väntad blott som brudgum än.

Re’n kom hans dag, re’n slog hans stund: Ett bud för honom lände,

Ett bud om segern vid Svensksund Den ädle till mig sände.

Till himlen lyft, på knä för Gud,

Jag glömde bröllop, måg och brud.

Re’n bruden satt i all sin skrud,

Och högtiden begyntes.

I land flög måsen, stormens bud,

Och ingen brudgum syntes.

Det hven så hemskt, som ur en graf,

Det blef ett Herrans väder af.

Jag ofta sett den vilda sjön Stå upp, söm till en härnad,Ej blott mot klippan här och ön,

Men emot himlen ärnad.

Dock aldrig förr jag sett den så Förgrymmad häfva sig som då.

Ett segel syntes — bruden lopp Med dödens färg på kinden;

Och kronan refs ur håret opp,

Och fjärran flög med vinden.

Dock här en brudsäng bäddad var, Här nere, för det kära par.

Hit styrde han, att undfly där Försåtet af en bränning.

Hit lyckligt frälst, från udden här Han skulle med en vändning,

I hamnen löpa in. Då kom En il och hvälfde båten om.

Ett hufvud — det var hans — hon såg Sig öfver vågen lyfta,

Och sprang dit ner, där samma våg Sig vrok åt brantens klyfta.

Där, sänkt på knä, hon hof sig fram Med handen sträckt, då han dit samm.

Han grep den, och från klippans brädd Af vågen drogs tillbaka;

Och drog med sig sin brud i bädd:

Så blef hon dock hans maka.151

G

t'*

r, - •

tøfc&NZEN.

TV

Man fann de t^in^d.liatfd^and, Och grof dem så i kyrkans sand.

Snart hundraårig, sitter jag Dock lugn, här i min skrefva: Blott ej mitt fosteriand en dag Jag nödgas öfverlefva!”

Så talte han, och fr&n den da’n Ej syntes mer, dår han var van.

Blott tallen ser man ftn dår stå. Af stormens våld ej bruten. Blott vågen hör man ån dår slå Mot klippan, skumbegjuten; Och kyrkan fin i sitt förvar Hans bibel och hans vårja har.

Morgonstj drnan.

(Fannys första nattvardsgång).

O morgon, som förnyar Mitt saliga förbund med Gud, På dina purpurskyar,

Hvem bär mig nådens bud?

Du, på hvars glans så gärna Jag såg re'n i min moders famnI dag, o morgonstjärna,

Förstår jag rätt ditt namn.

En afbild af den Milde,

Som fram i tidens mörker stod, Och det från ljuset skilde Med strömmen af sitt blod;

Du med hans blick mig hälsar, En blick, där all hans kärlek ler. Det ljus, som världen frälsar, Jag i din klarhet ser.

Du bleknar och försvinner I dagen, som du bådat har.

Dock vet jag, att du brinner När solen, lika klar;

När henne, som där stiger Så härlig, till ett vittne, opp Vid löftet, som inviger Mitt lif till evigt hopp.

Du själens morgonstjärna! Framtindra öfver oes i dag.

Och för oss, dit vi ärna,

Med himmelskt välbehag.

Snart vägen är för liden:

O då, en aftonstjärna sedd.

Du kallar oss till friden,

Där bortom skyn beredd.

TMIKAEL CHORÆUS.

Enkans visa.

Ensam i min låga koja Lef ver jag förnöjd ändå,

Fast omkring min spinnrock stoja Många faderlösa små.

Fastän faderlösa små

Rundt omkring min spinnrock stoja.

Är mitt hjärta lugnt ändå.

Han, som vakar för oss alla,

Han, de faderlösas far,

Änglaskaran skall befallaAtt beskydda deras dar!

Att beskydda deras dar Skall han änglarna befalla, Han, de faderlösas far!

Denna ljufva tanken tröstar: Också, jag har varit säll!

Han bekymret öfverröstar Mången ledsam vinterkväll. Mången ledsam vinterkväll Denna ljufva tanken tröstar: Också jag har varit säll!

Och vi råka än hvarandra I ett sällt och okändt land, Där de ömma makar vandra Oupplösligt, hand i hand. Oupplösligt, hand i hand, Skola ömma makar vandra På odödlighetens strand.var är min graf, hvar är det mörka tjället

hhämau st Där ja.-, Skaii ensam bo?

Månn' någon gång jag skådat detta stället

Och trampat det i ro?

En tanke på ruin egen graf.

Ack nej! Kanske min trånga stig skall ledas Till någon okänd strand,

Och där min bädd, min sista bädd tillredas Af någon okänd liand;

Där ingen vän skall stanna vid min sida Och lindra ångerns sårOch under bön det sista slag förbida,

Som detta hjärta slår;

Och skingra ömt det tvifvelsmftl, som skymmer En lyckligare värld;

Och ta emot mitt ömmaste bekymmer,

Min sista afskedsgärd.

Till er, hvars hand min första vandring stödde På dygdens svåra stig;

Till er, hvars själ vid mina afsteg blödde,

O tackad utaf mig.

Dock, lika godt, hvar himlen hälst må ärna Min ringa hyddas fall:

Jag vet dock visst att hoppets milda stjärna Där äfven lysa skall.

Jag vet dock visst, att jag är lika nära Dig, mänsklighetens far,

Och att du skall en stilla fred beskära Åt mina sista dar.

En minnesvård, den sörjer jag ej öfver;

Den må förtjänsten få!

Till graf vens lugn jag ingen vård behöfver Och multnar nog ändå.

Men fins blott en af mina många vänner,

Hvars ömhet jag var värd,

Som sett mitt fall och mina strider känner:

Se där min eftervärld!Om n&gon dag den lycka han begr&ter, Som kansko var för hård,

Om n&gon dag mitt namn han kallar åter: D& har jag minnesvård!

S& tag då, jord, tag hulda mor tillbaka Och göm uti din famn Den ftdla skatt du gaf mig att bevaka,

* Min aska och mitt namn.

Förvara den, till dess hon hörs, den rösten, Som döda väcka kan.

Ljuf &r den tron, förträfflig är den trQsten, Och därför är hon sann.

Ederna.

Jag svär att aldrig älska mer;

Sä har jag svurit hundra g&nger; Men, min Sofi, när dig jag ser,

Sä svär jag om väl tusen gånger.

Jag svor, att intet ögonpar,

Fast syskon till en morgonstjärna, Förvirra skulle mina dar;

Men ack, nu svär jag om så gärna.

Jag svor att fly hvar vacker hand: Den skulle möta min förgäfvesFörutan kramning, utan brand;

Men ack, men ack, jag svor förgäfves.

Jag svor att aldrig svära mer Och svor igen att aldrig hålla:

Men, min Sofi, när jag dig ser,

Jag svär att svära och att hålla.

Hvad straff, hvad straff förväntar mig För alla mina falska eder?

Sofi, att glömmas utaf dig.

Ack, i hvad afgrund brottet leder!

Men om ännu jag heligt svär Att evigt, evigt trogen blifva,

Och om jag evigt trogen är:

Hvem skall mig då belöning gifva?

Sofi, du måste gifva den,

Om jag den ej skall evigt sakna Och åter svära falskt igen,

Och kvalet i mitt hjärta vakna!

Men ack, men ack, jag sorgsen ser, Jag är ej värdig att den njuta!

Du läser dessa ord — och ler,

Och jag går bort att tår ar gjuta.

Jag svär, att jag ej mera svär Uppå det ena eller andra,

Och vill med plågan, som mig tär, Helt tyst min korta bana vandra.JOHAN DAVID VALERIUS.

Vårvisa.

Kom, sköna Maj, och blicka, Med milda ögon ner;

Jag är en liten flicka,

Som dansar blott och ler. Det är för sött om våren Att under lek och ras Strö blommor uti håren Och sätta löt* i glas.* Se böljan rörd af vestan Och stora drifvan smält, Och rågen broddas nästan På pappas åkerfält,

På gål'n ä' djupa pussar, Dit Kalle går ibland Och bygger rara slussar Och fästningar af sand.

Snart kommer liten ärla Och säger: "det är vår", Snart daggens silfverpårla I sippans sköte står.

Bror Kalle, ack hur roligt Att vid en aftonstund Gå hand i hand förtroligt Omkring i gröna lund.

Så skall jag ta min hufva,

Slå under hakan knut,

Och leka hök och dufva Och sista paret ut;

Så har jag bolln i barmen,

Jag smyger fram med den Och "bränner" Karl på armen Och kysser honom se'n.

Nog händer det att kjolen Blir lite våt i dyn,

Att kinden steks af solen Och blåsten skämmer hyn.Men mamma aldrig räknar Sä strängt med sin Sofi;

Hvad gör mig några fräknar, Blott jag är glad och fri?

Nöjets bål.

Under dans af yra stunder Och vid lystna geniers sång, Brygde mor natur en gång Nöjets bål, ett bålars under; Drack så hela världens skål, Ropto: "Söner, dricken alle! Evigt er begäret kalle Till en evig nöjets bål!"

Hvilket haf? — Millioner sorter Fylla bålen, djup och vid: Fåfängans champagne, i strid Med den tunga lättjans

porter, Cypris-gossens ljufligt franskt, Fin likör på suckars fläktar, Vänskapens konstantia-nektar, Hymenéens bitter-spanskt.

Hur det skrikes jämt på mera, Smuttas, bytes, göres val!

Några svälja stor pokal,

Andra pimpla små, men flera;Eget glas får ofta stå,

Och på grannens tages miste,

Ingen komma vill den siste,

Ingen vill den förste gå.

Dåren där i blinken tömmer Sitt till rågan fulla mått,

Då en vis, med mindre lott,

Något för en morgon gömmer, Grälen finner laget torrt,

Tror ej bålen värd att pröfvas; Misantropen, rädd att döfvas,

Låter ångan dunsta bort.

Höga konst att veta njuta!

Med en oaflåtlig törst,

När man smakat bägarn först,

Huru svårt att sedan sluta!

O, då nöjets öfverdrift Alstrar tomhet och förslappning, Skall du, bringad till förknappning, I hvar droppe suga gift!

Dödlige, så drick! — Men riillan Husa dig af bålens saft;

När du saknar nöjets kraft.

Tröstar fåfängt visdom skällan. Fordra ej livar dag kalas;

Vänj dig oek att nykter vara Och i bottnen ännu spara Socker för ditt afskedsglas!Aftonen.

om sorglig andakt tiger Omkring on älskad graf, Den svala natten stiger I moln på fästets haf.

Re’n skogens samljud slutas Naturen slumrar sällt,

Och balsamtårar gjutas Kring näjdens dufna fftlt.

I ovisst sänkta strålar Från månen, blek och mild, Erinringen sig målar JJn luftig drömmens bild»Med lätta vingars segel Hon genom rymden far Och i en magisk spegel Mig visar forna dar.

För min inbillning sväfva, Som skuggor, kval och fröjd, Och känslor genombäfva Min själ, s& rörd, så nöjd.

Den stunden, som försvinner, Vet ej af återgång;

Dock ån dess ljud mig hinner Liksom en fornvärlds sång.

Förflutna sceners minnen Upplifva ån mitt bröst:

De omårkt väckta sinnen, Begärens första röst,

Hvar suck vid flickans hjärta, Hvar tankes yra spel,

Den stilla ångrens smärta Och hvart försonadt fel:

Min ungdoms vilda låga,

Den kalla pliktens band.

Och dygdernas förmåga Och hoppets gryningsrand,

Och båttre stjärnors ljusning. —• Allt från en fjärran tid Ler mot mig med förtjusning Och hälsar mig med frid.0 må jag, åldrig känna Mig sjålf så lugn och fri!

Må tyfct och skön som denna Min lef nåds afton bli!

Och då jag söker stranden Vid dödens midnattsstund, En genius hämte anden Med kyssar från min mund!

Som löfvets susning hviske En suck i kväller.s vind! Som daggens ragn forfriske En tår min sjunkna kind!

1 vrån af kyrkogården,

Likt stjärnans skimmer må Vid mossbetäckta vården En ädel handling stå!

Visa.

Blixt är stunden,

Men hon blixtrar än;

Skapom sekler af sekunden,

Då vi njuta den.

Tiden svingar örnlik oss förbi;

Skjut i flykten bort hans vingar, Och han går som vi.Bägarn fyllom I vårt muntra lag,

Och med glädjens sol förgyllom Molnet af vår dag.

Må bland döda Sorgen ensam gå;

Här de hvita och de röda Bålens blommor stå.

Ljusa drömmar Nöjets slummer gaf;

Glädjens flod, med vinets, strömmar, Ned i tidens haf.

Skeppsfarten.

(Efterbildning.)

Jag hälsar dig fredliga flagga! Kom, vimplade drake, att vagga De älskande, slumrande tryggt;

O gunga oss sakta på fjärden Till hamnen, vid slutet af världen! O kom och bevinga vår flykt!

Yi for o och foro på vågor,

Där sprungo, vid nattliga lågor, Försilfrade, fiskarna fram;

Vi foro så sött genom ängar,Dfir bäddade blommorna sängar,

Där drucko vid stränderna lamm.

På däcket vi lekte förtroligt,

Vi hade så roligt, så roligt,

Vi lärde hvart berg våra namn,

Vi blåste på hornen i sundet,

Vi sjöngo en psalm invid grundet Och jag höll min flicka i famn.

I skuggan af hängande segel Stod böljans omätliga spegel Den stjärnorna dansade på;

Vi njöto, vi njöto minuten,

Högt öfver oss himlen låg sluten, Och jag var därinne ändå.

Den tiden var lycklig. O! blicka Ur tårar, min rodnande flicka,

Och säg: “den var lycklig för mig!” Då låter jag stofmarna strida,

Jag sätter mig glad vid din sida Och far genom lifvet med dig.PER HENRIK LING.

Hermans sång ur herdedikten “Kärleken."*

Stunden

Bortilar,

Men icke min smärta Lunden Han hvilar,

Men icke mitt hjärta.

O, Emma! min vän,

Skall jag vänta dig ån?Hanen Hörs sjunga Sitt väktarekväde;

Svanen Ses gunga

På sjön med de späde,

O, Emma! min vän,

Skall jag vänta dig än?

Månan Sig kastar I böljornas sköte;

Rodna’n Framhastar Att fira vårt möte.

O, Emma! min vän,

Skall jag vänta dig än?

Böj en Er, lindar!

Jag ser nu min Emma. Dröj en,

I vindar!

Jag hör hennes stämma. Natur! kom och vig,

Vig min Emma och mig!

Dufvan Bland klippor Vår brudsång re’n k väder. Tufvan Med sipporVår brudsäng bekläder. Natur! kom och vig,

Vig min Emma och mig.

Solen

Framdansar Likt bröllopets tärnor. Polen Bekransar

Vår brudpell med stjärnor, Natur! kom och vig,

Vig min Emma och mig!

JOHAN ANDERS WADMAN.

När jag dricker.

När två gubbar om en guldstång nappas Eller kifvas om en tufva jord,

Haltande till årans tempel kappas Eller lufvas om två tomma ord;

Hej, då dricker jag och ler,

Gamle stutar, godt åt er.

När två kår'ngar omkring kaffekoppen Båda nästan sorger och förtret,Sk&da lyten båd' till sjftl'n och kroppen« Skvallrande, hvad ingen dödlig vet;

Hej, då dricker jag och ler,

Arga klafferskor åt er.

Når två mån, som vandra samma bana« Ljuga ljufva miner åt hvarann,

För att snärja i dess egen vana Den bedragne vännen, om man kan;

Hej, då dricker jag och ser,

Om ej hin drar af med er.

När två grannfru'r med hvarandra träta Om att sitta främst i gästabud, Orkahvarken ljuga eller äta, Afundsjuka på hvarandras skrud!

Hej, då dricker jag och ber:

Gud bevare mig från er!

Når en yngling hos sin älskarinna Anser kojan rymlig som ett slott,

När hans flicka, blott hon får bli kvinna, Tror sig vinna paradisets lott;

Hej, då dricker jag och ger Stundom ett godt råd åt er.

Når jag ser en liflig barnaskara, Obetänksam, bullrande och yr,

Trotsande förbud och ris och fara För en stulen frihets tidsfördrif;

Hej, då dricker jag och ber:

Himmelen bevare er!

TNär jag sitter vid den fulla bålen Inom ett förtroligt brödralag. Jubilerande for första skålen, Tömmande pokaln i långa drag;

Hej, då dricker jag och ser,

Glada bröder, efter mer.

Ack, men sitter jag vid tomma bålen Inom ett förtroligt brödralag. Stammande så trögt på sista skålen, Gåspande så vidt mot nästa dag;

Aj, då dricker jag och ser Ändå efter litet mer.

Hu, men ligger jag på branta brädden Af den svarta, kalla, ajupa graf,

Utan ro i mjuka, varma bädden, Luktande på flaskan, doktorn gaf; Tvi, då dricker jag, men ser Visst ej efter något mer.

Kungen och skomakaren.

Ingen vördar mer vår kung, Hvarken gammal eller ung, Ån jag gör det;

Meu jag byter ej min syl Mot hans spira, ej min pryl. Mfinn* jag bör det?_Kungen i sitt stolta slott Vill, men kan ej göra godt Emot alla

Jag gör skor &t en och hvar Som kontanta medel har Att påkalla....

Klädd i äkta gullgalon Sitter kungen p& sin tron,

Prydd med krona.

Min rock vadmal, byxen skinn, Stolen tråd, nattmössan min Hufvudbona-----r,:

Kungen m&ste natt och dag Göra rätt och skipa lag Åt allmogen.

När fyrabendstimman sl&r,

Fri som en baron jag g&r —

Uppå krogen____

Men en kung knappt i sitt hus För sitt r&d f&r ta' sitt rus,

När han vill det;

Jag, en fattig borgersman,

När — och hvar — och hur jag kan Komma till det

Mänga barn har landets far; Kungen magrar alla dar Af om tan ka.Jag blir hvar dag fetare,

Fast de feta stekarne Sällan vanka___

Uppå kungens gyllne fat Ligger fin och liten mat,

Måst sirater.

Ur en 6tor krukmakarskål Äter jag båd' fläsk och kål Och potater____

Kungen ofvan på sin fisk Sköljer vatten, vin och slisk Genom strupen.

När jag första tuggan fått, Tycker jag han gör så godt — Gamla supen----

Med de store — om vårt väl Ligger kungen jämnt i gräl Hela året.

Kommer liten, kommer stor, Är mitt tal: Gutår, min bror! Nå, hur står det?__

Kungen bråkar ofta mer Med en trögkörd statssekter, Ån han gitter.

Laskar Mården sömmen sned, Får han spannrem till besked, Så han spritter--Blåser fienden allarm,

Måste kungens vanda arm Ut med 3vårdet.

Jag blir hemma där jag bor Och betal's för kommisskor Öfver värdet____

Jag ber Gud: “O Herre, gif Kungen långt och lyckligt lif, Makt och ära!”

Dock en gång båd' han och jag Kanske just på samma dag, Svepning bära_____

Konstnärn öfver kungens ben Hvälfver marmormausolén Till hans minne.

På en kyrkgård, längst vid dörrn, Står att läsa i ett hörn:

Mäster Pinne----

Ännu efter tusen år Kungens namn i boken står, Prisadt, hädadt.

Efter ett, två eller tre Tiga alla lymlarne,

8om mig smädat____Min Ulla vrå bland bergen.

Jag vet en vrå emellan bergen En liten vrå, som tillhör mig,

Dår ingen flård innästlat sig,

Dår ingen oskuld skiftat fårgen. Hvart än mig ödet kasta må,

Jag längtar åter till min vrå,

Min lilla vrå bland bergen.

En koja, högröd som skarlakan Och lugnare än ett palats,

Ger åt mitt läger skygd och plats — En rosenhäck är mitt sparlakan. Hvart jag af ödet jagas må,

Jag längtar åter till min vrå,

Min lilla vrå bland bergen.

Där har jag stängt en fånge inne, Som måste gifva sig tillfreds Inom den lilla trånga krets,

Ty jag har bländat håg och minne: Hvart ån mig ödet drifva må,

Jag längtar åter till min vrå,

Min lilla vrå bland bergen.

Min lilla Hildur heter fången,

Och kärleken med blomsterbandFäst hennes hjärta, fot och hand Yid kojans sångare och sången. Hvart jag af ödet jagas må,

Jag längtar åter till min vtå,

Min lilla vrå bland bergen.

Hon är befäst, min lugna hydda,

Så otillgängelig som säll,

Ty mörka skogar, höga fjäll

Mot världens stormar henne skydda.

Hvart jag af ödet jagas må,

Jag längtar åter till min vrå,

Min lilla vrå bland bergen.

Jag har sett ramla flere troner Som fåvitskt barnalek till grus,

Men ännu står mitt trygga hus Och vet ej af revolutioner.

Hur högt mig lyckan gynna må,

Jag längtar åter till min vrå,

Min lilla vrå bland bergen.

Jag jagade i ungdomsåren En brokig fjäril, prydd med gull. Jag vilse gick, jag föll omkull,

Jag stötte mig — än svida såren, Men jag var lycklig nog ändå Att åter hitta till min vrå,

Min lilla vrå bland bergen.

Att lyckans yra fjäril fånga,

Jag löper aldrig mer omkring;

TTy jag har lfirt, att ingenting Man vinner s& med mödor m&nga. Nej, jag har lycka nog ändå:

Min sköna f&nge 1 min vr&,

Min lilla vrå bland bergen.JOHAN OLOF WALLIN.

George Washington.

Svensk, fatta glaset i din hand Och klinga med amerikanarn För fadren af hans fosterland,

Den gamle, tappre samfunösdanarn! Så högt i ärans Pantheon Som du din store Vasa ställer,

Så han sin store Washington —

Och bådas bröst af stolthet sväller.0 frihet, ur Guds hjftrta ledd Att strömma i hvar mänskoåder!

För dig har hafvet ingen bredd,

Och jorden inga antipoder.

Ehvar du lyfter kämpens arm

Mot dem som mänskorätt förtrycka, Går pulsen hög, blir själen varm,

Och ropet skallar: seger! lycka!

Du var det, af livars riddarslag Han dubbades den ädle hjälten,

Som med tyranners nederlag Förhärligat Virginska fälten.

Du var det, på hvars bud han kom Slog fienden — och så till dalen Med Fabii lager vände om,

Den borgerlige generalen.

Du var det, h vilkens höga tolk Han blef, och kändes på accenten,

När han gaf lagar åt sitt folk,

Den konungslige presidenten.

1 fridens rad med samma mod Satt nu den vise i sin toga,

Som det, hvarmed den tappre stod Vid Tren ton, Yorktown, Saratoga.

O, när i glömskans djupa famn Så mången storhetsbubbla brister,

Och månget firadt furstenamn

Sitt sken på minnets stjärnhvalf mister:Då skall han, krönt af seklers lof Bland de odödelige trona,

Den konungen förutan hof,

Förutan vakt och prakt och krona!

Vår känsla vallfar till hans stoft,

Till hjältegrafven, där han hvilar ... Där sprids ej veka blommors doft, Där växa inga tårepilar;

Men nit för frihet, lag och etat,

Men tro och vänskap åt all världen,

Och arfvet af evärdligt hat

Till våldet, träldomen och flärden!

Grafskrift.

Jordens Oro Viker För den frid, som varar: Grafven allt förliker, Himlen allt förklarar.Dödens ängel.

Adams barn, som af jorden födens, Och vänden åter till jorden om!

I åren mine, I åren dödens,

Allt sedan synden i världen kom, Jag står i öster Och når till väster;

Och tusen röster,

I tidens gäster!

Jag bär till eder med Herrans ord Från luft och lågor och haf och jord.I bon och byggen, som sparf var bygga Sitt bo i sommarens gröna lund.

De sjöngo glada, de sutto trygga I trädens löfviga skygd en stund:

Men f&gla-nästen Ej profvet höllo,

När deras fåsten För stormen föllo —

Och tyst blef sången, och sjöngs ej om, Och glädjen, gången, ej återkom.

I gån och sucken, som dufvor sucka, För morgondagen, som I ej sett;

Då oförtänkt, som en fallets lucka,

Sig jorden öppnar för er med ett —

Och i försvinnen I plötsligt nedan —

Och edra minnen Försvinna sedan —

Och nytänd måne ur silfversky Ser andra komma — och andra fly.

I sväfven lätta i dansens ringar,

I stojen yra i nöjets lag,

Och myrten blommar, och lyran klingar.. Men öfver tröskelen stiger jag:

Då stannar dansen,

Då sänkas ljuden,

Då vissnar kransen,

Då bleknar bruden,

Och sorg år änden, som skriften sagt, Uppå all glädje och glans och makt.Jag är den starke, som hafver makten, Till dess en starkare komma skall.

Pft höga fjällen, i djupa schakten,

Det ftr min anda, som susar kall.

De smittans ilar,

Som rensa länder;

De nattens pilar,

Som ut jag sänder,

De sl& sitt offer, och slaget tål Ej mur af koppar, ej 6köld af stål.

Jag sveper vingen om nordanstormen, Och rullar dynande våg mot strand.

Af stats-systemer jag krossar formen, Och vrider viggen ur dundrarns hand. Som nattens väkter,

Jag sekler jagar;

Och mänskosläkter Och värk och dagar Som böljor hvälfva sig för min fot,

Tills sista böljan dår lagt sitt knot.

Mot mig förlora sig vett och vapen, Mot mig ej lärdom och konst består.

Jag frihet ger åt lifegenskapen,

Och härskarviljan i järn jag slår.

Jag striden leder —

Och härar falla;

De ligga neder,

De ligga alla,

Och vakna ej vid larmtrummans bud, Men först vid domens basuna-ljud.Min hand blott vinkar — och jorden sopas Allt lefvande till det rummet far,

Där intet öra hör namnet ropas,

Och ingen tunga sig rör till svar.

Min fot lustvandrar —

Och stjälper troner:

Och Alexandrar,

Napoleoner,

De herrar fordne i höga loft,

De iiro vordne en handfull stoft.

I låga jorden, på den de vandra,

På den de strida om rang och arf,

Jag blandar släkterna om hvarandra,

Jag lägger tiderna hvarf på hvarf.

I djupa natten Ej följer prakten Och icke skatten,

Och icke makten.

En gång de ägas — en annan gång De andras äro, som laga fång.

Ej of van jord är en borg belägen,

Som eder tryggar, i vandringsmän!

En egen ägendom I ej ägen,

Fast öppet fastebref lydt på den.

Se diademen,

Och sorgedoket,

Och purpurbrämen Och arbetsoket,

Sig nya hufvuden sluta kring,

Om nya halsar de slå sin ring!I ären komne, I skolen gånga;

I hafven hår icke hem och hus:

I skolen bo i den staden trånga,

Dår sol och måne ej tända ljus;

Där sköldemärket I porten krossas,

Och ur dagsvärket Den trötte lossas,

Och fångens länkar och hjärtats band Så spröde brista för samma hand.

Hvar är din moder? Hvar är din maka? Då ha de vandrat den vägen bort,

På den de komma ej mer tillbaka,

På den du följer dem innan kort....

Ty skatten akta,

Som Gud dig sänder Den halkar sakta Ur dina händer,

Och ses ej åter af dig, förrän Du svara skall, hur du vårdat den.

Hvar är din broder? Hvar är din like? Så frågar Herren dig då ej mer.

Då har du bröder, du spotske rike!

Uti de matkar, du näring ger....

Och når de mätta,

Som du, aflida,

Skall efter detta En matk dig bida,

Som närs och lefver i evig tid,

Uppå ett samvete utan frid.Han bidar eder, som liknöjdt skåden En annans fall, blott I såålfve stån! Som tro och fädernesland förråden, Och med det heliga drifven hån!

Som lagar vriden,

Och hjärtan villen,

Och oskuldsf riden På lek forspillen!

Och ve blir slutet på hån och lek,

Hå hämdens vålnad sig reser blek.

Han bidar eder, I lögnens andar!

Då tungan låder vid eder gom.

Åt redligheten sitt gift hon blandar Och äran faller för hennes dom.... Men mot min glafven I intet kunnen:

Jag spärrar gr af ven Och smädemunnen,

Som nästa gång, se'n han målet mist, För Den skall svara, som dommer sist!

Ransaken, dödlige, edra syften,

Med bäfvan forsken er själs begär; Och rena händer och hjärtan lyften Till Den, som vet hvad i mänskan är!

I till den orten Dock skolen lända,

Dår öfver porten,

Till tidens ånda,

Det skrefs oryggeligt det beslut:

Hår hvar går in, och går ingen ut!Er jorden slukar, med värf och planer, Och lycker åter sin mun igen,

Om likt favoner, om likt orkaner,

I vederkvickt eller härjat den....

Men ej af jorden Ert mått begären;

Ty det I vorden Och det I ären,

Det verket eder blef anbefaldt,

Den Ende känner, som känner allt.

Hvad Herren äskar, till dig han sade; Han mätte ut, för ditt vandringslopp, Hvad du, o mänska, att bära hade,

Och hvad du hade att fylla opp.

Han kraft beskärde Till hvad du borde,

Och vishet lärde,

Att rätt du gjorde,

Om blott du hörde i lydigt bröst Den store, helige andens röst.

Hör ande rösten, den klara, djupa,

Och i Hans ärende upprätt gack;

Du se'n ej spörje, om du skall stupa,

Ej häller sörje för världens tack!

Du fylle kallet —

Och frukte icke!

Ur självva fallet Du uppåt blicke!

Så skall dig fatta enänglahand Och stilla föra dig till ditt land.Gack trygg, i styrkan af ädel vilja, Igenom profvets och mödans tid!

Bä kan dig världen från lyckan skilja, Men ej från dygdens och sinnets frid;

Så kan i jorden Väl kroppen myllas,

Dock guda-orden På anden fyllas:

Du trofast var intill dödens dag;

Nu gode tjänare, lönen tag !

Gör rätt åt alla, och lindra nöden,

Och trösta sorgen, hvarhälst du kan! Försvara sanningen uti döden,

Och vinn som kristen, och fall som man! Ej jordisk vinning Till lön du tager,

Ej kring din tinning En snarblekt lager;

Men ljus och evig och skön och hel,

De sälla heligas arfvedel.

Hvad vore tron, om den icke låge En klarögd pärla på hjärtats grund,

Och upp till himmelen stilla såge,

Då skalet brister i mognans stund?

Den sköna hvilan , Gör slut på plågan....

Och — blixtrar bilan,

Och flammar lågan,

Martyr! se himmelen öppnar sig,

Och kronan räcker försonarn dig!Hvad vore dygden, om lifvet vore Med stoftets flämtande gnista släckt?

Du förste Gustaf! Du andre store!

Du frie, modige Engelbrekt!

Och alla visa,

Och alla ömma,

Som mänskor prisa Och mänskor glömma!

Hvad vore ömhet, förstånd och kraft,

Om endast graf ven till mål I haft?

Hvad vore äran, som till er ropar,

Att vörda plikten — att dö för den,

Om hon berodde af fala hopar Och deras falare hufvudmän?

Nu strålar friden Från hennes anlet,

Om också tiden En suck föran lät;

Ty tiden stånker ej upp sitt dam Till stjilrnegatan, där hon går fram.

Hvad vore lyckan? Hvad vore glädjen, I kärleksringen så ljuf och ren —

Om, när den bryts, I ej återkedjen Dess brutna länkar vid hoppets sken?

Så ödeblifvet,

O hjärtan såta,

Hvad vore lifvet?

En olöst gåta,

Ett obarmhärtigt uriebref,

Som Gud i vrede för mänskan skref!En åldrig Jakob sin Josef mister,

Och Jonathan ifrån David går,

Och pressadt bröst i en suckan brister, Som ingen tröst i all världen får.

Och Rachel gråter De kära späda,

Oci sig ej låter Af något gläda:

Ty ute är med hvad dyrast var För hennes hjärta och hennes dar:

Men Gud är kärleken. — Lugnen eder, Betryckta hjärtan, och fatten hopp!

Det korn, I laden i jorden ueder,

I gyllne skördar skall spira opp.

O! hvad I laden Med sorg i grafven —

Hvad kärt I haden,

Hvad kärt I hafven,

Det är ej borta; men dock ej där —

Det är hos Honom, som evigt är.

I honom lefver allt lif, och röres All kraft, och tänder sig klart allt ljus. Hans käi lek famnar ock det, som föres Till andra boningar af Hans hus.

Se genom dimman,

Du barnasinne!

När äf ven timman För dig är inne,

Så kallar Fadren. Emellertid Med trohet värka och tåligt lid!Dröj, lik Maria, med känslor rena,

Vid Jesu fötter, och hör och bed!

Se upp till korset, som Magdalena,

Där nåden blickar till ångern ned! Johannes! slut dig Till vännens hjärta!

Han tager ut dig Ur tvång och smärta Till helig frihet och salig fröjd Uti sitt himmelska rikes höjd.

Väl dem, som redligt det ädla velat, Det rätta sökt och det milda tänkt!

Som älskat mycket, fastän de felat!

Den varder mycket ock etterskånkt.

De här ej blefvo Allt hvad de skulle;

Men änglar skrefvo,

Så kärleksfulle,

Hvad genom dem, uti minsta mån,

Den världen gläd t, som de kommo från.

De hafva håljit sig vid det ena,

Att frukta Herren, och intet mer:

De hafva tvagit sin' kläder rena Uti det blodet, som oskuld ger.

All strid är lyktad,

All synd förlåten,

Och oron flyktad,

Och stillad gråten; —

Den store Fadren vet deras namn,

Och trötte sjunka de i Hans famn.Så fridfullt de uti Herran somna,

Så fröjdfullt hälsa de Herrans dag:

De ur bedröf velsen äro komna Och undan ödenas alla slag.

Ej mera fångna I jordebanden,

De äro gångna,

Så talar Anden,

Ur mödans träldom till fridens hem,

Och deras gärningar följa dem.

De äro gångna. De gingo tida Till rätta hemmet i Fadrens hus.

De skola bo i den staden vida,

Där sol och måne ej skifta ljus:

Ty klara solen Är Han, som råder Från höga stolen,

Och ser i nåder

Till allt, som rum i den staden fick — Och lif och salighet är hans blick!

Och rum för alla, som tro och hoppas, För alla rum uti himlen är.

Och som, när fikonaträdet knoppas,

I veten sommaren vara när;

Alltså I kännen,

Då dagen svalkas,

Hur Himlavännen Till eder nalkas,

Och för till rummet, som Han beredt, Där I med Honom förblifven ett.Då dagen svalkas och skuggan breder Kring edra dalar och berg sitt flor,

Så kommer Han och förlossar eder, Hvars makt är såsom Hans kärlek stor. De ögon trötta,

En stund de somna....

De värktyg nötta,

En stund de domna_____

En annan stund, till ett annat lopp,

I edra hufvuden lyften opp.

Och ny är himlen, och ny är jorden, Och ny är himlens och jordens son,

Och saknar icke, odödlig vorden,

Det trånga hemmet, han kom ifrån.

Det har försvunnit,

Det är förvandladt —

Men tro, som vunnit!

Men dygd, som handlat!

I hafven lotten åt er beredd,

Af låga sinnen ej hörd och sedd....

Då äro torkade alla tårar,

Då äro helade alla sår__

Ej mer, på trafvar af lik och bårar.

Med fackla nedvänd och släckt, jag står. Jag facklan vänder —

Och i detsamma Den återtänder Vid lifvets flamma,

Och blandar, evig seraf, min ton I eder lofsång vid ljusets tron.Frids-röster.

Nftr de mäktige p& jorden Trampa en föraktad ätt,

Och i södern och i norden Styrkan öfver allt har rätt;

När den svagare förtryckte Svekets dolk i gördeln bär,

I din egen barm du flykte Och slut frid med världen dftr!Stiger dagen på det höga,

Blickar glad och fridsäll ner,

Hata ej! hans rena öga Djupet af ditt hjärta ser.

Kommer kvällen med sin stjärna, — Kvällen är med friden släkt —,

Stäng ditt bröst för hat, så gärna Som din dörr lör nattens fläkt!

Döm ej strax den vilseförda,

Stolte broder, med förakt!

Icke vägde du den börda ödet på hans skuldra lagt.

Icke talde du de strider,

Som han stridde för sin dygd;

Icke vet du hvad han lider Af sin ånger, af sin blygd.

Du, som hämnd och hat förkunnar I din egen himmels namn,

Ser du icke, himlen unnar Rum åt alla i sin famn.

Om den slutna evighetens Dolda rådslag hvad vet du?

Hvem har mätt barmhärtighetens Bottenlösa djup ännu?

Ack, hvad gör det, hur vi kalla Denne far, som dock är vår?

Hvad tillfälligt är må falla,

Det väsendtliga består.Månn' den vise med sin lära,

Än så djup, så konstigt byggd, Kommer världens Gud mer nära, Än den vilde med sin dygd?

Hör mig, hör mig, gode fader, Väsen bakom världen gömdt! Ibland jordens myriader Lys de många, som dig glömt!

Tyd för dem instiktnings-orden Till hvad ädlast jorden såg:

"Gudi ära, frid på jordeD, Mänskorna en helig håg!"

Mänska, någon himmelsk flamma Lefver i dig, vårda den;

Frid och kärlek måste stamma Från den faderliga vän.

Vet du på din lefnads gåta Något tröstligare svar,

Ån att älska och förlåta Sönerna af samma far?

Är du lycklig, väl, så gläd dig Åt din lycka med en hvar,

Och ju mer du delar med dig, Desto mera har du kvar. •

Bäck oss handen, vägra ingen,

Låt hvar glädje, som du njöt,

Flyga genom bröd raringen Liksom en elektrisk stöt!Om du lider, om du faller Misskänd, utan tröst och hopp, Genom lifvets fängselgaller Se i öppna himlen opp,

Där hvar hatfull själ, hvar bitter Svartnar som en slocknad brand, Och försonligheten sitter På den högstes högra hand.

Yngling, du, hvars stjärna rullar öfver lifvets paradis,

Sola dig på dina kullar,

Hata ej, var glad och vis!

Medan än bekymret tiger,

Drick ur kärlekens pokal,

Drick dig varm, förrän du stiger Ner i årens kalla dal!

Du, som re*n med fulla händer Uppå lifvets höjder står,

Gör det goda, förr'n du vänder Åter med förblekta hår!

Bygg med svettig flit din boning, Bygg den uti fridens land,

Bjud hvar ovän till försoning Och hvar vän till stöd din hand!

Du, som släpar sista stenen Opp till lifvets pyramid,

Vill du från dess höjd se scenen Utan fasa, så eg frid!Ack, du vet ej, hvar du landar [från dödens stilla haf,

Därför mana goda andar, Endast goda till din graf!

Innan än din plats är öde Bland de lefvande, gör godt! Dö, ocli hoppas bland de döde Ingen hämnd, försoning blott! Ingen ånger, ingen vrede Till din sotsäng tränge sig! Stilla saligheter brede Sina vjngar öfver dig!

• Det eviga.

Yäl form ar den starke med svärdet sin värld, Väl flyga som örnar hans rykten;

Men någon gång brytes det vandrande svärd, Och örnarne fällas i flykten.

Hvad våldet må skapa är vanskligt och kort: Det dör som en stormvind i öcknen bort.

Men sanningen lefver. Bland bilor och svärd Lugn står hon med strålande pannan.

Hon leder igenom den nattliga värld Och pekar alltjämt till en annan,Det sanna är evigt: kring himmel och jord Genljuda från släkte till släkte dess ord.

Det rätta är evigt: ej rotas dår ut Från jorden dess trampade lilja.

Eröfrar det onda all världen till slut,

Så kan du det rätta dock vilja.

Förföljs det utom dig med list och våld,

Sin fristad det har 1 ditt bröst fördold.

Och viljan, som stängdes i lågande bröst, Tar mandom, lik Gud, och blir handling. Det rätta får armar, det sanna får röst,

Och folken stå upp till förvandling.

De offer, du bragte# de faror, du lopp,

De stiga som stjärnor ur Lete opp.

Och dikten är icke som blommornas doft, Som färgade bågen i skyar.

Det sköna, du bildar, är mera än stoft,

Och åldern dess anlet förnyar.

Det sköna är evigt: med fiken håg Vi fiska dess guldsand ur tidens våg.

Så fatta all sanning, så våga all rätt Och bilda det sköna med glädje!

De tre dö ej ut bland mänskors ätt,

Och till dem från tiden vi vädje.

Hvad tiden dig gaf, må du ge igen,

Blott det eviga bor i ditt hjärta än.Sången.

Har da betraktat diktens lunder Med gyllne frukt i löfvens skygd?

Oeh silfverbäckar gå därunder Och leka i den gröna bygd.

Hur skönt de glada landskap skifta I morgonrodnans purpurfärg!

Hur hoppets gröna fanor vifta Uppå de solbeglänsta berg!

Hvi klagar skalden då? Hans flamma År hon ej gode gudars lån?

Hvi sörjer han, den otacksamma,

Det Eden, han ej drefs ifrån?

Har han ej kvar ännu dess dalar Med grönklädd vår, med gyllne höst? Och sjunga ej dess näktergalar Alltjämt ur djupet af hans bröst?

Med himmelsk fröjd den gudasände Omfamnar lifvei som en brud.

Hvar inre syn, hans hjärta tände,

Han präglar ut i bild och ljud.

Den värld, som i hans barm lAg fången, Se, fram i dagen har hon gått.

En evig längtan är ej sången,

Han är en evig seger blott.

TGif akt! Den höga genius svingar Med klang utöfver haf och jord Med morgonrodnaden till vingar, Med mantein af en majsky gjord;

Så glad som fågelns morgonkvitter, Så stark som åskan, då hon slår,

Och evighetens cirkel sitter,

Bland rosor gömd, omkring hans hår.

Han vet ej af den mörka sagan Om trånad utan mod och hopp.

Han känner ej den veka klagan,

Ej missljud, som ej lösas opp.

Hans saknad år en flod, som brusar Melodiskt mot det sökta haf;

Hans suck år vindens lek, som susar Emellan blomstren på en graf.

Hans tämpel står i ljus och lågor,

En källa sorlar vid dess mur;

Från tidens botten gå dess vågor, Och skalden dricker kraft därur.

Mot hvarje kval hans hjärta sårar, Dess häl sod ryck en läkdom fått.

Den källan är ej jordens tårar,

Nej, Hon år himlens spegel blott.

Välan, ur källan vill jag dricka Med mod, om jag är drycken värd. Med friska ögon vill jag blicka Omkring mig i den sjuka värld.Den gyllne lyran skall ej klinga Om kval, dem sjalf jag diktat har: Ty Bkaldens sorger åro inga,

Och s&ngens himmel evigt klar.

Så länge öfver tappra fäder Det stjärnerika grafhvalf hängs,

Så länge friska nordanvåder Än sjunga Sveas barn till sängs: — Så länge nordens .bröst bevaro Sin undersköna stämmas gång,

Och berg och dalar återsvare Den manliga, den svenska sång!

Sång till solen.

Dig jag sjunger en sång, Du högtstrålande sol! Kring din konungastol, Djupt i blånande natt,

Har du världarna satt Som vasaller. Du ser På de bedjande ner;

Men i ljus är din gång.

Se, naturen Hr död. Natten, vålnaders vän,

På dess bleknade prakt % Har sitt bårtäcke lagt.Mången nattlampa ser Uti sorghuset ner.

Men du stiger igen Utur östern i glöd;

Som en ros ur sin knopp Växer skapelsen opp.

Den får lif, den får färg, Men du nedblickar glad På de gnist rande blad,

På de flammande berg. Lif rets rinnande flod, Som var frusen och stod, Nu framsorlar han mild Med din vaggande bild, Tills du nedblickar sval Mot den vestliga sal,

Där för anande hopp,

Där för uttröttad dygd Till de saligas bygd Springa portarna opp.

O du himmelens son, Hvadan kommer du från? Var du med, var du med, DA den evige satt Och i ljusnande natt ^ådde flammande säd? Eller stod du kanske Vid han9 osedda tron (Öfver världen står hon) Att som ängel tillbe;

Tills du stolt ej fördrogHvad från tronen befalls, Och han vredgad dig tog öfver strålande hals Och dig hof med förakt Som en boli i det blå,

Att förkunna ändå Hans förnekande makt ? Därför ilar du än Så orolig, så srar;

Ingen tröstande vän Bjuder vandraren kvar. Därför ännu ibland Drar du skyarnes dok öfver kindernas brand.

Ty du sörjer den dag,

Då dig hämnaren vrok Ur sitt heliga lag.

Och du föll från hans knän Uti öknarne hän.

Säg mig, blir du ej trött På din ensliga gång?

Blir ej vägen dig lång,

Som så ofta du nött?

I mångtusende år Här du kommit igen;

Och dock gråna ej än Ditt gullgula hår?

Som en hjälte går du På din glänsande stig;

Dina härar ännu Hvälfva trygge kring dig.TEGNER.

Men det kommer en stund, Då din gyllene rund Springer sönder; dess knall Manar världen till fall.

Och som ramlande hus Störta skapelsens hörn Efter dig uti grus;

Och den flygande tid,

Lik en vingskjuten örn, Faller död där bredvid.

Far en ängel då fram Där du fordomdags sam Som en gyllene svan Genom blå ocean,

Se, då blickar han stum Kring de ödsliga rum;

Men dig finner han ej,

Ty din pröfning har slut, Och försonad alltnog Dig den evige tog Som ett barn på sin arm, Invid faderlig barm. —

Väl, så rulla ditt klot Uti ljus och gå gladt Din förklaring emot!

Efter långvarig natt Skall jag se dig en gång I ett skönare blå!

Jag hälsar dig då Med en skönare sång.Jätten Finn.

å Heigonabacken vid Lund, där nu

Mamsell ocli fru

Spatsera i doftande lunder

Där bodde det fordom en kämpe så

gram

Af jättestam;

Han hade sin kula därunder.

Sankt Laurents var kommen från Saxland hit;

Med kristligt nit

Han lärde de himmelska tingen.

Hvar kulle, bestrålad af Herrans sol,

Var predikstol:

Men kyrka det hade han ingen.D& talade jätten med hän: “Helt visst Är hvite Krist

En Gud, som sitt tempel är värdig.

Jag bygger det jag, om du säger mig blott Hvad namn jag fått, —

Se’n kyrkan är murad och färdig.

Men kan du ej säga mitt namn, välan,

Du vise man,

Gif akt på hvad vite jag sätter:

Då måste du ge mig åt mina små De facklor två,

Som vandra på himmelens slätter.” —

“Du hedniske dåre, på himlens fält,

Där Gud dem ställt,

Sin gång gå solen och månen.

Så goda som onda de se uppå Ifrån det blå

Och lysa den vise och fånen.”

“Klokt svaradt”, sad’ jätten. “Viil mörkt också, Kan jag förstå,

Dem utan här blefve i Skåne.

Välan, jag begär blott hvad själf du har,

Ditt ögonpar,

Och afstår från sol och från måne.”

“Blir kyrkan blott bygd”, var den frommes svar, “Mitt ögonpar

Till lön jag dig gärna vill unna,,De himmelska syner ej slockna med det: Guds majestät,

Guds lof kan den blinde förkunna.”

Nu kretsen blef helgad, och bönen sagd, Och grunden lagd:

Till värket jätten vill hasta.

Först hvälfver han kryptan, sin kulas bild, Från dagen skild,

Med bågar, som himlens så fasta.

Därefter till Romeleklint han drar;

Ett berg han tar

Och rycker från lossnande rötter.

Hem bär han det sedan med säkra fjät Och trampar det I stycken med järnskodda fötter.

Du stenblock, lägg dig, du jernkramp, håll!

Väx hög som troll

Du mur som trollet har grundat;

Mitt namn vet ej munken; min dotter späd Skall leka med

Hans ögon, förr'n månen 6ig rundat.”

De väldiga murarna stiga med hast;

Sotn jorden fast

Står jättebygd kyrka från grunden;

Och inom, på mäktiga skulderblad,

En pelarrad

Uppstöder dtm höghvälfda runden.Be’n högt på dess tinnar satt jätten glad Och log och kvad:

“I kyrkan nu fattas mig föga.

Jag murar och murar. Förr’n sol går ner, -Mig munken ger

Ditt namn — eller också sitt öga.”

På Helgonabacken med sorgset mod

Sankt Laurents stod

Och såg åt middagens stjärna;

’*Du skänkte mig ögon, du fader och vän!

Tag dem igen!

Du vet, att jag offrar dem gärna.

Hur blå är din himmel, din jord hur grön Din sol hur skön!

Dock — icke med dig må jag tvista.

O, låt mig få se dem — min syn blir ej lång — Ännu en gång,

Den käraste gången, den sista!

Se, fader, till mig från din himmel ned,

Den blinde led

Och styrk mig med ordet och anden!

Jag vill ej klaga på nattlig stig,

Blott prisa dig

Och längta till ljusare landen.”

Då hör han en sång, en sällsam en,

Kom ej från gren,

Kom icke ur skyn, men ur jorden.Den bruear som stormen inunder ö,

Som fjärran sjö, —

Men åndtligt förnimmer han orden:

“Sof, li ten Sölve, sof, sonen min!

Din fader Finn

Han sitter och murar därofvan.

Sof, liten Gerda, skön dottren min!

Din fader Finn

Till kvällen kommer med gåfvan.”

Till kyrkan Sankt Laurents sig glad beger: “Du Finn, kom ner,

Finn, Finn, kom ner ur det höga!

På tornet blott fattas en endaste sten,

Den lägges se’n;

Men Gud har bevarat mitt öga.”

“Och heter jag Finn, af jätteätt,

Ej läggs så lätt

Den stenen, — den eden jag svär dig.

En evig ruin skall din kyrka stå Och utanpå

Och innantill aldrig bli färdig.

Dock — heter jag Finn”, fortfor han vred, “Jag bryter ned

Den dumma, den holkade klyftan.’ —

Då springer han neder med raseri Och griper i

Grundpelaren, roten i kryptan.Han ryster och ryster. Då nickar tiil fail Den byggnad all,

När styrkan med ens honom felar.

Till sten biir Finn, får ej lif igen: —

Så står han ån

Och famnar sin våldige pelar.

Och allt se’n den tiden, mång* hundra år Som templet står,

Jämt något fattas uppå det

Dår bygges förgäfves, år ut och år in,

Och därtill Finn

År skuld, — men ej domkyrkorådet.

Ingeborgs klagan.

(Ur Frithiofe saga.)

Nu år det höst,

Stormande häfver sig hafvets bröst. Ack men hur gärna jag sute Ändå därute!

Länge jag såg

Seglet i vester, det flög på sin våg. Ack det är lyckligt, får följa Frithiof på bölja.Bölja, du blå,

Sväll ej så högt, det går fort nog ändå. Lysen i stjärnor, och sägen Seglaren vägen!

När det blir vår,

Kommer han hem, men den älskade går Ej till hans möte i salen Icke i dalen;

Ligger i mull

Bleknad och kall för sin kärleks skull, Eller hon klagar och blöder,

Offrad af bröder. —

Falk, som han glömt,

Du skall bli min; jag vill älska digömt. Själf vill jag mata för egarn Vingade jägarn.

Här på hans hand

Virkar jag in dig i dukens rand,

Vingar af silfver och rika Guldklor tillika.

Falkvingar tog

Freja en gång och kring rymderna drog, Sökte i norr och i söder Älskade Öder.*

Frejas gemål.Länte du ock

Vingarna ut, de ej bure mig dock.

Döden allena mig bringar Gudarnes vingar.

Jägare skön,

Bitt pä min skuldra och blicka åt sjön.

A.ck! hur vi längte och blicke,

Kommer han icke.

När jag är död,

Kommer han säkert, mins då hvad jag bjöd: Hälsa och hälsa du åter Frithiof som gråter!

Halkan.

Världens gång utför mitt fönster Jag en stund betrakta skall.

Akten er, I dagens mönster!

Som ett glas står gatans svall.

Det år farligt,

Skynden varligt!

Världen bringar er på fall.

Se, där går en stjärnprydd herre. Aj, Hans Nåd, han föll omkull. Hela himlens här, dess värre, Rullar i den låga mull.

r*_____t ~Kryp och bocka,

Plocka, plocka Himlakartan åter full!

Unga sköna, foten slint9r! Akta, ack, re’n år det skedt!

O hvad rosor i v&r vinter,

O hvad liljor himlen gett! Stackars tårna,

Rodna gårna!

Res dig, jag har intet sett.

Med ett Peru uppå fracken Och ett kantschu i sin hand Kommer hjälten, men i backen Tumlar han för kung och land. Vfirjan brister, —

Hvad du mister

För ett värn, mitt fosterland!

Ers Högvördighet, predika Ej om Adams fall sft torrt!

Se dfir ligger doktorn lika Som de andra innan kort. Doktorshatten Far för katten;

Grip den, lårdomen blås bort.

Hvilken diger fru på moden! Det blef jordskalf, om hon föll. Ve, dfir ligger slaktarboden, Gud ske lof, att gatan höll!

Mutter fryser,

Hu, jag ryser,

Stackars gumma, hur du föll!

En af dagens vittra hjältar Kommer där, så smal och lätt,

Ett geni! men se, han vältar,

Självfva snillet går ej rätt.

Men i fallet

Höres skallet

Af en splitterny sonett.

Se, två recensenter mötas, Vidtberömda för talang.

Deras pannor sammanstötas,

Hör ni bara, hur det klang!

Nya, gamla Skolan ramla’;

Amen, amen, jorden sang,

Dock — jag vill ej stå här länger, Mina bröder till förfång.

Ut ibland dem jag mig tränger,

Ännu är dock dagen lång;

Men till natten Slår jag vatten Öfver gatan än en gång.ERIK GUSTAF GEIJER.

Den lilla kolargossen

I skogen vid milan sitter far,

Mor sitter hemma och spinner;

Vanta, jag blir väl också karl,

F&r en fästemö efter mitt sinne.

Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.

Tidigt med solen jag hemifrån gick;

Friskt lif medan solen glimmar!

Till far skall jag bära mat och drick;

Nu komma snart kvällens timmar.

Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.Jag är ej rådder på liten grön stig,

Där jag ensam i skogen månd' gånga.

Men furorna se så mörkt på mig,

Och bergen kasta skuggor så långa.

Det år så mörkt, långt, långt bort i skogen.

Tralala! Friskt sinne som fågeln i flykt!

Nu vill jag springa och sjunga.

Hu, utur berget det svarar så styggt,

Och orden de komma så tunga.

Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.

Ack, vore jag yål hos min gamle far!

Jag björnen hör brumma och sjunga,

Och björnen han år den starkaste karl Och skonar hvarken gamla eller unga Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.

Och skuggan faller så tjock, så tjock,

Som en fäll öfver ensamma leden.

Det tassar, det braskar öfver sten och stock, Och trollena tråda på heden.

Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.

Ack Gud! Där är ett, där år två — i sitt garn De mig ta — se hur granna de svinga!

De vinka! Gud tröste mig, fattiga barn!

Här gäller för lifvet att springa.

Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.

Och natten den nedsteg, och timmen blef sen, Och villare och villare blef leden.Det tassar, det rasslar öfver stock

och sten; Den lille springer på heden.

Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.

Med pickande hjärta, med rosblom mand kind, Vid milan hos sin far han faller ner. “Välkommen, välkommen, kär sonen min!” Ack, jag har sett trollen och väl mer!

Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.

“Min son! jag satt här i så månget år Och är med Guds hjälp välbehållen.

Den rätt kan läsa sitt fader vår,

Han rådes hvarken fan eller trollen,

Fast det är mörkt, långt, långt bort i skogen.

Första aftonen i det nya hemmet

Jag vet en hälsning mera kär Ån, värld, hvad du kan ge:

Den heter frid, — Quds frid det är, Och därom vill jag be.

Dröj då, o frid, dröj i mitt tjäll!

Blif bästa gästen min!

Ty dagen skrider, — det blir kväll Och natten bryter in.Vikingen.

id femton års ålder blef stugan mig trång,

Där jag bodde med moder min.

Att vakta på gettren blef dagen mig lång;

Jag bytte om håg och sinn’.

Jag drömde, jag tänkte jag vet icke hvad,

Jag kunde, som förr, ej mer vara glad Uti skogen.

Med häftigt sinne på fjället jag språng Och såg i det vida haf.

Mig tycktes så ljuflig böljornas sång, Där de gå i det skummande haf.- De komma fr&n fjärran, fjärran land:

Dem h&lla ej bojor, de k&nna ej band Uti hafvet.

En morgon fr&n stranden ett skepp jag säg; Som en pil in i viken det sköt.

Då sv&llde mig bröstet, då brände min håg, D& vissie jag hvad mig tröt.

Jag lopp ifr&n gettren och moder min,

Och vikingen tog mig i skeppet in Uppft hafvet.

Och vinden med makt in i seglen lopp:

Vi flögo på böljornas rygg.

I bl&nande dj up sönk fjällets topp,

Och jag var s& glad och sä trygg.

Jag faders rostiga svärd tog i hånd Och svor att eröfra mig rike och land Uppft hafvet.

Vid sexton års ftider jag vikingen slog,

Som skällde mig skägglös och vek.

Jag sjökonung blef — öfver vattnet drog Uti härnadens blodiga lek.

Jag landg&ng gjorde, vann borgar och slott Och med mina kämpar om rofvet drog lott Uppft hafvet.

Ur hornen vi tömde dft mjodets must Med makt p& den stormande sjö.

Fr&n vågen vi härskade pft hvar kust.

I Valland jag tog mig en mö;I tre dagar gret hon, och så blef hon nöjd,

Och så stod vårt bröllop med lekande fröjd Uppå hafvet.

En gång äfven jag ägde länder och borg,

Och drack under sotad ås,

Och drog för rike och menighet sorg,

Och sof inom väggar och lås.

Det var en hel vinter — den syntes mig lång,

Och fast jag var kung, var dock jorden mig trång Emot hafvet.

Jag ingenting gjorde, men hade ej ro,

För att hjälpa hvar hjälplös gäck.

Till mur vill man ha mig kring bondens bo Och till lås för tiggarens säck.

På sakören, edgåug och tjufvar och rån Jag hörde mig mätt. — Vor' jag långt därifrån Uppå hafvet!

Så bad jag — men hän gick ock vintern lång,

Och med sipporna stränderna strös.

Och böljorna sjunga åter sin sång Och klinga; till sjös, till sjös!

Och vårvindar spela i dal och i höjd,

Och strömmarna fria störta med fröjd Uti hafvet.

Då grep mig det forna osynliga band,

Mig lockade böljornas ras.

Jaer strödde mitt eruld öfver städer och landOch fattig som förr, med ett skepp och ett svärd, Emot okända mål drog i vikingafärd Uppå hafvet.

Som vinden frie, vi lekte med lust På fjärran svallande sjö.

Vi människan sågo på främmande kust På samma sätt lefva och dö.

Bekymren med henne städs bosätta sig.

Men sorgen, hon känner ej vikingens stig Uppå hafvet.

Och åter bland kämpar jag spejande stod Efter skepp i det fjärran blå.

Kom vikingasegel — då gällde det blod;

Kom krämarn — så fick han gå.

Men blodig är segern den tappre värd,

Och vikingavänskap den knytes med svärd Uppå hafvet.

Stod jag mig om dagen å gungande stäf,

I glans för mig framtiden låg;

Så rolig som svanen i gungande säf,

Jag fördes på brusande våg.

Mitt var då hvart byte, som kom i mitt lopp,

Och fritt som omätliga rymden mitt hopp Uppå hafvet.

Men stod jag om natten å gungande stäf,

Och den ensliga vågen röt,

Då hörde jag nornorna virka sin väf I den storm, genom rymden sköt.Likt mänskornas öden år böljornas svall:

Bäst är vara färdig för medgång som fall Uppå hafvet.

Jag tjugo år fyllt — då kom ofärden snar,

Och sjön nu begärar mitt blod,

Han känner det vål, han det förr druckit har Där hetaste striden stod.

Det brinnande hjärta, det klappar så fort,

Det skall få svalka å kylig ort Uti hafvet.

Doci klagar jag ej mina dagars tal:

Snabb var, men god deras fart.

Det går ej en väg blott till gudames sal;

Och bättre är hinna den snart.

Med dödssång de ljudande böljor gå;

På dem har jag lefvat — min graf skall jag få Uti hafvet.

Så sjunger på ensliga klippans hall

Den skeppsbrutne viking bland bränningars svall —

I djupet sjön honom rifver.

Och böljorna sjunga åter sin sårg,

Och vinden växlar sin lekande gång.

Men den tappres minne — det blifverOdalbonden.

Å bergig ås, där står mitt hus Högt öfver skog och sjö.

Där såg jag första dagens ljus Och där vill jag ock dö.

Må ho som vill gå kring världens rund: Vare herre och dräng den det kan!

Men jag står hälst på min egen grund Och är hälst min egen man.

Mig lockar ickc ärans namn,

Hon bor dock i mitt bröst.

Min skörd ej gror i ryktets famn,

Jag skär den lugn hvar höst.

Den jorden behärskar har tusende ben Och väl tusende armar därtill:

Men svårt är dem röra — min arm är ej sen Att föra ut livad jag vill.

Jag tror ej böljans falska lopp,

Som far förutan ro.

Den fasta jord hon är mitt hopp,

Hon visar e vig tro.

Hon närer mig ur sin hulda barm,

Den tid, som mig ödet gaf.

Hon fattar mig säkert, hon haller mig varm, Då jag dör, uti djupan graf.Ej buller älskar jag och b&ng.

Hvad stort sker, det sker tyst.

Snart märks ej spår af stormens gång.

Af blixten, se'n den lyst.

Men tyst lägger tiden stund till stund, Och du täljer dock icke hans dar.

Och tyst flyter böljan i hafvets grund, Fast rägnbäcken skrålande far.

Så går ock jag en stilla stig:

Man spör om mig ej stort.

Och mina bröder likna mig,

Hvar och en uppå sin ort.

Yi reda för landet den närande saft,

Vi föda det: — brödet är vårt.

Af oss har det hälsa, af oss har det kraft, Och blöder det — blodet är vårt.

Hvar plåga har sitt skri för sig,

Men hälsan tiger still;

Därför man talar ej om mig.

Som vore jag ej till.

De väldige herrar med skri och med dån Slå riken och byar omkull;

Tyst bygga dem bonden och hans son, Som så uti blodbestänkt mull.

Mig mycken lärdom är ej tung.

Jag vet blott hvad är mitt.Hvad rätt är ger jag Gud och kung Och njuter resten fritt.

De lärde, de rike, de bräka sitt vett Att röna, hvars rätt, som är god.

Mig ren är den rätt, som man värft med sitt svett, Och som man värjt med sitt blod.

Jag går ej stadigt stugan kring;

Ty blir mig hågen varm, |

Jag vandrar opp till Svea ting Med skölden på min arm.

Men mång' ord talar vår lagman ej För kungen i allmän sak.

Men kraftigt är allmogens ja eller nej,

Under vapnens skallande brak.

(

1

Och om till krig han uppbåd ger.

Så gå vi man ur gård.

Där kungen ställer sitt banér,

Där drabbar striden hård.

För älskade panten i moders famn,

För fäder, för hem vi slåss.

Och känner ej ryktet vårt dunkla namn, Sveakonungar känna oss.

Så sjunger gladt vid sprakande spis I den kalla vinterkvällDen gamle man uppå bondevis.

Med söner sm' i sitt tjäll.

Han sitter och täljer sin ålders staf, Må hans ätt ej i Sverige se slut!

Väl bondens minne sänks uti graf, Men hans värk varar tiden ut.

Tonerna.

Tanke, hvars strider blott natten ser, Toner, hos eder om hvila den ber! Hjärta, som lider af dagens gny, Toner, till eder, till er vill det fly!

På nyårsdagen 1838.

Ensam i bräcklig farkost vågar Seglaren sig på det vida haf; Stjärnhvalfvet öfver honom lågar, Nedanför brusar hemskt hans graf. Framåt! — så är hans ödes bud;

Och i djupet bor, som uti himlen, Gud.SAMUEL JOHAN HEDBORN.

Polska.

Kunde jag som lille, sparfven grft. Som ofvan uppå taket sitter,

Hulda vännen alltid till mig få Och klappa honom när jag gitter: . Hej, hopp, ea'n!

Lika godt, sa'n!

Inga sorger och bekymmer då!

Hvem jag menar nu, väl ingen vet, Och ingen häller veta får'et;Som jag hoppas, lär man tids nog se't, Sft snart jag bara tjånt ut året.

Hej, hopp, san!

Lika godt, sa'n!

Mikelsmässan fån I veta det.

Jag har älskat honom år och dag,

Han lika länge mig tillbaka.

Många sen till mig haft godt behag,

Men alla måste mig försaka.

Hej, hopp, sa'n!

Lika godt. sa'n!

Hvad jag gjort, det ångrar aldrig jag.

Aldrig såg man ögon än så blå Och aldrig än så fagra kinder,

Som en blomkvast man af liljor små Och väna rosor sammanbinder.

,Hej, hopp, sa'n!

Lika godt, sa'n!

Om jag älskar, hvem kan undra på?

Aldrig såg man växt så smal och lång, Och med så nätta kläder sirad:

Som man skådar en midsommarstång, Med klara åkerrosor virad.

Hej, hopp, sa'n!

Lika godt, sa'n!

Jag gaf bort mitt hjärta; det var tvång.

Flickor, hade vi den gossen här Och finge sluta'n in i ringen,Skulle alla hålla honom kär, Men, utom en, han älska' ingen. Hej, hopp, sa'n!

Lika godt, sa'n!

Han mig in i döden trogen år.

Vaggvisa,

Ute blåser sommarvind, Göken gal i högan lind;

Mor hon går på grön an äng, Bäddar barnet blomstersäng, Strör långa rader Utaf ros och blader.

Ångén står så gul och grön, Solen stänker guld i sjön, Bäcken rinner tyst och sval Mellan viden, asp och al; Bror bygger dammar Åt sin såg och hammar.

Syster sopar stugan ren, Sätter löf i taket se'n;

Uppå golfvet skall hon så Liljor och konvaljer små, Rosor så rara;

Där skall barnet vara.Skeppet gungar lätt på våg Med sitt segel, mast och tåg, Gångar sig åt främmand' land; Hämtar barnet pärleband, Kjortel af siden,

Skor med granna smiden.

Lilla gula gåsen ung,

Len liksom en silkespung,

Ror med moder i sin säf,

Pillar vingen med sin näf; Vallherden hvilar Vid sitt horn och pilar.

Lindorm solar sig på sten Som ett sammet hvit och len; Vill i barnets vagga gå,

Men det skall han aldrig få: Han skall bli bunden Uti gröna lunden.

Trollet sitter vid sin vägg, Kammar ut sitt silfverskägg, Sjunger vid den gråa häll: "Liten kind, kom hit i kväll! Dig vill jag lofva Under guldås sofva".

Far han gjord ar om sitt lif Sitt bälte och sin blanka knif, Tar järnsporrar på sin sko, Rider öfver bärg och mo,Trollet att förstöra,

Som vill barnet röra.

Snart är liten kind en man: Gångarn grå då sadlar han,

Tager bry nja, svärd och spjut,

Och i kamp han rider ut;

Spänner sitt bälte,

Strider som en hjälte.

För en flicka sj unges sista versen så:

Liten fager jungfru opp Växer fort som rosens knopp; Virkar se’n åt ungersven Kappan blå och får igen Fästring och spänne Och guldspann på änne.

Den öfvergifna

Och mins inte du, så mins det vftl jag:

Allt uppå den gröna hagen

Guld och grön skog du lofvade mig,

Jag skull, aldrig bli bedragen.

Och det gjorde du med lust och med lek, Men sedan så kom det tårar och svek — Och mig gick som många andra.Att sitta i nöd och spinna för bröd I kojan hos fattig moder,

Och nysta sitt garn och vagga sitt barn, Och sjunga vid tårefloder:

Det är som det kan — men bättre ändå, Än illa ha gjort och ostraffad gå,

Och trognaste vännen svika.

Fast ingen det sett, och ingen det sport, Och ingen liar vittne blifvit,

Hur falsker du var — hur illa du gjort,

I hämnarens bok står skrifvet.

Och nu har du fått en rikare vän,

Som sviker ditt falska hjärta igen.

Så gärningen lönen skördar.

Vyss, vyss, liten kind! Du gråt icke så, Ej moder ifrån dig viker:

Hon sväljer sin gråt och sjunger ändå, Fast fader oss båda sviker:

Och borta har han min krona och krans; Nu stolt han med aridra går uti dans Och glömmer den tro han svurit.

Vyss, vyss, liten kind! Låt moder få ro, För kläder och bröd att spinna.

För din skuld, så är mig tröstligt att tro, Jag nåd skall i himlen finna.

Den arma och fader lösa ju har I himmelen sitt skygd och försvar;

Ty vill jag ej gråta mera.Och snart spricker ut en rosendeknopp, Snart örnungen lyfter vingen.

Och snart växer liten ungersven opp, Blir stor och går stolt i ringen,

Och vinner cn mö — då gläds jag igen; Men får du en vän, så svik aldrig den. Så glömmer jag gamla sorgen.öfver skog öfver berg och dal.

Kvällen härlig står i svartan högtidsskrud; När och fjärran ej en susning, intet ljud Stör det lugn öfver nejden rår,

När hafvets kung ur gyllne borgen går

Ägirs döttrar honom sakteliga Gunga fram på den klara sjö. Harpans ljud de gå så sorgeliga,Söka fjärran en våg att dö.

Fast hans öga står åt dunkla himmelen, Ingen stjärna bådir nattens drottning än. Freja smyckar sitt gyllne hår,

Och Necken så sin sorg på harpan slår:

“O, hvar dväljs du klaraste bland stjärnor I den blånande skymnings stund?

Du, som fordom en af jordens tärnor,

Var min brud uti hafvets grund Och, när hjärtat brann vid mina ömma slag, Smög så skön och blyg de tjusande behag Mot min barm i den svala flod,

Och gyllne harpan stum på vågen stod.

Med dig Oden böd högt öfver jorden Evigt strfila från Gimles famn.

Med sin harpa sångarn enslig vorden,

Kvar blott äger, din bild, ditt namn.

Men en dag, när Midgårdsormen reser sig, Gudar väpnas, allt förlossas — då hos dig Skall jag åter på vågor blå För nya världar gyllne harpan slå.”

Så den sorgsne; men vid himlaranden Freja huldt genom natten ler.

Evigt, på den guldbeströdda stranden Sina tårar hon glänsa ser.

Och sin vän på hafvet hälsar hon så mild; Vågen speglar, darrande, den huldas bild; Necken höres på böljan blå Så gladelig sin gyllne harpa slå.

fNattens tärnor, klara stjärnor alla.

Gå till dans i den stilla kväll,

När de skära silfvertoner skalla öfver stranden, från häll till häll.

Men när blodig dagens drott i östern står, Bleknande och rädd den blida stjärnan går* Sorgligt afsked hon blickar ner,

Och gyllne harpan klingar icke mer.

JULIA KRISTINA NYBERG.

(Euphrosyne.)

Jag flyr till dig.

Jag flyr till dig, då molnet Btilla seglar Till vesterns rymd, där hjärtats aning bor; Jag flyr till dig, då aftonstjärnan speglar Sin ljufva blick i hafvets silfverflor.

Jag flyr till dig, då harmonien strömmar På känslans vågor till mitt tjusta bröst; Jag flyr till dig i fantasiens drömmar,

Och hör ännu ett genljud af din röst,Jag flyr till dig, då smickrets joller tvingar Att lyssna till det tomma gycklets flärd;

Jag flyr till dig, och trohetsbandet slingar Från mitt sig hemligt kring ditt hjärtas värld.

Jag flyr till Dig, då timman sakta skrider Af plågan fjättrad i sin mulna gång;

Hvar hjärtats suck, när sorgens dag förlider, Dig når bevingad i min lutas sång.

Jag flyr till dig,-då ögat stilla slutes.

Och dagen för min blick sin fackla släckt; Hvad minnet skänkt i diktens färgor gjutes, Och din, blott din är drömmens rosendräkt.

Tiggargossen.

Ensam och förglömd jag ilar Öfver hedens dunkla stig;

Yid hvar sten och buske hvilar Skuggan, gömd att skrämma mig. — Gud, som hafver barnen kär,

Se till den, som liten är!

Mamma 3lumrar ner i mullen,

Hör ej gossens klagan mer;

r*_____t ~Hyddan öde står på kullon, Kulna vindar hvina där,

Och i vinternatten lång Ljuder ufvens klagosång.

Fordom, fordom ljöd därinne Aftonpsalm vid spishällns brand, Då för barnets glada sinne Sörjde flitig modershand.

Ingen spinner och mig ger Nya helgdagskläder mer.

Ingen suckar, då jag gråter, Ingen glädes, när jag ler;

Då jag går, att komma åter Ingen hjärtlig röst mig ber.

Ack, så ensam under skyn Går en tomte blott i byn.

Skynda, ila, snart du hinner Någon vänligt öppnad dörr;

Fast ej lågan mera brinner I den hydda, där du förr Bad och somnade hvar kväll På din moders arm så säll.

Månen, svept i mörka skyar,

År mitt hulda vandringsljus. Blyg jag nalkas gård och byar, Fönstren glindra i livart hus; Barnen dansa gladt omkring Pukadt bord i syskonring.Ack, låt opp för lilla gossen! Himlen är af mörker skymd, Där mitt tak med stjärneblossen

Höjs i nattens kalla rymd____

Låt mig slumra få i kväll På din hårda spisel häll!

Fruktmånglerskan med tapperhetsmedalj.

Drufvans flod och Bellmans toner Jämna alla plågors strid.

Se, madamen med citroner Kommer just i grefvens tid.

Kors bevars, hur’ gumman prålar Och en skrynklig sköldmö målar!

Har hon pantat eller länt Den där tapperhetsmedaljen? —

“Nej, den har jag i bataljen Årligt vid Svensksund förtjänt.”

Sällsam amazon! Berätta Oss sin hjältedat! — “Jo, jo,

Ibland år nog mins jag detta:

Sjutton hundra nittio.

Då, när ryssen tänkte fånga Skärgårdsflottan, flngo många Svenska gossar lukta krut.

Nyss jag blifvit gift den tiden;

Men, forr’n smekmån’ var förliden,

Drog min Flink i örlog ut.Var just ingen fågelskrämma Den där tiden: — ensam satt Jag i torpet, måste håmma Saknaden båd’ dag och natt.

Städs jag hörde kulor smälla,

Suckande: Nu lär det gälla Stackars Flink! Artillerist,

Ständigt vid kommandotonen Han servera’ vid kanonen,

Tände an båd' först och sist.

Hej, courage! Jag var en snärta Utan barn och utan sorg,

Hade kinder, likså bjärta,

Som borsdorfern i min korg.

Flink han var min enda tanka,

Och jag drömde: på en planka Du och jag! Må vågens brant Hällre mig i djupet draga,

Än i stugan ensam klaga! —

Följde tross och proviant.

Förlig vind i seglen spelte;

Snart Svensksund jag skåda fick.

Ondt och godt jag gärna delte Med min Flink, hur' ödet gick;

Honom glad om bord jag följde,

Under relingen mig döljde —

Men — i striden hetast, då Snart hans blod, hans hjärna stänkte På mitt bröst, — kryp fram, jag tänkte, Tag musköten och gå på!Tåren fick ej tid att falla,

Äntringen var börjad re'h:

Bomber fräste, kulor knalla', Bajonetten purprad sken I min hand, af ryssblod tvagem Flink blef hämnad. Slug den dagen Cronstedt gick ur fällan ut.

Stora Mogol måst' förlora Femti skepp, med små och stora,

Tre därtill, så var det slut.

I rapporten när med ära Oek mitt namn till kungen hann, Fick jag segrens tecken bära I blått hand, liksom en ann.

Trumf i högsta färgen sedan Ofta växlat har, — men redan Har jag sjungit ut och går.

Korgen på den gamla armen Är ej lätt i sommarvarmen." —

På medaljen föll en tår.

Blomster glaset.

Ett förmaksbord en sommardag Bar blommor utaf många slag; Rikt var buketten bruten.

Främst rosen, skön i ungdomsmod, Och under hennes vingar stod Linnaea, blyg — och sluten.

Där en tulpan sig ock befann,

Som Junos fågel stolt och grann Och prunkande i dräkten;

Hon höjde sig ur blomstrens krets Och säg med hvassa bladens spets Förnämt på syskonsläkten.

Hon reste sig på dristig fot Och talte, med ett trotsigt hot,

Till skogens blyga tärna:

"Hvad gör du här, så skygg och stum? Hvem ser på dig i dessa rum?

Här är jag ensam stjärna.

Jag växer blott i konstens land;

Där bröt mig mången skönhets hand På Irädgårdspromenaden,

Då hon helt sakta, prydd och rak, Skred fram, ett underverk af smak, Med sällskap ifrån staden.

Jag snart förnam af deras ord,

Att bland förtjänster på vår jord Bör min förtjäna tronen:

Som de, jag präktig är; se på!

Och mycket mindre stel ändå,

Fast stark i goda tonen.

Du, lilla kräk, ej något lär I skogen, där du bofast är Bland fallna barr och svampar;

Där står du, anspråkslös och rädd,Och vandrarns fot i mossans bädd Din lilla hjässa trampar." —

Linnæa endast blygsamt bad:

"Ack, skona mina späda blad!

Jag nog ditt värde känner,

Du fångar, djärf, hvarenda blick Med glansen af ditt stolta skick, Men inga sanna vänner.

Du trifs ej fri kring dal och äng: Blott på en ritad blomstersäng Är konstens vård dig trogen.

Du på parterren fått din plats;

Men min — är frihetens palats,

Den svala, tysta skogen!

På kala stängeln lyft mot skyn Den granna fina purpurhyn,

Som ingen vällukt andas!

Jag lutad står mot modrens barm; Med själen, alltid barnsligt varm, Med himlens vindar blandas.

Jag växer blott i klippans ljung: Dock såg mig där naturens kung, Dess siare i norden Den tid, då från dess berg han kom Och fann och gaf sin lag därom,

H vad Flora skänkt åt jorden.

Och mången vän utaf mitt land Mig söker, genom snår och sand,Ocli glad min anblick njuter;

Och mången gång en älskad röst Mig kallar, och ett själfullt bröst Mig till sitt hjärta sluter.

Ej minnets namn mitt högmod gör; Dock säll jag på min klippa dör, Att jag hans kärlek ägde!

Den blomman aldrig handen bröt, Den skatt ej jorden inneslöt,

Som kärlek öfvervägde."

De höga platserna.

En gosse opp i aspen smög Att nå ett fågelbo Fast honan klagade och flög Rundtorn förutan ro,

Den djärfve dock i trädets topp Lätt klättrar opp.

Från murknad gren i hast han föll, En blodig kind han fick.

Så var den monolog han höll:

Hur väl ditopp det gick!

Men aj, aj, aj, det värsta var Att sitta kvar!ANDERS ABRAHAM GRAFSTRÖM.

Sången.

I fallets stund, då mänskans ande dömdes Att genom lifvet gå vid sorgens arm,

Af alla änglar sången ensam gömdes För jorden kvar i den betrycktas barm. Hör, ännu under vandringen på heden Vid hjärtats klagan och vid ödets strid Han talar, ängeln, om sitt forna Eden Och om dess blommor och dess helga frid.Vid rösten plågan flyr från lifvets sinnen, Som dimman flyktar från en morgnad dal, De vakna, alla själens dunkla minnen,

Och lyssna undrande på ängelus tal.

De fröjda sig åt de bekanta ljuden: De4yckas känna dem så väl igen,

Och höra dem så gärna, liksom buden,

Som komma från en länge saknad vån.

Och vid att själen ängelns ord begrundar, Begynner vårens unge gud sin dans:

Och dagen sjunker öfver gyllne lundar Och somnar på en evig blomsterkrans.

Och öfver hafvens dunkla våg och landen Uppstiger diktens ljusa sommarnatt,

Där mellan stjärnor vandrar skönhetsanden: Kring jord och himmel är dess rike satt.

Sin framtids dröm det unga hoppet kläder I morgonstrålens klara, gyllne dräkt;

För själen evighetens aning träder,

Och mänskan känner sig med himlen släkt. Den milda kärleken, som här försonar Hvart våld af ödet, andas åter fri Och hör så glad, när ängelns stämma tonar, En återklang af världens harmoni.

%

Så underbart är sångens hela välde För dem, som rätt dess gudaspråk förstå, Hvar hiilst på jorden ödets dom dig ställde, För dig vill ängeln än sin harpa slå.

Väl sörja ofta ljuden. Fången saknarSin himmel och sitt ljusa fosterland.

Dock sjunger han sin tröst: “På jorden vaknar Den dpg en gång, som lossar lifvets band.”

Harpan.

I ensliga stugan en kulen kväll Steg Gunnar med bark ifrån skogen:

Till bröd skall den bakas på ugnens häll; Men icke ett mjöldoft fans i hans tjäll,

Och icke ett ax uppå logen.

Då kommo emot honom barnen två Med bleknade kinder — de arma!

“Gif bröd åt oss, fader! — Vi hungra så: Ack, låt oss allenast en smula få!”

“Jag har intet: Gud sig förbarma!”

“När moder bars bort på den svarta bår, Och ner under mullen dess kista Blef gömd uppå vallen, där kyrkan står,

En kaka du gaf — den var vätt af din tår — Säg, fader, o var det den sista?”

“Ack, barn! Jag har ingen att ge er i dag; Men Gud skall i morgon väl sända Den hjelp, vi förbida af hans behag.

O, varen blott stilla och nöjda som jag;

I morgon här bakas kanhända.”D& tog han fr&n mossiga väggen ner Sin harpa — hvad makt i dess stämma! De hungrande små icke klaga mer;

På infallna kinderna glädjen ler,

Och klangen kan plågorna hämma.

Med ansiktet bortvänd t att dölja sin tär, Att icke sin ängslan förråda,

Nu fadern en muntrande polska slår;

Och barnen, de dansa, och kvällen förgår, Tills trötta de somnade båda.

Vid bädden af strå, dår de slumrade än, Då bad han: “O Gud, ifrån nöden Befria dem du, alla lidandes vän!”

Det skedde; do vaknade aldrig igen: Befriaren kom — det var döden.

Norrland.

Växelsång.

HAN.

Jag mins ett land, där tysta stjärnekvällen Den mörka himlen klär i norrskens prakt; Där under molnig hjälm de gråa fjällen Med isad pansar stå kring daln i vakt;

Där mången flod sig tumlar vild från hällen, Och dånet rullar vidt till fjärran trakt;Där strömkarlsharpan klingar öfver vågen, D& månen kysser våta harpob&gen.

HON.

Jag mins en natt, så ljuslätt varm som dagen För blommans slummer har den ock en sol; Då leende i unga syskondragen Stå morgonen och kväll vid samma pol;

Då vakan stämmer vemodsfulla slagen,

Och nejden doftar som en ängsviol:

Där ljusa älfvor sväfva om i ringen,

Och öfver tufvan glänser silfvervingen.

HAN.

Jag mins de gamla skogarne och landen,

Där dånande man under klippor far.

Jag mins den sjö, där dunkelgröna stranden Sin höga mur kring blåa djupet drar.

Där stod en gran och nickade på sanden Och hjässan lutad öfver böljan bar.

Där låg vår faders hydda invid fjärden,

Och frid och lugn var denna vrå af världen.

HON.

Jag mins de många holmarne och dalen,

På blommor och på sångare så rik.

O. står han kvar ännu, den gamla ålen?

Ar hyddan än den forna hyddan lik?

Där mången gång jag stod och såg i salen, Hur solen sjönk i guld bakom en vik. — — Kom, broder, kom och räck mig handen,

Vi vilja åter till de sköna landen.Dödskallen.

Pä kyrkogården en gång,

I midsommarnatten vid trastens sång,

Jag såg,

I en rosenbuske en dödsskalle låg.

Där föllo dess mörka, skuggande blad Kring kala hjässan som lockars rad;

Två rosor, som böjdes för nattlig vind,

De gåfvo den hvar sin blommande kind.

Två tindrande lysmaskar göto sitt sken Ur ögonhålornas hvälfda ben.

De hade diirinne tagit sig hus Och vände som ögon sitt blåa ljus.

Jag ryste vid synen; en fjäril flög opp

Och förde mot himlen min blick och mitt hopp.

Välkommen och farväl.

Säg mig ej: välkommen, när jag kommer, Ej: farväl, du hulda, då jag går:

Ty jag kommer icke, nar jag kommer, Går ej häller från dig, då jag går.

Det är villa blott, att du så tycker:

Blott min skuggbild du försvinna ser,Då mig plikten fr&n din sida rycker Icke jag kan skiljas från dig mer.

Ack, mitt hjärta, hur jag det må banna, Mina tankar jag ej får med mig;

Kvar hos dig de till i morgon stanna;

De ha varit se’n i går hos dig.

Säg dä ej: välkommen, när jag kommer, Ej: farväl, du hulda, d& jag går:

Ty jag kommer icke, när jag kommer; G&r ej häller fr&n dig, då jag går.

Jorden på sin ålderdom.

“Jorden åldras”, geologen klagar. Åldern tycks dock stort ej bita pä.

Hon är skön ännu på gamla dagar;

Tänk, hvad hon i unga varit dä.

Och sä kry är gumman: rask pä klacken Svänger hon sig som en flicka kring; Tröttnar aldrig: dansar ut sin ring Och har dock sextusen är på nacken.

Aldrig ses hon sina barn försumma:

Utan mannam&n, som utan tvång,

När hon alla: hon är jordegumma,

Hon är mor och amma på en gång.Tiden henne ekönhet ej beröfvar.

Jag tror säkert, något trolleri Hon i tysthet under vintern öfvar,

För att ung igen om våren bli.

Huru friska blomstra ej dess kinder,

När i maj hon vaknar ur sin blund!

Huru mildt hon ler i höstens stund,

Då sin krans af gyllne ax hon binder!

Äfven i sin hvita vinterhufva När hon sofver, hjärtans täck hon är,

Lyst af måna as lampsken — ack, det ljufval Mången bar i mindre blifvit kär.

Edens rosor bär hon ej — man klagar; Därtill har hon sina goda skäl.

Medge blott: hon bär sin ålder väl Och ej saknar sina vackra dagar.

Hon har fel; om dem hon hörs förklara: “Du, som klandrar mig, besinna dock,

Att, om själf du vore båttre bara,

Vore gamla jorden bättre ock/’

Slädfarten.

Kom, dyrkade flicka! Hör, bjällrorna klinga! Och traf varen frustar På glittrande snön. Kring rymderna blicka; IIvad vällust de bringa! Se månen förlustar Sig nere på sjön!Förtroligt de glimma Mot klippor och dalar,

De bladen, som susa På Ygdrasils topp;

Från gudarnes salar,

De blåa, de ljusa,

Som facklor de strimma Att leda vårt lopp.

Slut hufvan om kinden, Om barmen pelisen,

Göm väl under fållen Din lockande fot!

I stjäi nklara kvällen,

På speglande isen,

Vi flyga som vinden Vårt öde emot.

I hoppet, i glansen Af jord och af himmel. Den vingade släden Oss bär som till skyn.

De hvitklädda träden,

Likt tärnor i dansen,

I nickande hvimmel Fly undan vår syn.

Hur ljufligt hon drömmer, Den hvilande Frigga!

Sin Balder hon sluter Till moderligt bröst.På barmen, som njuter, Snöliljorna ligga,

Och skymningen gömmer, Den lyckligas tröst.

Från kullen du spanar Nu vännernas skara:

Mot månen den strålar, En andefärd lik;

Med hvirflande manar De trotsiga fålar Hvarandra besvara,

Vid bloss och musik,

Hvad båtar att skälfva För timmar, som stunda? Hvad båtar att kalla På flyktade dar?

Låt bjällrorna skalla,

Låt nornorna blunda;

Om släden de hvälfva,

Är jag ditt försvar.

Dock, villigt de vika För flammande sinnen, De faror, som brusa Kring kärlekens spann. Från minnen till minnea Vi störta, vi rusa;

Vill målet oss svika,

Ar banan dock sann.

Men redan vi spåja Framför oss ur skogen Ett skimmer, som blänker Från fästliga rum. —

Den kyss, du mig skänker, Se natten och Freja:

Den sista år trogen,

Den första är stum.

Förtrollande höjas De himmelska toner Bland kronljusens stjärnor, Som fladdra i lust. Guldlockiga tärnor Ur strålarna röjas; Champagne och citroner Oss bjuda sin must. ,

Du nalkas, min Tilda,

Och valsen bevingar I salen den höga Din tjusande hamn.

Som andar vi bilda På moln våra ringar,

Med öga mot öga Och famn emot famn.

Två glas! — Låt oss dricka; Champagne är ju tiden:

Än dikten vill tömma Sitt socker däri!Hvad Datten är liden, Ej fråga, ej blicka:

Låt timmarna strimma Med fraggan förbi!

Serenad.

(Ur "Lycksalighetens ö'\)

"Hulda Rosa!" — fjäriln frågar I den dunkla kvällens stund: — "Säg, hvi afsked jämnt oss plågar När från hvalfvet solen tågar? Först i nattens skymning vågar Trohet helga sitt förbund."

Rosa hörs i tårar svara: —

"Fly, Papilio! från mig;

Mörkret, ack! är hjärtats snara, Kyssar locka mången fara;

Låt mig dem tills dager spara, Slumra, drömma blott om dig!"

Lunans ljusa ögon faller På en jord, för henne kär;

Till sin sköna, där hon hvilar, Glad Papilio nu ilar,

Hviskar mellan törnets galler: "Vakna! se, det dager är."

Spinnande årens ändlösa garn, Smycka de vårens skönaste barn: Kinder af purpur, mun af korall! Pärlor om halsen af daggens kristall!

Bestrålar ej skarlakansslöjan min barm? Omlindar ej klara rubinen min arm?

Af grönskande sammet min lif klädnad är, Qch skor af smaragd jag på fötterna bär»En näktergal plägar mig, tidigt och sent,

Med sånger, där himlen blott vet hvad han ment! Hans svärmiska längtan mitt bröst ej förstår,

Och blindt är mitt öga för sångarens tår.

Men kommer min fjäril, så grann som till dans, Då sänker ruin törn vakt båd' sabel och lans;

På solstrålen rider han in i min borg.

Och aldrig gör Rosa den riddaren sorg.

I ensliga hvalfvet af bok och af lind

Han kysser skön jungfrun på glödande kind;

Den rodnar, lik jorden, af vällustens vin,

Vid brudkvällsmusiken från surrande bin.

Jag vet, att den flyktige lämnar mig snart:

Som vattnets och ilens är kärlekens fart!

Men tröttsam på längd år en enformig vän,

Och fagrare lockar min fägring igen.

Gemensamt som solens är skönhetens sken:

En dåre blott vill henne njuta allen!

Bland stjärnornas andar så friast som störst, Oändligt hon stillar det ändligas törst.

Ett hjärta blott slår i det eviga allt!

En lag blott jag lyder, hvad detta befallt.

I tusende skepnader klappar dess blod,

Och alla sig läska ur varandets flod.

Så delar jag med mig, till tidens fördrif,

Den flödande strömmen af tjusande lif.Hvad mer, om där skummar förgängelsens våg, Blott rytm är i störtande timmarn is tåg?

Så kyssens i ådrornas blixtrande kraft Och nektarchampagnens astral iska saft Och ambran, som höjs från mitt purprade bräm, Förklara dig blommornas drottnings system.

Rosen än en gång.

(1837.)

Var jag så, som detta väsen sungit?

Var väl min den nyss förnumna röst? — Andra tider kommit; länge klungit Har en annac ton i rosens bröst.

Ej så hjärtlös kärleken gestaltar Skönsta bilden af sitt ljusförbund;

Som jag blommar omkring Ormuzd's altar, Som jag blommar ock i Frejas lund.

Du har sett mig le åt fjärilsspratten,

Hvilkas vimmel kring min spetsgård drog; Tro ej derför, att jag glömt den natten.

Då min näktergal sin luta slog!

Vore sanning i den spridda sagan Om mitt 6inne bortvändt ifrån hans,

Hade döf jag varit för hans klagan: Skälfde väl jag nu i tårars glans?Har du alskat? Kan du då förglömma, Att en sallhet gifs, i stumhet klädd,

Skygg att blicka fram ur helig gömma, För sin egen ljufva lockning rädd?

Och så inneslöt jag mig i bladen Djupare, ju högre hjärtat brann;

Men han märkte ej, hur pärleraden Af en himmelsk dagg från ögat rann.

Så vi foro fort: min skald att sjunga,

Jag att glöda, — iln med knoppen stängd; Och med pil på pil mig sköt hans tunga, Med en lockton, städse mer förlängd.

Men när gryningsstrimman kysste skogen, Såg jag upp, besegrad af hans klang.

Och all skatten af min känsla, mogeu, Morgonrodnande ur bojan sprang.

Ack, men hans farväl var redan sunget, Innan så min låga frambröt hel;

Af för mycken sång var söndersprunget,

Af för ömt begär, hans strängaspel.

Nu välkommen, storm! Den purpurröda Fursteskruden kläd mig hastigt af; Blomstrens drottning höfs det att förblöda Just utöfver sångardrottens graf.Den åska, svagheten förskräcker. Men blåa rymden doftar fröjd, Och salighet min själ betäcker.

Min g&ng är djärf, men skön

År banans fria vidd, och stor är vådans lön.

De fega må vid foten stanna;

På isens glas, på branta snön Jag söker fjällets gyllne panna.Där bov i himlens ljus

Det hopp, som klarna skall den dunkla jordens grus Dess gudaglans i djupet skiner,

Där hatets orm, bland dunsters sus,

Förgömd i lömska buskar hviner.

Yid de fördömdas b&l

Är smidd den pil, som skjuts mot dygdens pansarstål Från harmsna nidingsnästets skrefva;

Men lika kärt är hennes m&l:

Att dö för det, — det är att lefva.

Vål blånar vid min fot

Min ungdoms blomsterdal, och för lavinens hot Jag sett min sälla hydda falla;

Men modet står som klippans rot,

När skyfall utför toppen svalla.

Dock — åfven vid mitt fall

Så hvit som fjällsjöns is min oskuld glitnsa skall;

Min eld skall tända högre själar,

När kring mitt stoft, på klyftans hall,

Med hesnad hväsning draken krälar.

Med skarp och giftig tand

Han gnager snillets tron, som når till stjärnors land; Men krönta hjässan ej han hinner,

Hvars skimmerkrans i österns rand Än mera ljuft och yppigt brinner.

Jag vågar gladt min färd

Högt ofvan jollrets prunk till en förklarad värld;Min längtan där sin urbild njuter,

Oeh en kerub med blixtens svärd Från Eden pöbein utesluter.

Som ljungarns örn flyr opp

Och mäter med en blick de svarta korpars tropp, Som kring ett rof i kärret stoj a;

Han skyndar lugn sitt ljusa lopp,

Och ilskan tuggar på sin boja:

Så på min frihets berg

Jag säll, fast ensam, går, med mod och lejonmärg, Att ädlare bedrifter följa;

Tills moln, af morgonrodnans färg,

På spetsen mig för jorden hölja.

Jägarsånger

ur “Lycksalighetens 8”.

I.

Vilda, mäktiga Sinne, njut!

Se det präktiga Målet: skjut!

Skälla hundarna,

Bäfva lundarna;

Skyttan går fram, och hans lycka förutlSmattra vfickande Jägarehorn!

Trftffa, skräckande Lod och korn!

Fftrga modiga Högdjur blodiga!

Bössa, sjung solo bland fjällens tomI

Kvällsol, blänk öfver Snöhvit fjärd!

Hjärta, tänk öfver Drömmens värld! —

Vidt kring moarna Hasta loarna,

Ulf ven och björnen sin rädda färd.

Trötta jägaren Hemåt går;

Gyllne bägaren Bräddad står.

Högt från härliga

Stjärnor, kärliga

Minnen förtälja om ungdomsår.

II.

Ungmön i lunden på jaktnätet band! Morgonfrisk, morgonklädd; Snöfogeln satt på dess hand.

Jägarn ropte: “Min flicka, sitt still,Fågeln af handen nu skjuta jag vill;

Blif ej så blek! se, hans lott är ju söt:

Hårda bftdd! hulda bådd!

Hur ljufligt att dö i ditt Bköt!”

“Skjut!” sade mön: men för blixten så brådt Spratt hon upp, spåd och rädd;

In i dess barm flög hans skott.

“Gårna,” hon suckade, “kysste du mig; Döden blef också en kyss ifrån dig!

Stå ej så hlek! fifven denna är söt:

Hårda bädd! hulda bädd!

Hur ljufligt att dö i ditt sköt!”

Jägarn tog bössan, i mynningen såg;

I en blink från dess brädd Lydde en kula hans håg.

Nu till sin mö i den grönskande skog,

Sjönk han mot blodiga barmen, och log:

“Var ej så blek! se, vår lott är ju söt:

Hårda bädd! hulda bädd!

Hur ljuft att dö i ditt sköt!”

Felicias sång.

(Ur “Lycksalighetens ö”.)

ögon! hvem är mera skön, H vem. mera huld af de två: Jorden, så tjusande grön? Himlen, så tjusande blå?Slår jag, i väljande kval, Blickarna upp eller ner:

Hvem kan väl göra ett val, Himmel och jord, mellan er?

Lärkan, som drillar i skyn, Bjuder mig dela 9in ro;

Rosen, eom fängslar min syn, Ber mig sin tufva bebo.

Följa med toner nas färd Högt upp till gudarnes fest, — Drömma i blommornas värld: Hvilket, o hvilket är bäst?

Själ, du till båda blef gjord: Lärka och ros på en gång!

Själ. mellan himmel och jord Sprid dig i doft och i sång!

Vindarnes kör.

(Ur ‘‘Lycksalighetens ö”)

Upp genom luften, bort öfver hafven, Hän öfver jorden, i stormande färd! Morgonens drottning, med rosiga stafven, Vinkar oss ut i sin vaknande värld.Upp, till de brusande Böljornas lek;

Upp, till de susande Lundarnes smek!

Människan, djuren, i kvalmiga nästen Lyssna med oro till vingarnas dån;

Yi sväfva fria till himmelens fästen, Komma med budskap igen d&rifr&n!

Tusenskönan.

som öfverraskad blef a/ tidig vinter. (Svanhvits sång i “Lycksalighetens ö’\)

Stilla, o stilla!

Somna från storm och snö! Ensliga lilla,

Nu är det tid att dö!

Kallt år kring dal och sjö;

Stilla, o stilla!

Stunderna ila,

Snart du den sista ser;

Hvila, o hvila!

Vissna, som andra fler! —

Hjärta, hvad vill du mer?

Hvila, o hvila!Skuggan, låt gömma Allt kvad du njöt och led; Glömma, o glömma — Sådan är solens sed!

Lär dig, i nattens fred, Glömma, o glömma!

Domna blott, domna! Snön år din bästa vän; Godt är att somna:

Vår kommer ej igen Hjärta, hvi slår du än? Domna, blott domna!

Tystna då, tystDa,

Töm i en suck din själ! Upphör att lyssna;

Lifvet dig bjöd farväl: “Arma, god natt, sof väl!” Tystna då, tystna!Ty trampen oss ej ringa.

Jag vill med blommor smycka S& grann min förstukvist Och i mitt hår se’n trycka En bl&klintkrans till sist.

M&nn’ den skall göra lycka För honom här i kväll?

Månn* han om mig skall tycka, Att jag ftr söt och snäll?

O, att hans väg jag finge Med blommor strö hvar dagsOch att, når hån där ginge, Han visste, det var jag!

Att själf jag finge vara Uppå den ädles stig En liten blomma bara,

Som han valt ut åt sig;

En liten vacker blomma,

Bom kallades för hans.

Och när han ville komma,

För honom endast fans!

Att fram i ljuset lockas För några dagar blott,

Att blomstra kort och plockas Yi föddes till den lott.

Dock fans det en, som hade För oss en själ, en blick,

Och som så himmelskt sade, När framom oss han gick:

“Ej Salomo, så mäktig I sitt Jerusalem,

I härlighet så präktig,

Var klädd som en af dem."

Sä trampen ej oss ringa,

Oss fagra blomster små!

Ty hade jorden inga,

Hvad vore hon er då?KRISTIAN ERIK FAHLCRANTZ.

På Gustaf Adolfs minnesdag.

L&t dina portar upp, du minnenas ljusa tempelgård!

Vaken upp, I folkens prisade hjältar och vise, ur famnande seklernas vård!

O, huru blygsam vaktar ynglingens blick, då grafvens

grus

Åter öppnas, ärans kransade gunstlingar framgå i pröf-

vande seklernas ljus.

I, som af snille lyst på jorden!

I, som den fyllt med bleka morden!Vi eder kalle:

Vaknen, I alle

Framgån i pröfvande seklernas ljus! Himmel, hur mången lager Vissnar, hur mången hjåssas glans Bleknar och dör i den milda dager,

Som sprids från den endes blodiga krans! Sen honom! Hjältarnas tåg han leder, Templet sig öppnar med segerns hand! Kransen han lägger ned er,

Böjande knä in vid. altarets rand.

Till min flicka.

Vore du ett ax,

Och en fågel jag,

Flög jag till dig strax, Tog dig i min mund, Flöge se'n på stund Bort med dig till skog.

Vore du ett blad, Skulle jag som vindFläkta kring dig, glad; Sjungande ditt namn, Gunga i din famn Som ett lilet barn.

Vore du en ros,

Aldrig från din famn Rymde jag min kos. Fjårillätt och varm Vid din hulda barm Låg jag alla dar.

Vore du en våg,

Och jag själf dess strand, Jämnt jag på dig såg. Tänk, hvad kyssar då Natt och dag att få Af dig, lilla våg!

Men ack, fåfängt hopp! Bort från mig du flyr Som en hind i lopp, Strömma, tåreflod,

Rinn, mitt hjärteblod! Bort du flyr från mig.Luften af lärkor är full.

Och hvart hjärta Det slår

Fullt af kärlek och tröst,

Och hvar smärta Förgår

Vid den älskades bröst,

Ty med våren Läkas såren,

Och hvar sorg och hvart kval Smälter bort, liksom drifvan för solen i dal.Björken sin glittrande slöja af snö Kastar Och hastar

Att ordna sig majdräkt vid • pegelklar sjö. Skällorna höras pä ö.

Och hvart hjärta m. m.

Gullvifvan blommar, och bäcken så sval Porlar Och sorlar

Med glittrande vågor bland pil och bland al. Barnen små dansa i dal.

Och hvart hjiirta m. m.

Göken i toppen och myran i sand Dufvan Från tufvan

Uppsvingar med makan mot molnens rand, Valthornen klinga vid strand.

Och hvart hjärta Det slår,

Fullt af kärlek och tröst,

Och hvar smärta Förgår

Vid den älskades bröst;

Ty med våren Läkas såren,

Och hvar sorg och hvart kval Smftlter bort, liksom drifvan för solen i dal.Vårbäcken.

Hopp safo nu är jag sä fri!

Lyckligt slapp jag ur min boja.

Vintern i sin trånga koja Sad', jag skulle hemma bli.

Nej, sa'n, sadVjag.

Därpå en dag Utur hans glugg Sprang jag i mjugg,

Klättra' så fermt utför fjällisens vägg; Stundom jag höll mig i klippornas skägg.

Tänk, hvad världen dock är skön!

Ser man på! Där ner i dalen Blomstrar redan pil'n och alen;

Hela nejden står helt grön.

Hoppsan! Se så!

Hej, låt det gå Utför hvar brant!

Det gick galant.

Här uppå gröngräset, munter och rapp, Vill jag med vindarna springa i kapp.

Hvad är det för pip jag hör? öfver mig, hvad flax med vingar?

Ha, det trasten är som svingar;

Han rätt täcka drillar gör.

Tänk att hans sång Lifvar mitt språng.Hopp sa'n! Se där!

Åter besvär!

Är det vål vintern som går I mitt fjät? Mig vill han taga? Jo pytt, får han det!

Hm, det gamla drifvoi är,

Tänka sätta mig i klämma;

Fåfängt dock, att de mig skrämma:

Ej respekt för dem jag bär.

Drifvor, god natt!

Ha, hvilket spratt!

Under jag kröp,

Stundom dem nöp.

Nu är jag åter helt fri p& min fot.

Pah, där en gärdsgftrd mig grinar emot.

Farbror Gärdsgård, låt bli mig!

Kors, att farbrors skägg re'n grönskar! Käre, hör nu hvad jag önskar:

Låt mig gå min jämna stig.

Se där en äng;

Dit uti fläng,

Hurtig och snar,

Genast jag far.

Åt mig små flickor där nicka så godt: Kjortlarne skifta i snöhvitt och blått.

Tjänare, I fröknar små!

Törs jag kyssa er på handen,

Röra vid de blåa banden,

Klappa kindren då och då?

Får liten bäck,Munter och käck,

Dansa med er — ödmjukt han ber —

Kanske en vals eller en menuett?

Båda han dansar behändigt oph lätt.

Gammalt folk, som kullen där Rustibus alltjämt mig kallar.

Rår jag för, att blodet svallar,

Och att jag är yr och kär?

Hjärtat det gär,

Pickar och slär Endast för skämt,

Jämt, jämt, jämt, jämt,

Uff, skall man hänga då läppen sä där, Gråta och lipa vid minsta besvär?

Sjön han är en dummer gös:

Jämt i bo han går och kurrar,

Fräser stundom opp och murrar — Hjälpe Gud, jag tror, jag nös. —

Jag åter, jag Kan med behag Dansa i ring,

Hoppa ikring,

Uppför och utför bäd' backar och berg; Därför har jag en så lefvande färg.

Nu är vårens sköna tid:

Nu man allt bör se och njuta.

Snart kanske mitt lif skall sluta,

Under sommarn's heta strid.Solen blir varm;

Ångarnes barm Under mitt lopp Bränner mig opp

Str&larnes kyssar förblekna min mund, Och jag förtvinar i sommarens lund.

Zephyr och den gungande flickan.

ZEPHYR.

Du, som där gungande svingar i gran,

Len som ett sammet om rosenhyn!

Säg, får jag följa med dig pä din ban Högt upp i skyn?

Smärt är din växt, lik en björk uppä fjäll,

När i sin grönskande klädning hon står; Lockigt och rikt, som den stjärnströdda kväll) Böljar ditt hår.

FLICKAN.

Smicker och skämt Det har han jämnt;

Åter mig bry....

Fy!

ZEPHYR.

Se, hvilka blommor du har där på kind. Friska, som hade de nyss kommit till; Riktigt på dem kan man skåda sig blind, Bland dem gå vill.Säg, får jatf se i ditt öga en stund, Eller ock gunga i locken den där, Siitta mig upp på din rosendemund, Just se s& här?

FLICKAN.

Zephyr, hvad nojs,

Vet han ej tojs?

Kyssa mig sä!....

N&!

ZEPHYR.

Ack; såsom honung den kyssen var söt!

O! jag mig tycker i himmelen än--

Var icke grym och ifrån dig ej stöt Zephyr, din vän!

Flicka, o tyst med ditt brummande larm, Hör hvad som Zephyr ödmjukast dig ber: Säg, f&r han gungande uppå din barm. Sätta sig ner?

FLICKAN.

Hvad han är led!

Sätt sig då ned;

Bara var still.

Zephyr, nå hör!

Se, hvad han gör!

Säg hvad han vill?

Kors, hur han drar,

Krånglar och far . Liksom en haj....

Aj!ERIK JOHAN STAGNELIUS

Rosen i världsfurstens park.

Se blomman! På smaragdegrunden Hon blanker oskuldsfull och sår.

En sjal, i stoftets kedjor bunden, Och Psykes morgondröm hön år.

Om solens rika tempelsalar,

Om glånsande kerubers sång Hon drömmer i materiens dalar, I tusenårig dvalas tvång,Dock svävfvar äfven för dess sinne En dunkel hågkomst af dess fall, Och kronan sviktar, tung af minne, Utöfver bfickarnes kristall.

Och blygselns rosen färga målar Den jungfruliga kindens vår,

Och ur det späda ögat strålar Mot dagens strimma ångrens tår.

Gråt, sköna blomma! Så allena Du älskad blir af ljusets Gud.

Gråt, sköna blomma! Tårar rena Hvar fallen själ till ljusets brud.

Ån är du lycklig. Mildt dig skonar Än för sitt eldprof frestelsen. Gestalten ån ditt lif försonar,

Och medvetslös år skönheten.

Snart skall du vakna ur din dvala, Snart dig på Öckenfärden ge,

Dår inga fläktar dig hugsvala,

Där inga syskonsjålar le.

I drakars boning skall du fästa Det låtta vandringstältet då.

I lejonkulor skall du gästa,

Med leoparder skall du gå; —

Tills maktlös du omsider hinner Den höga Demiurgens borg;Ett brokigt sällskap där du finner Af sminkad fara, kransad sorg.

Ett moriskt glänsande Alhambra Den stolta kungaborgen är.

I hvalfvet sväfva moln af ambra, Och guldet tak och väggar klär.

Kvicksilfrets forsande kaskader Tas där i jaspisbäcken mot.

Och under skinande arkader Bär yppig mosaik din fot. —

Här tronar sonen af den hexa,

0 arma, som förtrollat dig.

1 bärgens natt hans ådror växa, Järnmänniska han kallar sig.

O, vänd ditt öga från sultanen! Hans dräkt är som en morgon klar, Tolf stjärnor glimma i turbanen, Sju kungar dra hans segerchar.

Fem blomstrande furstinnor glänsa Omkring hans rika baldakin Och honom leende kredensa I pärisatt guld astraliskt vin.

I rosengården hasta neder!

Klart skimrar i violers krans, Omhägnad af en väldig ceder,

En källa där med azurglans,Betraktelse hon kallad blifver. Förtrolig som en barndomsvän, Hon ur sitt blåa sköte gifver Din bild och himlames igen.

Din forna skönhet där betrakta, I vissna rosor nu förbytt.

Rys för de härar, som dig vakta, Begrät äonerna, som flytt!

Från minnets näktergal din saga Här mystiskt återljuda hör Och lär af bönens dufva klaga Uppä det språk, som himlen rör..

Suckarnes myster.

Suckar, suckar äro elementet,

I hvars sköte Demiurgen andas.

Se dig om! Hvad glädde dina sinnen,

Kom ditt hjärta fortare att kla* pa Och med fröjdens milda rosenskimmer Flyktigt stänkte dina bleka kinder?

Säg, hvad var det? Blott en suck af vemod, Som, ur andelifvets källa fluten,

Yilsefor i tidens labyrinter.Tvänne lagar styra mänskolifvet,

Tvänne krafter hvälfva allt, som födes Under månens vanskeliga skifva.

Hör, o manska! Makten att begära År den första. Tvånget att försaka Är den andra. Skilda åt i himlen,

En och samma äro dessa lagar I de land, där Achamot befaller,

Och som evig dubbelhet och enhet Fram i suckarnes mystér de träda.

Mellan lifvets sorgesuck och dödens Månskohjärtat vacklar här på jorden,

Och hvart enda andedrag förkunnar Dess bestämmelse i sinnevärlden.

Ser du hafvet? Ilande det kommer,

Vill med blåa långtansfulla armar Under fästets bröllopsfacklor sluta Till sitt bröst den liljekrönta jorden.

Se, det kommer! Hur dess hjärta svallar Högt af längtan! Hur dess armar sträfva! ‘ Men förgäfves. Ingen önskan fylles Uuder månen. Själfva månens fullhet Är minutlig. Med bedragen väntan Dignar hafvet, och dess stolta böljor Fly tillbaka suckande från stranden.

Hör du vinden? Susande han sväfvar Mellan lundens höga poppelkronor.

Hör du? Växande hans suckar tala, Liksom trånsjukt han en kropp begärde Att med sommarns flora sig förmäla.Dock re’n tyna rösterna. På löfvens Eolsharpa klingar svanesången Ståndigt mattare och dör omsider.

Hvad år våren? Suckar blott från jordens Dunkla barm, som himlens konung fråga, Om ej Edens maj en gång begynner.

Hvad fir liirkan, morgonstrålens ålskling? Näktergalen, skuggornas förtrogna?

Suckar blott i växlande gestalter.

Mänska, vill du lifvets vishet lära,

O, så hör mig! Tvänne lagar styra Detta lif. Förmågan att begära År det första. Tvånget att försaka Är den andra. Adla du till frihet Detta tvång och, helgad och försonad, öfver stoftets kretsande planeter Skall du ingå genom ärans portar.

Amanda.

I blomman, i solen Amanda jag ser;

Kring jorden, kring polen Hon strålar, hon ler.

I rosor nas anda,

I vårvindens pust,

I drufvornas must Jag känner Amanda.När guldharpan klingar, När västan sig rör Med susande vingar, Amanda jag hör.

Allt, ängel, bestrålar Din himlagestalt.

Lik skaparns, i allt Din guddom sig målar.

Se, sjålarne ila,

Yid dödsängelns bud, Till gyllene hvila I famnen af Gud.

Se, floderna hasta Med skummande fart.

I hafvet de snart Sig dånande kasta.

Men aldrig min trånad Till målet skall nå.

Blek, suckande, hånad, Jag enslig skall gå; Skall evigt, gudinna,

Lik stjärnan dig se Högt öfver mig le Och aldrig dig hinna.

c*Liten pilt bland strandens pilar I violens ånga livilar,

.Klangen hör från killians vatten, Ropar i den stilla natten:

‘‘Arma gubbe, hvarför spela?

Kan det smärtorna fördela?

Fritt du skog och mark må lifva, Skall Guds barn dock aldrig blifva!Paradisets månskensnätter, Edens blomster k rönta slätter. Ljusets änglar i det höga, Aldrig skådar dem ditt öga.”

Tårar gubbens anlet skölja, Ned han dyker i sin bölja. Gigan tystnar. Aldrig Necken Spelar mer i silfverbäcken.

Kreaturens suckan.

Hvad suckar häcken,

Hvad nordans storm, som i tallen gryr?

Hvad hviskar bäcken.

Där genom dalen han sakta flyr?

Hvad talar solen,

Från kungastolen,

Hvad nattens måne, som från polen Stum blickar ner i dalens vår?

Hvad tänker rosen eller sippan?

Hvad menar klippan,

Där hotande och mörk hon står?

Yi mena, vi tänka, vi sucka, vi tala;

O mänska, statt upp ur din nesliga dvala Och höj dig till urlifvets riken igen!

Om själf till idéernas värld du vill flytta,I ljusets idéer, från mörkrets förbytta,

Som du vi förklarade följa dig än.

Du själf i materiens bojor dig lade.

Ack, samma förfärliga öde vi hade:

Ty följa vi måste hvart hälst du oss för. Gemensam är kraften, som magiskt oss drifver. . Befria blott tingen, och frigjord du blifver; Befria dig själf, och du fria dem gör!”

Flyttfåglarne.

Se fågi arnes skara!

Till främmande land De suckande fara Från Gautiods strand.

Med vädren de blanda Sitt klagande ljud:

“Hvar skola vi landa?

Hvart för oss ditt bud?”

Så ropar den fjädrade skaran till Gud.

“Vi lämne med oro De skandiska skär.

Vi trifdes, vi voro Så lycklige där.

I blommande lindar,

Där nästet vi byggt, Balsamiska vindarOss vaggade tryggt.

Nu sträckes mot okända rymder vår flykt.

Med rosiga hatten På lockar af guld Satt midsommarsnatten I skogen, så huld.

Ej kunde vi somna —

Så däglig hon var —

Af vällust blott domna,

Tills morgonen klar

Oss väckte på nytt från sin brinnande char*

Ljuft träden då sänkte Kring tufvor sitt hvalf,

Dem perlor bestänkte,

Där törn rosen skalf.

Nu sköflad är eken,

Och rosen har flytt.

Af vindarne leken I storm sig förbytt.

Af frostblommor hvita är majfältet prydt.

Hvad göra vi längre I norden? — Dess pol Blir dagligen trängre,

Mer dunkel dess sol.

Hvad båtar att kvida?

Vi lämne en graf.

Att fly i det vida Gud vingar oss gaf.

Så varen oss hälsade, brusande haf!”Så fåglarne kväda.

På skyndande filrd.

Snart mottar de späda En skönare värld,

Dår rankorna skälfva I almarnes topp,

Där bäckarne hvålfva Bland myrten sitt lopp.

Och lundarne klinga af njutning och hopp.

När grymt sig förbyter Ditt jordiska väl,

Når höstvinden ryter,

Gråt icke, o själ!

Det ler bortom hafven Mot fågeln en strand:

På hinsidan grafven Är äfven ett land,

Förgyldt af den eviga morgonens brand.

Tanke och känsla.

Tanken är en örn. Med spända vingar Från sitt hsm på cederkrönta berg Han mot solens gudabloss sig svingar, Vinkad upp af glans och azurfärg. Oförskräckt mot himlens gyllne öga Vänder han ett jordiskt ögas blick, Plöjer etern, sväfvar kring den höga Segercharen snart i trotsigt skick.Känslans hvita, oskuldsfulla dufva Lämnar stilla sin cypresselund,

Hvarje gång d& silfvermånens ljufva Anlete beskimrar nattens grund.

Städs af nya himlar emottagen, öfver bleka midnattssolars kor Ilar hon, af namnlös trånad dragen Mot den höjd, där hennes urlif bor.

Fjärran bortom gränserna för tingen, Bortom rymdens lempelhvalf hon far. Hvilar se'n bland fridens palmer vingen, Skådar hän ryckt alla väsens Far. Mörkrets suckar bringar hon till ljuset, Tröstens svar hon för till kvalens strand Och emellan himlarna och gruset Knyter så ett mystiskt rosenband.

Månn', o jätte, gudars borg du hinner, Om på berg du staplar berg? — O nej! Tankens flykt i all dess spänning hinner öfver Demiurgens molnvärld ej.

Känslan ensam till den sanna höjden Lyfter oss vid änglaharpors ljud;

Känslan ensam ger den sanna fröjden, Känslan blott försonar oss med Gud!Lidande oeh tröst.

Grymt vårklighetens hårda band mig trycka; Af törnet blott en efterskörd jag samlar På glftdjens fftlt. och lik ett korthus ramlar Hvar vfintad jordisk fröjd, hvar dröm af lycka.

Allena stödd vid tålamodets krycka,

Jag i en vild, en nattfull öcken famlar,

Och i mitt spår den tunga kedjan skramlar, Hvars lftnkar döden blott kan sönderrycka.

Dock tröstar mig den himlaburna sången. Från himlens borg en rosenkransad ångel,

I gyllne flykt han sig till jorden svingar.

Mildt han mig vidrör med sin liljestängel; Strax falla kopparkedjorna af fången,

Och vingen höjs, och silfverrösten klingar.

ERIK SJÖBERG,

("Vitalis")

Försakelse.

Hvi skulle jag ej möta glad min pl&gaf Hon ftr en ftngel, sfind ifr&n min Gud. Hvi skulle jag den gode fadern fr&ga, Hvarför han valde henne till sitt bud?

Som f&geln under modrens vingar hvilar, Intill hans bröst jag lutar mig i ro;Och kommer döden än med tusen pilar, Jag segrar dock, och segern är min tro.

Liksom en dufva mild sig bönen höjer Emot min faders stjiirnefäste blå,

Och när min fader i sitt ljus hon röjer, Hon hviskar stilla i hans öra så:

Låt offret af min vilja dig behaga,

O du som djupet af mitt hjärta ser!

Jag vill af dig min kalk med kärlek taga, Liksom du honom utaf kärlek ger.

Anderöster.

öfver blomsterdalar, öfver klippor,

Öfver stranden utaf silfverströmmen Följde lilla Florens dystre lärarn Liksom morgonrodnan följer natten. Lärarn sorgsen — ty naturen gifvit Honom kunskap i de dunkla språken, Hvilka taltes, förr’n en mänskotunga Yppat än med ord sin fröjd och smärta — På en mossklädd sten sig satte neder.

Ned på jorden såg han, som en hjälte, Sårad själf och redan död till hälften, Blickar efter striden på ett slagfält,

Där hvar vän, han älskat, hade fallit.Pilten satte sig vid lärarns sida Upp& blomsterbädden; skön som löjet,

När det sätter sig på Hebes kinder.

Oeh naturens anderöster höjde 8ig i natten kring r en glada ängelD,

Som ej än förstod dem; än ett genljud af det rena språk, han hört i himlen, Mäktade dem alla öfverrösta.

Klippan sade: Snart ock du, o! gosse,

Från din sköna litenhet skall växa.

Sättet lär af mig, hur mänskan växer!

Rosor blomstrade omkring mitt hjärta;

Men de vissnade och mull de blefvo.

Denna mull sig lade kring mitt hjärta Och förhärdades.' Så hög jag växte,

Och nu lyfter jag mig högt från jorden, Jättelik, med molnen kring min panna.

Och den yra floden högljudt ropte:

Jag var ock som du uti min barndom.

Lugn i öknen stod jag såsom källa.

Trötte vandrarn gladdes, då han såg mig, Liksom nu han glädes af din åsyn.

Och jag speglade den höga himlen,

Liksom du, uti mitt lugna hjärta.

Nu har jag ej tid därtill; jag växte,

Kom i bäckars sällskap, som mig förde Från mitt ursprung och den stilla friden, Och jag gick i världen ut att handla.

Ser du, när som mäst jag sträfvar, skummetKring mig höja sig och straxt försvinna? Det är min bedrift! ack, svag, förgänglig, Som ett mänskovärk: jag ro ej finner, Forr’n jag till mitt mål, till djupet hinner, För att störta mig däri och dö.

Gråtande till gossen blomstren sade.

Där de stodo, vissnande, på marken:

Liksom du vi voro i vår barndom.

Slutne inom knoppen skönt vi drömde Om del ljus, vi skulle snart få skåda.

Ingen storm oss rörde: vårens vindar Ljuft, som mänskans hopp, vi endast hörde Susa smekande förbi vårt öra.

Solen mildt, som mänskans första kärlek. Vederkvickte oss och icke brände.

Dårade vi sågo upp mot ljuset,

Och nu bränner solen, frosten mördar,

Biet kommer, njuter af vår skönhet, Dricker honung ifrån våra läppar Och flyr bort, se’n det till lön oss sårat. Kort är blommans lif, dock vi förgingos, Ack, långt förr, om icke vi om natten Vederkvicktes utaf våra tårar.

Lärarn tänkte på försvunna dagar,

Tänkte på sin egen blomsterålder Och, vid minnet af livad han förlorat, Krossade en pärla i sitt öga,

Tryckte pilten fast intill sitt hjärta,

Liksom rädd att än en gång i honomSina barndomsdrömmars fröjd förlora. Och han lyfte, gråtande, mot himlen Sina ögon i den stilla natten;

Men de höga, klara stjärnor sade:

Hvarför blickar, ljuset3 son, du sorgsen Ned till stoftet? Hvarför står ditt öra För det lägre lifvets röster öppet?

Se, du är som vi! Din höga bana Ofvan molnen högt och ofvan solen Strålar leende i lugn och klarhet.

Se, du är som vi! Du är ej tidens Slaf, du är tvärtom, som vi, hans herre, Och från dig han har sitt enda upphof. Därför lyssna blott till gudarösten,

Som din genius uti ditt hjärta Utan ord till dig i välljud höjer!

Därför följ din andes lag och ljusets! Sträfva uppåt mot ditt höga urhem! Vandra lugn, som vi, din höga bana! Vandra lugn! du är, som vi, odödlig.

Enslingens sång i den stora öknen.

Allt skönt, som uppblommar på jordens rund, Skall i dag eller morgon dö,

Och där rosen rodnar i denna stund,

Snart tumlar sig stormen i snö.

r*____Hvad med kärlek jag slutit tätt till mitt bröst» Därifrån som en bölja flytt hän,

Eller liksom löf ven i stormig höst Uti gula hvirflar från trän.

En vän jag hade: jag gjutit mitt blod,

Om hans blick det begärt af mig;

Men mitt hjärtas värma han ej utstod;

M&ste bort för att svalka sig.

Då gråt jag högt och ropte hans namn;

Min hade han varit en gång.

Hans minne jag endast slöt i min famn,

Och dä blef all världen mig trång.

Då kom jag till sirenernas kust,

Till kärlekens rosenlund.

Där var en blomma min ögonlust,

Men endast en liten stund.

Så härlig blommade upp min rös,

Och doftet blott kärlek var;

Men en röfvare bladen tog sin kos Och lät mig taggarna kvar.

Och min varelse blef sä stum och kall,

Som om döden lagt handen därpå;

Dock försmår jag trösten af tårars svall:

Mog gråts det på jorden ändå.

Men mitt öga ler matt, som höstsoln ler öfver öknens ensamhet.Ny vår man ofta p& jorden ser:

Min själ ej af vår mer vet.

Men när stormen himmel och jord upprör, Har jag fin &t lifvet min lust.

Den, som ingenting p& jorden tillhör,

Han lider ock ingen förlust.

Nu g&r jag p& världens marknadstorg,

Där hvar vara en leksak är.

Jag kan ej fä solen på himlens borg,

Och jag därför intet begär.

Den bäste vännen.

Min vän är ljuf, min vän är mild Och trofast i all lifvets smärta.

Ej jord, ej himmel har en bild Så skön, som hans uti mitt hjärta.

Liksom en stjärna mig hans röst Igenom tidens mörker förer.

Jag döljer mig invid hans bröst. Där jag ej lifvets stormar hörer.

Där hvilar jag i salig ro,

När kvalet andra hjärtan bränner; Och sviker än all jordens tro,

Min vän i himmelen mig känner.Min vän är min, ocli jag är hans Och än vår kiirlekslåga brinner,

När solens eld och stjärnans glans I rymden slocknar och försvinner.

När han vid målet väntar mig.

Jag lugn fullborda vill min bana.

Mitt kors skall en gång byta sig,

Som hans, uti en segerfana.

Jag tänka vill uppå hans namn,

När tungans bruk är hämmadt blifvet, Och sjunka så uti hans famn,

Som är uppståndelsen och lifvet.

Sverige.

Varmare väl mångstädä lyser solen, Än hon lyser öfver polen,

Där till sömn hon fordrar längre natt, Ty när Gud planterat'söderns lunder, Har han skiftande i sina under,

Till en ros i skapelsen dem satt.

Men hans lilja är den höga norden, Där som jättefästen fjällen stå,

Och den sköna, evigt hvita jorden Famnas utaf himlen, evigt blå.Rikare än bergen uti norden Blomstrar väl den södra jorden,

Ty där står den ljufva Floras tron. Lifvets dagar löpa där som drömmar; Vällust utur purpurdrufvan strömmar,

Och hvar vindfläkt är en kupidon.

Men den höga kraften fins där icke:

Hon är vinterblomma, hon är vår.

Järn vi in i själfva vattnet dricke,

Och i klippan det i blomma står.

Skönheten man där som luften njuter; Konstens rosendröm mer härlig skjuter Sina knoppär i en evig vår,

Där i Romas underfulla rike,

Mellan jord och himmel, utan like,

Som en medlare Sankt Peter står.

Dock i våra ljusa vinternätter Står åt Gud ett högre tempel: fjälln. Själf han tusen klara lampor sätter I dess blåa tak i stjärnekvälln.

Den som sett hvad stjärnor norden hyser Och hur hjältenyet lyser På dess rena himmel skönt och klart; Huru fädrens skuggor drabba samman, Och uti den höga norrskensflamman Hjältedramat spelas underbart:

Han ej mera längtar till de sköna Land, där maj för evigt bofäst sig. —

Må du sist min varma tro belöna, Sverige, moder, med en graf i dig.Till fullmånen.

Dedikation.

Min vackra bok jag under armen tager, Audiens, o måne, jag begär! lön hemlig sympati mig till dig drager, Emedan du så rik på silfver är.

Upplyste gynnare! Säg, vill du gifva Hvad någorlunda skäligt vara kan,

Emedan jag dig eljest låter blifva,

Och deciderar verket åt en ann.

Nej! artigt skall du dig mot jorden vända, Där from jag står med hatten uti hand,

Och ned från höjden skall du till mig sända En liten, liten silfverblick ibland.

Komiska fantasier.

2.

“Vännerna.''

På jorden ett underligt släkte är.

Under namn af vänner det komma plär. Vill efter ett kännetecken man fråga: Det brinner en eld, heter vånskapslåga,Uti deras hjärtas trånga trakt,

Som de mig sjelfva hafva sagt.

Den elden dock h varken värmer eller lyser, Och i dess grannskap man darrar och fryser. Man vet som om vinden man anmärkt har, Ej hvadan den kommer och hvart den far. De vänner månde rätt tappre vara:

De sällan fly, förr’n de se någon fara.

Men eljest ha de en underlig sed:

När ovän förföljer, förfölja de med.

De sist mig med lust till graf ven föra:

En mer eller mindre kan ingenting göra. Dock vet jag: De mena mig mycket väl, Emedan de icke slå mig ihjäl.

Kring mig de ofta församlas i skara Som skulle det uslas magnet jag vara.

Men frågar man, hvi på två ben de gå,

Så kan jag väl också svara därpå:

De vilja därmed mig öfvertyga,

Att människan icke är skapt att flyga.

Epigrammer.

Graf ven är trång; allt lefvande där dock samlas till

frihet;

Men vår rymliga jord kan icke rymma en fri.

Tvånne hamnar jag vet, dit ödets stormar ej hinna En är den grönskande graf, en är deo älskades famn.ANDERS FRYXELL.

Vermlandsvisa.

Ack, Vermeland, du sköna, du härliga land,

Du krona för Svea Rikes länder!

Ja, om jag kommer midt i det förlofvade land,

Till Vermeland ändft jag återvänder.

Ja! där vill jag lefva; ja! där vill jag dö:

Och om en gång från Vermeland jag tager mig en mö, Så vet jag, att aldrig jag mig ångrar.

Ja, när du en gång skall bort och gifta dig, min vän! Då skall du till Vermeland fara:Dår finnas nog Guds gåfvor med flickor kvar igen,

Och alla å' de präktiga och rara.

Men friar du där, sä var munter och glad!

Ty muntra gossar vilja Yermlandsflickorna ha;

De sorgsna, dem ge de på båten.

Och Vermelandsgossen, han är så stolt och glad,

Han fruktar för intet uti världen.

När konungen bjuder, så drager han åstad,

Bland kulor och blixtrande svärden.

Ja! vore det ryssar till tusendetal,

Han ej dem alla fruktar, han vill ej annat val,

Än. dö eller segra med ära.

Och skulle han ej strida med glädje och med mod,

Och lifvet sitt våga, det unga?

Där hemma sitter moder hans och beder för hans blod, Med bruden, den älskade unga;

En Vermelandsflicka, så huld och så skön!

För kung, för land han strider, och hon skall bli hans lön: Ho kan honom då öfvervinna?

BERNHARD VON BESKOW.

Drömmen.

Jag drömde du en blomma var,

En fjäril jag med gyllne vingar.

Det öppna skötet älskarn bar,

Från blad till blad han drucken svingar. Vid månans glans han satt där kvar Och kysste tåren från dess öga.

Kom så en vind — det morgon var — Och drömmen flydde till det höga!Jag drömde du som stjärna satt Uppå det blåa fästets panna,

Och vandraren, i jordens natt,

Sågs häpen vid dess skönhet stanna,

Men som ett moln jag sakta flöt På himlen fram, hvars glans du prydde, Och i en dimma stjärnan slöt,

Tills dagen kom — och drömmen flydde!

Jag drömde du ett eko var,

Och jag en sång af hjärtat skrifven. Hvar ton, som jag i rymden bar,

Blef af din stämma återgifven,

Det ord du trognast gaf igen,

Som jag på dina läppar lade:

Jag älskar! — O, jag hör det än,

Det är ej dröm, att du det sade!

n—å nattlig strand, vid svall och bölja. Min gamla hydda enslig står; dess fot de vreda vågor skölja,

Och skummet opp mot rutan slår. Fast åskan ljungar, stormen tjuter, Jag slumrar lugnt i halmtiickt skydd* Ty aftonbönen innesluter Mig i den Eviges beskydd.

Fiskaren,

Och färgar solen berg och dalar. Jag skyndar ut på väglös stig, Jag flyger öfver böljans salar, Där. döden lurar under mig.Hur ofta töcknar sökt förvilla-Min färd. då natten kom bland dem Då såg jag opp till Gud, och stilla Hans stjärna åter lyst mig hem.

Mitt nät, min ekstock och min koja År h vad af lyckan jag begär.

Glad drar jag fattigdomens boja,

Ty emot syndens lätt den är.

Och när den natt sin vinge skakar, Där ingen måne gör sin rund,

Jag refvar seglen trygg och vakar Yid hoppets säkra ankargrund.

KARL AU G LSI NICANDER,

Erik Vasas runa.

Tyrannen tog hvad tagas kan; Alen jag en törnekrona vann.

*‘Gif akt! hvem dur? IIu, sjön fir grön och stjärnorna

de skäl fva. —

Herr Erik, lägg dig ned och sof; ty nuär klockan elfva.” Så talte lifdrabanten till kung Erik.

Men Erik gick så många steg, som slag hans hjärta 6log; Uppå Gripsholm fin ingen blund hans heta öga tog: Tungt år att vara konung utan krona.“Kom fram! Jag vill betrakta dig, nu medan månen

lyser;

En kappa vill jag gifva dig: mig tycWe& att du fryser.” Så talte lifdrabanten till kung E.ik.

Och Eiik gick till gallret fram. och lifdrabanten log. Han sade: “Skägg har dn fatt nog, se’n konung Erik

dog,

Och däraf kan du väfv* dig en mantel.*’

Nu hördes klockan ’j»-.öa tolf från höga fängseltornet; Brandvakten tutade så doft tolf gårger uti hornet. Drabanten gick — och vakten tog en annan.

Men Erik gick så många steg, som slag hans hjärta

slog;

Och stegen stå i golfvet kvar, som kungafoten tog;

Men, Gud ske lof, hans hjärta har fått hvila.

“Kung Erik, slut ditt öga till; ty tolf har klockan

slagit.

Kung Erik, sof, Kung Erik, sof, fast de din krona tagit.” Så talte lifdrabanten till kung Erik,

Slätt intet Erik aktade att klockan slagit tolf,

Men stannade vid vaktens ord på maskestunget golf. “Kung Erik” lät så lustigt i hans öra.

“Kung Erik, kom till gallret fram; ty månen sicrider

fjärran.

Om det är du, så buga dig i stormen inför Herran.”

Så talte lifdrabanten till kung Erik.Kung Erik böjde hufvud ned, slöt ögat till om tåren,

Och lifdrabanten log s:i skön med silfverhjelra på håren;

Men Erik bad i stormen inför Herran.

Och lifdrabanten krönte då hans hjässa med en krans;

Bland många brutna törnen där en härlig blomma fans,

Och kransen kom med friden under stormen.

Kung Erik sjönk på bädden ned och sof vid ljud af

psalmer.

Niis Sture kom (så drömde han) och bar i handen

palmer,

Och kysste konungen med törnekronan.

Så är det sagdt, att samma natt kung Johans öga stod

Sa öppet, som hans port var stängd, och såg sitt

blod;

Men hur det var, må Gud allena veta.

Ungdomen.

Lifvet förgår som en flod. På dess bölja Åldrarne fly eller dränka sig där.

Alla dess svall och dess störtningar följa, Föras och veta ej rätt hvart det bär. Ungdomen står som en blomma och tjusar Stilla på stranden, som först henne bar; Böjer sig undan för böljan, som brusar, Speglar sig tyst i den våg, som är klar.Kärleken purprar dess doftande krona,

Grönt är som hoppet dess yppiga blad. Stormarne mildt hennes varelse skona:

Lycklig hon är; hon är frisk, hon är glad.

Men, om hon rycks af en hvirfvel från stranden, Sjunker hon icke, hon gungar därpå;

Vaggas af vestan till skönare landen,

Sväfvar få djupet och blommar ändå.

Härligt är endast det unga och rena:

Skönaste fröjden är oskuldens fröjd.

Ungdomens oskuld eröfrar allena *

Lifvets förklarade, strålande höjd.

Ljufvaste drömmen om sällhet och ära,

Kronan af lifvet, o ungdom, är du.

Lycklig är den, som i åldern kan bära Glad dina törnfria rosor ännu.

Aftonen.

Välkommen, välkommen, du klara, Du stilla och ljufliga kväll!

Nu låter jag sorgerna fara;

Du gör mig så trygg och så säll.

En ängel, på glänsande vingar Du iiväfvar från himlarna ner.

Du frid åt de lefvande bringar, Och svalka åt jorden du ger.Du står méllan dagen och natten Och talar försoningens oid;

Och skönt på de speglande vatten Försmälter du himmel och jord.

Ditt guld öfver ekarnas toppar Och blånande bergen du så:;

Mildt läskar du blommornas knoppar Med daggens balsamiska tår.

Och fåglarna, glada och fria.

Dem hoppet än aldrig bedrog,

De sjunga sitt Ave Maria I da i och på berg och i skog.

Hvad gör det, att skymningen breder Sitt flor? Hon är tankarnas vän. Hvad gör det, att solen går neder? Hon kommer i morgon igen.

På purprade molnet hon blanker:

Hon liknar den dödliges hopp;

Ty knappt hon i vester sig sänker, Förrän hon i öster går opp.

Nu låta vi sorgerna fara;

Du hägnar vårt fredliga tjåll. Välkommen, välkommen, du klara, Du stilla och ljufliga kvåll!Johan Baners stridssån g.

Jag reser mig upp ur min yppiga frid,

Och ilar härut till den blodiga strid;

Så handla som njuta jag kan.

Väl tömde jag nöjenas bägare har,

Ivlen räcker mig döden sin bägare där,

Jag tommer ock den, som en man.

Var klart, mi t öga! var kallt, mitt blod! Soldater! bevisen ert urgamla mod!

Friskt upp! lat det manligen gå.'

Ty siaktningens innersta djup vill jag se:

Af fältet jag hvarje vår ovän vill ge Tre alnar att falla uppå.

"Kung Gustaf den store ej förer oss mer;

Men ned från sin himmel han vakande ser Pa striden. Han ser hur vi slåss.

An härskar i världen hans mäktiga själ,

Och segrar som fordom. Än menar han väl Med fäderneslandet och oss.

Hans minne vi fira vid kulors musik:

Hans grafvård vi bygga af fienders lik,

I brinnande stormning och slag.

Hvar fiende, fäld af vårt hämnande svärd.

Ej mer än ett hAr af hans hufvud är värd. — Vi fälla dess flera i dag.Flyg, fana! flyg ut under himmelens sky! Framåt må du sväiva; du kan icke fly — Flyg högt, att dig krigaren ser!

Låt lysa i solen de kronor du bär —

Vår borg och vårt konungarike du är, Högt strålande Svea banér!

Vågen

Mitt lif är en våg,

Som röres en tid I svallande låg,

Vid vindarnas strid.

När lugn blir på haf, Och vinden är tyst,

Då somnar hon af Vid stranden, hon kysst.

Hon lägger sig ner Till ro i det blå,

Hon synes ej mer,

Men flns där ända.

Af världshafvet ju En droppe hon är,

Och solen ännu Kan spegla sig där.Abdallah.

I sin mjuka divan satt Abdallah,

Rökte, lugn och nöjd, sin morgonpipa Till den goda, varma mocca kop> en.

Kring det öppna föns ret smög s g i ankan, Fläktade, af drufvor tyngd, för vinden, Och Bosforens blåa vågor glänste 1 den nyss uppståndna solens sken.

Ar han ensam, gubben, med sin pipa, Ensam vid sin.kopp, i morgonstunden? Tron 1 väl, att med drn glada minen,

Med den fröjd, som strålar ur hans blickar Tron I väl, att gubben ä * allena?

Nej, d;ir sitter något vid hans sida,

Något ljuft cch skönt, som gläder gubben. Det Zuleima är, Circj.ssiens blomma,

Spm i går han köpt för guld och pärlor Af en judisk kråmare från Smyrna.

Hon är mycket skönare än allt,

Som Abdallahs öga sett i världen.

Sorgsen blickar hon och läppjar långsamt Ur sin fylda mocca-kopp och tiger.

Men Abdallah språkar, och han säger:

‘‘O Zuleima! rkönaste Zuleima!

]-<e, var glad, s!å upp ditt mö, ka öga —

Säg mig, har du nånsin haft så roligt?”Och Zuleima puckar fbrr’n hon svarar; “Inte har j.ig just så roligt nu.” —

‘•Inte? Otacksamma! Säg, Zuleima!

Säg, hvar var det roligare? Svara!”

“Vid Leontes’, vi«l min älsklings sida Var mig mycket ljufvare äu här.

Han är ung och skön. Mitt hjärtas kärlek Har han fått och äger don ännu.”

Paff! nu blåste gamle musulmannen Ut ett rökmoln, eom i digra kretsar Virade sig in i flickårs lockar.

“När jag köpte dig iör guld och pärlor,

Så var ock din kärlek med i köpet,

Och den tillhör mig.” —

“Välan! så tag den, Tag den, rike, mäktige Abdallah!

Om du kan. Mig arma har du köpt För en värld af skatter; men min kärlek Hade jag skänkt bort förut!” —

Abdallah

Blåste åter ut en sky af rök;

Satt så länge stilla, tyst och tänkte.

Därpå 6tod han upp. Då kysste han Flickans alabasterhvita panna,

Sände henne till sin älskling åter,

Med en skatt, så stor, som den hon kostat.Och han skref i brädden af koranen Dessa ord, till varning för sin son: “Mycket har jag egt: köpt har jag mycket! Köpte äfven jordens skönsta flicka;

Men det bästa, hennes hjärtas kärlek Var dock borta, förr’n jag henne vann. Köp ej tärnor, yngling! du blir narrad;

Ty det bästa, skönsta, deras kärlek Du med allt ditt guld ej köpa kan.”

Kärleksgudar ne s verkstad.

Gömdt i en myr!enlund på det evigt blomstrande Pafos, Ligger ett tempel, där vänligt och sk i.it i ambrosia-

kvällen,

Mellan zefirernas lek och näktergalarnas singer.

Klinga melodi.-ka ljud, som silfverlutor i samklang, Tystade mellanåt af höga, odödliga löjen.

Akta dig, främling.gå Lk' f".-i ura det lockande templet: Farligt för hjärtat det ä , k!iFck<gudarncs värksiad. Pilar där sm:das och skälmska försat ochljufva intriger.Se, hur den sprakande lågan får lif af den suckande

blåsbålg,

Rörd af en kupidon, som står dår fundersam och jjunger En peirarkisk sonnet, och en annan vånder metallen Jämnt i den flammande eld, och nu dansar han lustigt

till städ et,

Lägger den varme hjitrtträffarn dåipå: den får form,

' den biir uddhvass Under de växlade hammarslag; nu kommer en tredje Bågskytt, vingad och lätt, och griper den kallnande pilen, Droppar den ned i en saft, beredd af ångande blommor, Brutna i månens sken, och med fingren pröfvar han

udden,

Ler och lägger den hän i det kånda."älskade kogret.

Väl skall den tråffa en dag den stoltaste konungadotter. Så går arbetet fort vid joller och lekar och sånger; Sången är kärlekens vän, är själf en lefvande kärlek. Ilen på en blomstermatta ett par af de kogerbeklädde Sitter med blicken försänkt i hvarann, som älskande

pläga.

Fäster den ene så emellan blomstrande läppar Skälmskt ett smultron, lutar sig vänligt hån mot sin

granne,

Hvilken med girigt behag det glödande smultronet

röfvar,

Och i en brinnande kyss omarma de saligt hvarandra. Sitter där åfven ett par med rosor i gyllene lockar Och förtäljer om äfventyr, om ljufliga segrar,

Vunna i nunnans cell, i den vises dammiga kammar, Jledan en sorlande svärm med händerna flätade samman Slår omkring dem en ring och dansar i yrande glädje, Tills de tumla omkull bland de vållustdoftande blomstren.Men nu träder hon in, den sköna, gudomliga medern,-Ljus som en strålande dag och glad som en himiml i

solsken.

Piltarne alla springa nu upp, som genom ett trollslag, Fatta sitt koger cch gripa sin pil och rikta sin båge Mot den odödligas barm, som gömmer olympiska lågor; Men med leende min hon lyfter ett varnande finger,— Bågarna sänkas i hast, och gudinnan talar och säger: “Månen, kärlekens sol, är tänd. I doftande lunder Aftonens fåglar slå de milda, försmältande slagen. Bullret är dödt, och bäckarne hviskaom hjärtats idyller, Drömmens, aningens värld går fram öfver jorden, och

lifvet

Viges nu in i gudars mystér, och suckande längtan, Rådnande hopp i männniskobrösten vaknar och sväller. Flygen kring jorden ut och gästen dess söner och döttrar, Träffen ert mål och kommen tillbaka med segrande löje.” Sade, och amorinerna strax, de lydige piltar,

Flögo som blixten åstad, — och en värld försmälte i

namni os

Salighet hän vid stjärnornas ljus i den härliga natten.

' Nils Sfjernsköld.

Det var den tappre Stjernskold, med hög och manlig själ, Han stod på Dttnamtinde och förde där befäl.

I Pernau satt hans maka med troget hjärtas glöd,

Och deras barn hos henne i fångenskap och nöd.Men Chodkewitz, polacken, var inom kort tillhands, Han stängde DtlnamCLnde till vatten ech till la ds.

“Rym fästet ut!” han sade; men Stjernskold stud dock

kvar,

Och svenska kulor gaf han herr Chodkewitz till svar.

Den polska här nu stormar mot fästningen med makt, Och vallarna bestigas helt djärft och oförsagdt;

Men Sveriges vapen vårdar sin trohet oeh sitt mod,

Ocn polska hären vadar tillbaka i sitt blod.

8.1 går ett år till ända i vapenbrak och larm:

Då blossa hämndens lågor uti polackens barm.

Och rytande af vrede, som uti å kan spord,

Han talade till Stjernsköld: “Hör nu mitt sista ord:

Gif fästet upp! Om icke dess j ort går upp i dag,

Din fru och dina söner långt bort fjrs.inder jag.

Där skola de försmäkta i grymma bojars nöd;

Betänk det väl, det gäller helt visst de dinas död!”

Men Stjernsköld genast svarar: ‘ Jag inför Gud dig svär, Utöfver allt på jorden min maka är mig kär,

Och mina barn därjämte min högsta, bästa skatt:

Mitt lif jag ville offra för deras frälsning gladt.

“Dock — vet: de mig tillhöra, men fästet är min kungs. Förräderiets lockning mig söfver ej till lugns.

Jag vore föga trogen, om för min konungs borg Jag köpte mina kära från fängelse och 6org.

Hvadhälst som dem må hända, i Herrans hand det står; Jag från min plikt ej viker, så länge hjärtat slår.Och får ej mor jag s » den pi jordens kalla bygd,

I himlen dock vi tr.dTas f "rutan skam och blygd.

Så gör nu som dig lystr»-. Dock hoppas jag, att du,

En ädel, tapper liöf Ung behandlar dom ännu Som, om din son, din maka uti mitt våld var spord,

Du önskat se mig handla. Det är mitt sista ord.M

Och Chodkewitz, den tappre, i rörd beundran stod;

I strid han ville segra, men ock i ädelmod.

De fångnas band han löser och öppnar fängslets port... För trohet och för kärlek är fängelset ej gjordt.

Bibeln tryckt.

tyu segrar ljusets makt, nu talar Ijterran •f »’1 folket, som ej mer i bojor slås;

Hans bibelspråk förstås Af hjärtan, när och fjärran.

Till hvarje hydda kommer nu den skriften Med ljufva budskap, med förtrogna råd, Förlåtelse och nåd Från vaggan intill grif ten.

Se, i sin famn oss äf< en ljuset sluter.

Vi. nordens barn, vi taeke dig. o Gud!

För dina sändebud,

För Guttenbjig och Luther.GUSTAF IIENRIK MELLIN.

Cordula.

Snabba äro lifvets stunder: Liksom toner de förklinga, Dem en skald på lyran slår. Men från minnets sköna lunder Eko vill dem återbringa,

Till ett bröst, som dem förstår.

Pins en skönhet hår på jorden, Skall den, för att evigt blifvaLef vande i minnets värld, Falla, blomman lik i norden, Skall sitt lif som offer gifva, Att bii evigheten värd.

Ölcnarnes blomma.

En öknarnas blomma i glödande sand Är människosjälen i stoftlifvets band.

Upp blickar dess öga Mot himmelen höga.

Där skyarnas skuggor och stjärnornas ljus •Tyst möta hvarandra i änglarnas hus.

Då faller en svalkande droppe till jord: Gud kastar i törstande själen sitt ord.JOHAN LUDVIG RUNEBERG.

Vårt land.

Vårt land, vårt land, vårt fosterland! Ljud högt, o dyra ord!

Ej lyfts en höjd mot himlens rand, Ej sånks en dal, ej sköljs en strand, Mer älskad än vår bygd i nord,

Än våra fäders jord.

Vårt land är fattigt, skall så bli För den, som guld begär.En främling far oss stolt förbi;

Men detta landet älska vi:

För oss med moar, fjäll och skär Ett guldland dock det är.

Vi älska våra strömmars brus Och våra bäckars språng,

Den mörka skogens dystra sus.

Vår stjärnenatt, vårt sommarljus,

Allt, allt, hvad här som syn, som sång Vårt hjärta rört en gång.

Här striddes våra fäders strid Med tanke, svärd och plog;

Här, här, i klar som mulen tid,

Med lycka hård, med lycka blid,

Det finska folkets hjärta slog,

Här bars hvad det fördrog.

Hvem täljde väl de striders tal, t

Som detta folk bestod,

Då kriget röt från dal till dal,

Då frosten kom med hungerns kval? Hvem mätte al It dess spilda blod Och allt dess tälamod?

Och det var här det blodet flöt,

Ja, här för oss det var;

Och det var här sin fröjd det njöt,

Och det var bär sin suck det göt,

Det folk, som våra bördor bar Långt före våra dar,Hår är oss ljuft, här är oss godt,

Här är oss allt beskärdt.

Hur ödet kastar än vår lott,

Ett land, ett fosterland vi fått H vad fins på jorden mera värdt Att hållas dyrt och kärt?

Och här och lrir är detta land,

Vårt öga ser det här;

Vi kunna sträcka ut vår hand Och visa gladt j å sjö och strand Och säga: se, det landet där,

Vårt fosterland det är!

Och fördes vi att bo i glans Bland guldmoln i det b!å,

Och blef vårt lif en 6tjärnedans,

Där tår ej göts, där suck ej fans,

Till detta arma land ändå Vår längtan skulle stå.

O land, du tusen sjöars land,

Där sång och trohet byggt,

Där lifvets haf oss gett en strand,

Vår forntids land, vAr framtids land, Var för din fattigdom ej skyggt,

Var fritt, var gladt, var tryggt!

Din blomning, sluten än i knopp, Skall mogna ur sitt tvåug;

Se, ur vår kärlek skall gå opp

pitt ljus, din glans, din f röjd, ditt hopp.Och högre klinga skall en g&ng Vår fosterländska s&ng.

N:o Femton Stolt.

Den sköna dagen på Lappos fält Var ändad, och segerglad Red Döbeln fram där hans här sig stält, Längs hela dess stolta rad.

Han tackade vänligt hvar trupp därvid Med en krigaies enkla ord För trofast heder, för manlig strid Och för kärlek till fosterjord.

Han nådde sin yttersta flygel till slut Vid aftonens sista glans;

Han tackade skaran, där som förut,

Den fördes af kapten Schantz.

Den glesnat mycket, han såg det väl,

Fått luckor i hvarje led;

Snart fäste dock annat gen'ralens själ, Och nu ryckte han fram därmed.

Man märkte vid talet, från stund till stund Hur han blickat åt sidan re'n På en tiggarskepnad, en trasig kund,

Som stod där tyst och allep.Nu gaf han mannen en vink: ''Du, du Där borta., kom hit, tag mod!

Du var oss närmare dock, än nu,

I dag, där det gälde blod.

Säg. har du glömt hur du tog dig gevär Ur en fallen krigares hand Och skyndade efter min tappra här I stridens hetaste brand?

Då vi döko i åkern, hann du oss opp Och dök som de öfriga med;

Då den syntes ånyo, min segrande tropp, Då slogs du i främsta led.

Då man stormade byn mot kanonerna än, Och jag kastade blicken dit,

Då såg jag din trasiga jacka igen Först uppe på batter i't.

Det där var hurtigt: ett slikt försök Kan bäras i ryktets famn;

Så gala öppet, min käcka gök,

Låt höra till först ditt namn!"

Hvad namn i världen jag fått af präst Har ingen sig fästat vid;

Men fähund har man kallat mig måst I hela min lefnads tid,"''Bra! Kasta det namnet tillbaka på dem, Som ett det, och tröstad var.

Men säg mig blott, hvar du har ditt hem, Och hvar du har ditt försvar?"

Han viste på vägen vid kullens rand:

"Mitt hem på denna jag har."

Han viste sin knutna, väldiga hand:

"Och hår, här har jag försvar."

"Ditt hem går an, ditt försvar är godt,

Ditt yrke, det är dock, säg,

Att stjäla i kyrkor, att snatta smått Eller röfva på allmän väg?"

"Och hade jag stulit stort eller smått,

Visst ägde ett öre jag dock;

Och hade jag plundrat en tiggare blott, Visst bar jag en helare rock."

Då strålade Döbeln af välbehag:

"Von Schantz, herr kapten, hör hit!

Hvem var den tappraste man i dag,

Som föll här i kompani't?

Låt hämta hans ränsel.hans rock, han6 hatt, Hans plit och gevär också:

Hans ädla namn och hans krigarskatt Den här skall i arf dem få."

Man kom med vapen ooh dräkt i hast,

De burits af femton, Stolt,Von Döbeln log med ett ögonkast PÄ sin skyddslings trasiga kolt.

Stolts rock är blodig, det fordras mod Att dra det plagget uppå;

Men Fähund, ser jag, har tjockt af blod På egna klutar också.

Så byt och klåd dig i uniform För fronten här uppenbart;

Du gick framför den vid dagens storm, Jag vill se dig inom den snart.”

Han bytte dräkt, och hans kind den brann, Se’n han vapen och rustning fått;

Och tyst kom Döbeln och stälde sin man I luckan där femton stått.

“Och nu så är du en ung soldat Af äktaste skrot och hål t;

Och nu så är du vår krigskamrat Och numero Femton, Stolt.

Så var till mod och till hjärtelag Densamma du var förut;

Men nämns du fähund från denna dag,

Så drag din plit och säg: “hut!”

Den nye krigarn till denna stund Hans bröst höjts lugnt som ett hvalf;

Vid dessa ord från genralens mund Man såg dock, att djupt det skalf.Han hade smakat ej ens som stöld En fröjd i sin lef nåds dar;

Hans tårar, frusna i lifvets köld,

Ej runnit, se’n barn han var.

Nu sken på hans hjärta för första gång En strimma af sol och vår,

Och ur smultna källor, med häjdlöst språng, Framströmmade tår på tår.

“Och får jag vara i lust och nöd Soldat, bland de tappre en,

Så säg, när gäller det kamp och död? Gudgifve i morgon re’n!”Sven Dvfva.

ven L)ufvas fader var sergeant, af-dankad, arm och grå, Var med år åttiåttare’n och varre’n gammal då;

Nu bad le på sin torfva han, ochfick sitt bröd af den,

Och hade kr'.ng sig nio barn, och yngst bland dem sin Sven.

Om gubben haft förstånd, hansjälf, att dela med sig af Tillräckligt åt en sådan svärm, det yet man ej utaf;Dock visst lår han do åld ro gett långt mor ån billigt var, Ty för den son, som sist blef född,fannsknapptensmula

kvar.

Sven Dufva växte opp lik vål, bl< f ;;x< 11 red och stark, Slet ondt på åkern som en trål oi h bröt < pp skog och

ma; k.

Var from och glad och villig städs, långt mer ån mången

klok.

Och kunde fås att göra i 111, men gjoide allt på tok.

“I Herrens namn, du arma Fon, hvad skall af dig väl bli?” Så talte gubben mången gång allt i sitt bryderi.

Då denna visa aldrig slöts, brast sonens tålamod,

Och Sven tog till att tänka själf, så godt han det förstod.

När därför sergeant DuTva kom en vacker dag igen Och kuttrade sin gamla ton: “Hvad skall du bli, o

Sven?”

Sågs gubben, ovan förr vid svar, bli helt förskräckt

och flat,

När Sven lät upp sin breda näbb och svarte: “Jo,

soldat!”

Den åldrige sergeanten log föraktligt dock till slut:

<‘Du, slyngel, skulle få gevär och bli soldat, vet hut!” •Ja.” mente gossen, “här går allt helt afvigt mig i haod; Kanske det mindre konstigt är att dö för kung och land.”

Den gamle Dufva häpnade och grät helt rörd en tår;

Och Sven han tog sin säck på rygg och gick till närm-

sta kår.Målfyllig var han, frisk och sund, allt annat sågs förbi, Och utan prutJflef han rekryt vid Dunck^rs kompani.

Nu skulle Dufva få sig pli och lära exercis:

Det var en lust att se därpå, det gick på eget vis. Korpralen skrek och skrattade, och skrattade och skrek, Men hans rekryt förblef sig lik, vid allvar som vid lek.

Han var visst outtröttelig, om nånsin någon ann:

Han stampade, att marken skalf och gick så svetten rann; Men roptes vändning åt ett håN, så slog han bom på

bom,

Tog högerom och vänsterom, men ständigt rakt tvärtom.

Gevär på axel, lärde han, gevär för fot också;

Att skyldra, fålla bajonett, allt tycktes han förstå.

Men roptes skyldra, fälde han som oftast bajonett,

Och skreks gevär för fot, flög hans på axeln lika lätt.

Så blef Sven Dufvas exercis beryktad vidt omkring,

En hvar, befäl och manskap, log åt detta underting;

Men han gick trygg sin jämna gång, var tålig som förut Och väntade på bättre tid — och så bröt kriget ut.

Nu skulle truppen bryta opp; då blef i fråga ställdt,

Om Dufva kunde anses klok och tagas med i fält.

Han lät dem prata, stod helt lugn och redde saken så: “Om jag ej får med andra gå, får jag väl ensam gå.”

Gevär och ränsel fick han dock behålla, äfven han,

Fick vara dräng, där man höll rast, soldat, där striden

brann;Mensl&ss och passa opp gick allt med samma jämna ståt, Och aldrig blef han kallad rädd, blott tokig mellanåt.

På återtåg var Sandels stadd, och ryssen trängde på, Man drog sig undan steg for steg längs stranden af enå. Ett stycke fram på härens väg gick öfver ån en spång; Där stod en liten förpost nu, knappt tjugo man en gång»

Som den var sänd i ändamål att bota vägen blott,

Låg den i ro, se’n det var gjordt, långt skild från hugg

och skott,

Tog för sig i en bondgård där allt h vad den kunde få Och lät Sven Dufva passa opp, ty han var med också.

Men plötsligt blef det annat af, ty utför närmsta brant,

I sporrsträck på en löddrig häst, kom Sandels’ adjutant; “Till bryggan, gossar,” ropte han, “för Guds skull, i

gevär!

Man sport, att en fiendtlig trupp vill öfver elfven där.”

*‘Och herre,” talte han till den, rom förde folket an,

‘Rif bron, om ni det kan, om ej, så s’åss till sista man! Armén är såld, om fienden här slipper i vår rygg.

Ni skall få hjäip, gen’ralen själf han ilar hit, var trygg!”

Han flög tillbaka. Men till bron hann truppen knappast

ned,

När högt på andra strandens vall en rysk pluton sig

spred.

Den vidgades, den tätnade, den lade an, det small;

Dess allra första salfva re*n blef åtta finnars fall.Det var ej godt att dröja mer, man sviktade en hvar; Ånnu en åska, och man såg blott fem kamrater kvar.

Då lydde alla, när det ljöd: ‘‘Gevär i hand, reträtt!” Sven Dufva blott tog miste han och fälde bajonett.

Än mer, hans svängning till reträtt gick ock besatt på

sned,

Ty långt ifrån att dra sig bort, bröt han på spången ned. Där stod han axelbred och styf, helt lugn på gammalt

vis,

Beredd att lära hvem som hälst sin bästa exercis.

Det dröjde heller läDge ej, förr'n han den visa tick,

Ty bron sågs fyld med fiender i samma ögonblick.

De rände på, man efter man, men åt en hvar som kom Gafs högerom och vänsterom, så att han damp tvärtom.

Att störta denna jätte ned var mer än arm förmått,

Och ståndigt var hans närmsta man hans skygd mot

andras skott.

Dock djärfvare blef fienden, ju mer hans hopp bedrogs; Då syntes Sandels med sin ttock och såg, hur Dufva

slogs.

“Bra, bra,” han ropte, “bra, håll ut, min käcka gosse du, Släpp ingen djäfvui öfver bron, håll ut en sturd ännu! Det kan man kalla en soldat, så skall en finne slåss.

Fort gossar, skynden till hans hjälp! Den där har räddat oss.”Tillintetgjord t fann fienden sitt anfall inom kort;

Den ryska truppen vände om och drog sig långsamt bort. När allt var lugnt, satt Sandels af och kom till stranden

ned

Och frågte, hvar den mannen fanns, som stod på bron

och stred.

De viste på Sven Dufva då. Han hade kämpat ut,

Han hade kämpat som en man, och striden den var slut; Han tycktes h ifva lagt sig nu att hvila på sin lek,

Väl icke mera trygg än förr, men mycket mera blek.

Och Sandels böjde då sig ned och såg den fallne an:

Det var ej någon ob kant, det var en välkänd man.

Men under hjärtat, där han låg, var gräset färgadt rödt; Hans bröst var träffadt af ett skott, han hade re’n för-

blödt.

‘Den kulan visste hur hon tog, det måste erkändt bli,” Så talte generalen llott, “den visste mer ån vi;

Den lät hans panna bli i fred, ty den var klen och arm. Och höll sig till hvad bättre var, hans ädla, tappra barm.”

Och dessa ord de spriddes se’n i hären vidt och bredt, Och alla tyckte öfver allt att Sandels talat rått.

“Ty visst var tanken,” mente man, “hos Dufva knapp till

mått,

Ett dåligt huf vud hade han, men hjärtat det var godt.”Torpflickan.

Och solen sjönk och kvällen kom, den milda sommarkvällen.

Ett sken af mättad purpur göts kring bygderna och

tjällen,

Frän dagens mödor glad och trött en skara landtmän

kom,

De fyllt sitt värf, de vände nu till sina hyddor om.

De fyllt sitt värf, de gjort sin skörd, en dyrbar skörd

den gången,

En djärf, fiendtlig krigartrupp var nedgjord eller f&ngen, De dragit ut till kamp mot den vid morgonsolens sken,
När allt i seger ändadt var, då var det afton re’n.

Helt näia fältet, där den stått, den långa, heta striden, Vid vägen låg ett litet torp, halft öde då för tiden,

På stugans låga trappa satt en flicka tyst och såg,

Hur skaran kom och drog förbi i fridsamt återtåg.

Hon såg som den, som söker, ser, hvem vet, på hvad

hon tänkte?

På kinden brann en högre färg, ån aftonrodnan skänkte, Hon satt så stilla, men 6å varm, så spanande ändå,

Att om hon lyssnat som hon sng, hon hört sitt hjärta slå.

Men truppen gick sin bana fram, och flickan såg den

t&g-*,

Till hvarje led, till hvarje man hon blickade en fråga,En fr&ga, bäfvande och skygg, en fråga utan röst,

Mer tyst ån sucken själf, som smög ur hennes fulla

bröst.
När hela skaran gått förbi, de första som de sista,
Då svek den arma flickans lugn, då sågs dess styrka
brista.
Hon grät ej högt, men pannan sjönk mot hennes öppna
hand,
Och stora tårar sköljde ljuft den friska kindens brand.
‘Hvad år att gråfa? Fatta mo 1, ån står oss hoppet åter,
O dotter, hör din moders rö^t, en fåfäng tår du gråter;
Den, som ditt öga sökte nyss, och nu ej återfann,
Han lefver än, han täukt på dig, och därför lefver han.
Han tänkt på dig. han följt mitt råd att ej gtl blindt
mot faran,
Det var mitt tysta af ske isord, då han drog hän med
skaran.
Af tvång han följde truppen åt, hans håg var ej att
slåss,
Jag vet, han ville icke dö från lifvets fröjd och oss.”
Och flickan såg med båfvan opp, ur sorgsna drömmar
vaknad,
Det var, som om en aning stört det stilla hjärtats sak-
uad,
Hon dröjde ej, hon s ig ea gång ditåt, där striden brann
Och smög på väg och flydde tyst och skymdes och försvann.En stund flöt bort, en stund ännu, det led mot natten
redan,
1 skyn sam molnet silfverhvitt, meu skymning l&g där
nedan.
“Hon dröjer än; o dotter, kom, din or.» fåfäng är,
I morgon, innan solen gryr, är re’u uin brudgum här.”
Och dottern kom, med tysta fjät hon nalkades sin
moder,
Det blida ögat skymdes nu af inga tårefloder,
Men hennes hand, till hälsning räckt, var kall som nattens viiid,
Och hvitare än fästet- sky var hennes svala kind.
“Red mig en graf, o moder kär, min lefnadsdag är liden;
Den man, som fick mitt hjärtas tro, har flytt med skam

ur striden;

Har tänkt på mig, har tänkt på sig, har följt ert varningsord

Och svikit sina bröders hopp och sina fäders jord.

Når skaran kom, och han ej kom, begrät jag nys3 hans

öde,

Jag trodde, att han låg som man på fältet bland de döde.

Jag sörjde, men min sorg varljuf, den var ej bitter då

Jag velat lefva tusen år att honom sörja få.

O moder, jag har sökt bland lik till sista skymt af dagen,

Men ingen af de slagna bar de kära anletsdragen,

Nu vill jag icke dväljas mer på denna svekets ö,

Han fans ej bland de döda där, och därför vill jag dö.”Idyll och epigram.

1.

Flickan kom ifrån sin älsklings möte, Kom med röda händer, — Modern sade: Hvaraf rodna dina händer, flicka?

Flickan sade: jag har plockat rosor Och på törnen stungit mina händer.

Åter kom hon från sin älsklings möte, Kom med röda läppar.— Modern sade: Hvaraf rodna dina läppar, flicka?

Flickan sade: jag har ätit hallon Och med saften målat mina läppar.

Åter kom hon från sin älsklings möte, Kom med bleka kinder. — Modern sade: Hvaraf blekna dina kinder, flicka? Flickan sade: red en graf, o moder!

Göm mig där, och ställ ett kors däröfver, Och på korset rista som jag säger:

“En gång kom hon hem med röda händer, Ty de rodnat under älskarns händer,

En fcång kom hon hem med röda läppar. Ty de rodnat mellan älskarns läppar. Senast kom hon hem med bleka kinder, Ty de bleknat genom älskarns otro.”

o

Först gå bäckens första bubblor sönder, Först försvinna vårens första blommor; Men din förs*a kärlek, unga hjärta, öfverlefver länge hvarje annan.4.

Gossen hann till femton år— och trodde Ej ännu, att kärlek fanns i världen,

Och han lefde fem år till — och trodde Ej ändå, att kärlek fanns i världen.

Kom så oförtänkt en bildskön flicka, Som få några timmar honom lärde, Hvad han under tjugu år ej fattat.

IG.

Trenne råd gaf modern åt sin dotter:

Att ej sucka, att ej missnöjd vara,

Och att icke kyssa någon gosse. — Moder, om din dotter icke felar,

Icke felar mot det sista rådet,

Skall hon fela mot de första båda.

18.

Till en källa talte gossen vredgad:

Källa, ängens öga, onua källa!

Tu.-en gånger hur min flicka redan Speglat i din blåa famn sd 11 anlet,

Men du vårdar ej den lmlda bilden,

Du förvarar ej min flickan anlet.

Når hon bortgått, flyktar äfven bilden, Och jag söker den förgäfves sedan.

Skall jag straffa dig, du onda källa, Grumla opp din bölja, dika ut dig,

Och förtrampa dina blomsterbräddar? Källan åter bad en bön och sade;Gosse, hvarför skulle du mig straffa, Grumla opp min bölja, dika ut mig, Och förtrampa mina blomsterbräddar? Jag är ju en vattnets dotter endast, Har ej blod och har ej varma pulsar, Älskar ej och älskas ej tillbaka.

Värre är, att i ditt eget hjärta,

I ditt eget hjärtas varma kålia, Flickans minne sällan varar längre,

Än hon står i fägring för ditt öga.

Högt bland Saarijårvis moar bodde Bonden Paavo på ett frostigt hemman. Skötande dets jord med trägna armar;

Men af Herren väntade han växten.

Och han bodde där med barn och maka,

Åt i svett sitt knappa bröd med dessa, Gräfde diken, plöjde opp och sådde.

Våren kom, och drifvan smalt af tegen,

Och med den flöt hälften bort af brodden; Sommarn kom, och fram bröt hagelskuren, Och af den slogs hälften ned af axen; Hösten kom, och kölden tog hvad öfrigt. Paavos maka slet sitt hår och sade:

Paavo, Paavo, olycksfödde gubbe!

Tagom staf ven, Gud har oss förskjutit; Svårt är tigga, men att svälta värre.

Paavo tog sin hustrus hand och sade: Herren pröfvar blott, han ej förskjuter. Blanda du till hälften bark i brödet,Jag skall gräfva dubbelt flera diken,

Men af Herren vill jag vänta växten. Hustrun lade hälften bark i brödet,

Gubben gräfde dubbelt flera diken,

Sålde fåren, köpte råg och sådde.

Våren kom, och drifvan smalt af tegen, Men med den flöt intet bort af brodden; Sommarp kom, och fram bröt hagelskuren, Men af deu slogs hälften ned af axen; Hösten kom, och kölden tog hvad öfrigt. Paavos maka slog sitt bröst och sade: Paavo, Paavo, olycksfödde gubbe!

Låt oss dö, ty Gud har ofs förskjutit;

Svår år döden, men att lefva värre.

Paavo tog sin hustrus hand och sade: Herren pröfvar blott, han ej förskjuter. Blanda du till dubbelt bark i brödet,

Jag vill gräfva dubbelt större diken,

Men af Herren vill jag vänta växten. Hustrun lade dubbelt bark i brödet, Gubben gräfde dubbelt större diken,

Sålde korna, köpte råg och sådde.

Våren kom, och drifvan smalt af tegen, Men med den flöt intet bort af brodden; Sommarn kom, och fram bröt

hagelskuren, Men af den slogs intet ned af axen;

Hösten kom, och kölden, långt från åkern, Lät den stå i guld och vänta skördarn.

Då föll Paavo på sitt knä, och sade:

Herren pröfvar blott, han ej förskjuter. Och hans maka föll på knä och sade:Herren pröfvar b’ott, han ej förskjuter. Men med glädje sade hon till gubben: Paavo, Paavo, tag med fiöjd till skäran; Nu är tid att lefva j. 1 .da dagar.

Nu är tid att kasta barken undan Och att baka bröd af råg allena.

Paavo tog sin hustrus hand och sade: Kviöna, kvinna, den blott tål att pröfvaSs Som en nödställd nästa ej förskjuter. Blanda du till hälften bark i brödet,

Ty förfrusen står vår giannes åker.

Orumla icke flickans själ.

Flickan satt vid bäckens strand«, Tvådde sina fötter där.

Sjöng en fågel of van för:

“Flicka, grumla bäcken ej, Himlen syns ej mer i den!” Flickan siog sitt öga upp, Talade med tå rad blick:

“Sörj ej öfver bäcken, du, Bäcken klarnar snart igen.

När du såg mig stå en gång Vid en ynglings sida här,

Du till honom tala bort:

Grumla icke flickans själ.

Aldrig skall den klarna se’n, Aldrig spegla himlen mer.”Tanken.

Tanke, se hur fågeln svingar Under molnet lätt och fri;

Åfven du har dina vingar,

Och din rymd att flyga i.

Klaga ej, att du vid gruset Som en fånge binds ännu;

Lätt som fågeln, snabb som ljuset, Mer än båda fri är du.

Är det gladt på jorden, hvila Bland dess fröjder glad också,

Är det sorgligt, ila, ila Bort till högre världar då.

Töjet.

Löjet var utan hem,

Irrade modfäldt kring,

Kom ti Iden höges mun: “Får jag min boning här?” — “Stoltheten bor här re’n!”

Löjet var utan hem,

Irrade modfäldt kring,Kom till den lärdes mun: “Får jag min boning här?” — “Allvaret bor här re’n!”

Löjet var utan hem,

Irrade modfäldt kring,

Kom till min flicass mun: “Får jag min boning här?”— “Kärleken 1 or har re’n, Kyssen är kommen nyss,

Dig har man saknat blott.”

Tårarne.

Ren öfver skogens toppar solen stigit Och spridt sin glöd i dalens dagg, där flickan Med gläd jet årad l lick sin älskling mottog Han såg i hennes öga, log och talte:

“Du grät i aftse, när jag gick; jag kommer Och ser dig gr.°ita åter, goda flicka,

Nämn mig en skdnad mellan dessa tårar.”

“Fn lika skilnad.’’ sade sakta flickan,

“Som rae’hin kvällens dagg och morgondaggen, Den ene Ivkt sol n opp och skingrar,

Den andra kvarhlir mulen hela natten.”

JOHAN JAKOB N EB VANDER.

Stolthet.

Ja, lika upprätt än jag går, Som förr jag hland dem gick. Och lugn uppå min panna står, Och lugn uti min blick.

Hvarenda en väl på mig ser, Jag märker det så väl;

Man giirna ville läsa ner I djupet af min själ.Men ingen suek ifrån mitt bröst De n&n’sin hörde än,

Och tills jag tigger dem om tröst, De kunna spara den.

Ja, ville sorg till jorden ock Mig tynga hvar minut,

Och tyckte jag det ljuft att dock En gång få gråta ut;

Så ljufvare ändå det är,

Att stolt jag säga kan:

Hvad helst jag ock inom mig bär, Jag bär det som en man.

Vid stranden.

Det mänskliga lifvet med fröjder och plågor Hur liknar det eder, I gvcklande vågor!

Med trots I er höjen

Och skummande dröj en

Af stormilen förde, en vingad minut —

Se’n sl&rs I mot stranden,

Förrinnen i sanden.

Och —eå är det slut!

Det mänskliga lifvet med fröjder och plågor,

Hur liknar det eder, I gycklande vågor.

En kastboll, af ödet inslun_:ad i tiden och styrd af begår, Hur liknar det allt livad förgängeligt är!Imatra vattenfall.

Samma språk och samma röst Ur hvarenda böljas bröst,

Där den djup och mäktig svallar Mellan egna klippevallar;

Ingens herre, ingens slaf För allt främmande en graf — När skall väl ett annat rike, Varda, Imatra, din like?

OLOF FRYXELL.

Svalan.

Det stod på kulien ett tempelhus Och blfinkte snöhvitt i solens ljus, Och glada svalor murade bo Kring heliga tinnar i fridlyst ro.

Men hösten kom så kulen och grå,

För honom flydde svalorna små Och viftade blåa vingarna snällt Öf ver susande skogar och gyllene fält.Då aftonen glödde vid himmelens bryn, Sjönk skaran ned ur flammande skyn Och ii vilade ut sitt tröttade tåg Yid ränden af flodens glimmande våg.

Och natten rullade ut sin väf,

Och svalorna sol'vo i susande såf Och vaggade lätt på sviktigt strå Emellan stjärniga himl ir två.

Ej slocknade ännu stjärnornas sken, Då truppen flög f ån gungande gren Och drog, ^epurprad af solens brand,

I fjärran mot de föriofvade land.

En enda svala i vassen satt.

Så ensam satt hon. så svag och matt.

Ej mäktade mera vingarues par Att föra henne i luftig char.

De fly. De fly. — Hon sitter stum Och blickar ned i de mörka rum Där vågen rullar inunder, full Med tusende pärlor af tindrande gull.

Då kommer morgonvinden på sjön Och märker den ensligas blick och bön Och böjer så .-akta det veka rör.

Den lilla sj. nker i djupet och — dör.

KARL MAGNUS EKBOHRN.

Rida, rida ranka!

Hopp, rida, rida rankeben! Gullhofven han är icke een:

Snart nr han utom porten,

Som hjorten, som hjorten.

Och gossen sitter p& hans rygg, Han ftr så glad, så nöjd och trygg; Och ut i vida världen Går färden, går färden.Och mycket får han röna där;

Ty full af faror vägen är,

Och villsam ofta leden På heden, på heden.

Men framåt går det. .Hopp, hopp, hopp! Det går i susande galopp,

Det går i kapp med hinden Och vinden, och vinden.

Af gossen blir en ståtlig man,

Och sköld och svård bekommer han;

8å drar han ut i striden Mot tiden, mot tiden.

Men tiden är en kämpe båld,

Som ömsom brukar list och våld,

Och riddarn han blir fången Som mången, som mången.

I tornet kastad blir han då,

Hans kind blir blek, hans lockar grå; Men när sitt kval han glömmer,

Han drömmer, han drömmer...

Han drömmer om sin barmdomsvärld Och om sin första, glada färd,

Om allt, som, när han vaknar,

Han saknar, han saknar.

Då sväfvar ifrån himlens höjd En ängel ned; till fångens fröjdHan krossar fängslets galler...

Det faller, det faller.

Snart efter många mödans år Vid hemmet Gullhof åter står;

Men hvit ban år i manen Som svanen, som sv'anen.

Då stiger trötte ryttarn af.

Det är så mörkt som i en graf,

Så mörkt som hos de döde,

Och öde, och öde.

Men plötsligt öppnas hemmets dörr, Och ryttaren, ett barn som förr,

Går in i fadershuset Till ljuset, till ljuset.

Det knakar i balk, och det knakar i mast,

Det hvinar och gnisslar i block och rår;

Vid ratten står rorgängarn surrad fast:

Mot stormen hans konst dock intet förmår.

Så hög som ett berg, med fradgan de topp,

Sig vältrar en akterlig våg öfver däck;

I spillror bryts rodret, seglarens hopp,

Och hemsk ljuda stämmor: “Till pumparna!” “Läck!”Allt högre och högre blir bfusändfr-erfån, Allt hårdare vädret, med byar och kast; Då lösslitas seglen med brak och dön,

Då går öfver bord hvar skeppets mast.

Nu åter en störtvåg, en rasande, som Bortspolar, likt flarn, båd ju lie och båt; Ett redlöst vrak drifver skeppet om Och fylles af hädelser, böner och gråt.

I kapp med åskans och vindens tjut Man nödskott dåna i natten hör; Men ingen lots vågar mer sig ut, Och nödsignalen i stormen dör.

Då fräser en blixt ur molnen ned Och visar i fjärran ett hotande skär.

Ohoj! Hvad syns där, å den skumma led?... Ett skepp för fulla segel det är.

Det dundrar och blixtrar i himlens sky,

Det blixtrar och dundrar från vrakets bog; Vildt nödrop blandas med stormens gny — Den nattlige seglaren hör dem nog.

Den nattlige seglaren hör dem väl,

Hur hafvet än brusar, och stormen gnyr;

Men hvem är väl han (Gud skydde hvar själ!) Som rakt emot vind och vågor styr?

Nu kommer han, kommer likt hafvets örn; Hvart segel år svart som ett bårtäcke. Se!Ett grinande benrangel ståndar i förn.— Ve, det ftr den flygande hollåndarn, ve!

Mot vraket han ilar, som om han i kvaf Vill segla de arme (högt skallar ett skri); Men plötsligt han faller från kursen af Och jagar med spökskeppet dem förbi.

Förbi dem han jagar med gräsligt sus,

I midnattens hemska, förfärande tid.

När morgon kommer med dagens ljus,

Dä hafva de kämpat sin sista strid.

När morgonen kommer med ljuset igen, De skeppsbrutne sofva på hafvets grund; Men den flygande holländarn seglar än — Och seglar till världens yttersta stund.

FREDRIK CYGNÆUS.

Erik Slange.

I sina skogars djup låg Suomis jord ännu,

Af nattens mantel höljd, lik vandraren,

Som uti öknens famn sitt trötta hufvud böjt Mot stenig bädd, och glömmer för en stund De strider, dem han halfförblödd har kämpat ut.

Men Gustaf Adolfs stämma ljöd: och upp Ur dvalan skakad, Suomi, sprang du stärkt på nytt, Och sände dina söner ut att döFör den, hvars fader druckit deras fäders blod Och hemgång gjort i din Klaes Flemings graf.

Som alltid, lätt försonadt, du begärde blott

Till lön för offret af din hämnd och för

Ditt hjärteblod — ett vänligt ord, en hjärtlig blick.

Det lönte mödan att den lönen ge. *

Den gäldats så, som intet folk ännu betalt Sin skuld. Som invigd till ett offer stod Nationen redo — och försmådt blef offret ej.

När blixt på blixt har drabbat, ho är det,

Som väga mäktar hvilkens var den största kraft?

När våg på väg har rest sig skyhögt upp,

Ho mäter, hvilken molnens närmsta granne vardt?

När tusen hjältar tränga vrede fram.

Dit förr allena faran, själf förvånad, nått,

Hvems arm var tapprast bland de tappra då?

En hjältes namn för sorlet ifrån led till led.

Hans svärd var blixten, hvilken skarpast slog;

Hans bröst var vågen, hvilken djärfvast hvälfde sig; Hans namn var namnet på den tappraste,

Hvars arm bar svärdet och hvars hjärta styrde det.

Snart striden skördade hans ena arm;

Den föll lik furans gren, af stormen bruten bort.

För tidig var dock Austrias vilda fröjd.

Den andra svärdet höll ännu. Och till hans mod Fann striden ingen väg att kufva det.

Han räddning själf ej sökt. Till andras räddning dock Ett värn, mer starkt än Neuburgs fallna — mur,

r*_____t ~Han etod utkämpande sin Leonidas-kamp. Dödsofferfestens stund var inne. Leipzigs fält Det höga båltet bar, åt Gustafs skugga rest.

Nu föll den arm, som Leonidas' svärd Höll ensam fin, och hjälten ägde blott Sitt djfirfva hjärta kvar. Hör! hundra tungor r'en Ur sårens gap dess svan sång sjuDga högt.

År det för hjälteandarne, som rusa ut Ur dessa, fienderna stormlikt fly?

O stannen! detta hjärta er ej hotar mer.

Det har förblödt: en trogen bild utaf

Det folk, som däri allt sitt mod, sin värma göt,

Att offra fifven lifvet städs beredt,

Se'n det på hjältars vis allt annat djärft förslöst För något, som det ansett kärlek vfirdt.

KARL VILHELM BOTTIGER.

I afskedets stund.

Tänk någon gång på den, hvars hjärta gömmer Din änglabild så troget inom sig,

På den, som ofta hela världen glömmer,

Att blott i stillhet tänka få på dig!

Tänk någon gång, när du en blomma plockar,

På den, hvars lif af dig sin blomning har,

Som evigt mins de rika, ljusa lockar Och evigt mins ditt blåa ögonpar!Tänk någon gång, når dagene sol eig sänker, Och fiskarn sakta gungar hem från sjön,

På den, som evigt, evigt på dig tänker Och ber för dig till Gud så mången bön.

Tänk någon gång, när nattens klara stjärna En hälsning vinkar ifrån fästet blå,

På den, hvars tanke flyr till dig så gärna!

Nej, glöm mig du! — Jag minns nog dig ändå.

Fantasi.

Jord och himmel jag Glömmer natt och dag,

Och på dig allen jag tänker;

Du är dagens hopp,

När som sol går opp,

Du min bön, när sol sig sänker.

Hur du städse lyser på min himmel skön, Lifvets morgondröm och lifvets aftonbön! Jord och himmel jag Glömmer natt och dag,

Och på dig allen jag tänker.

Säg, i helgonfrid,

O, hvar dvälj's du blid?

Såg på jorden dig mitt öga?

Eller dröjer du,

Ängel, kvar ännu Ibland syskon i det höga?Får jag aldrig trycka här din varma hand?

Bli vi först bekanta på den andra strand?

Säg, i helgon frid,

O, hvar dvälj’s du blid?

Såg på jorden dig mitt öga?

När en tanke flög,

När en suck sig smög,

Du var målet för dem båda.

I h var stjärnas blick Din jag möta fick,

Blommor små din bild förråda.

Aftonskyn i lågor skref ditt namn för mig, Ängen bar din dräkt, och lärken sjöng om dig. När en tanke flög,

När en suck sig smög,

Du var målet för dem båda.

O, jag vet, en gång Vid en bättre sang Skänker Gud oss åt hvarandra.

Följer du mig still,

Hör blott du mig till,

Må försvinna allt det andra!

Kärleken är evig — och, när döden ler,

Mötas vi och skiljas aldrig, aldrig mer.

O, jag vet, en gång Vid en bättre sting Skänker Gud oss åt hvarandra.Främlingen i Sankt Gallen.

I en trädgård vid Sankt Gallen,

Nära Goldachs klara våg,

Utsträckt under lindens skugga Nyss en vandrare man såg.

Hjässan dignande af trötthet,

Kinden sådd med dödens färg; — Ögat, slocknande och dystert,

Stirrar mot Sankt Gallens berg.

Långt och länge har han irrat,

Ingen vän till sitt försvar,

Knappt ett tak till skjul han funnit, — Och han förr en krona bar!

Förr han städer ägt och riken,

Nu ej egen hufvudgård,

Ringa främling, hånad, gäckad,

Snäst af sämsta värdshusvärd.

Svarta skuggor honom jaga, Vålnader från Stockholms slott, — Växla om med bilder ljufva Uti guld och himmelsblått.

Träda de i glans för minnet,

Blir i hjärnans kamrar natt:Ofta d& ett stilla vansinn Pft den höga pannan satt.

Och så har han länge färdats, Skygg för mänskors blick sig gömt, Ingen vet, han konung varit,

Och han själf det nästan glömt.

Men naturens klara öga Har den gamle känt igen,

Vill, fast tiggare han lefvat,

Han skall dö som konung än.

Och hon låter lindens grenar Snöga blommor i hans hår:

Se, af dem kring glesa lockar Hur en strålljus krona står!

Och den nötta vandringsstafven Solen nu förgyller huld:

Underbart i kvälln den blixtrar Som en spira utaf guld.

Aftonrodnan praktfullt purpur öfver hals och skuldror strör; — Nu kan hela världen skönja,

Att det är en kung, som dör.

Alper skimra. Är det icke Ack! hans barndoms berg månntro? Goldachs våg i fallet brusar Lika Målarns vid Norrbro.Och i solens sista strålar Tror han s g en hägring se:

Borg, af lejonklo bevakad,

Sköld med gyldne kronor tre.

Klockor rundt kring bergen ringa, Sakta ban till livila söfs,

Dör, med blick mot snö ocb isar, Som nordmannakung det höfs.

Bal på Stockholms slott sägs varit, Natten efter samma dag,

Och på Riddarholmens kyrkport Vakten hört tre skarpa slag.

Lotsen.

Hvad var att göra? Fast ett Herrans väder, Jag måste ut, och har dem alla räddat;

Och ett glas rom jag fick mig öfverbräddadt, Men vattnet strömmar än från mina kläder.

Hur säll jag in i varma stugan träder!

Se så, min gumma, har du kakan gräddat? Och har du ölet värmt, och sängen bäddat? Åt hemmets trefnad jag nu rätt mig gläder.Hör! Stormen t;uter än och hafvet vräker. — Kom, barn, vår stilla aftonbön vi bedje Och somna se’n från denna klagolåten.

I natt är ingen ute. Jag år säker.

Men hvad! Ett nödskott! Ännu ett! Ett tredje! Fort hit med hatt och jacka! Ut med båten!

Dagen.

Det var morgon. Klara lågo sunden Som en spegel. Fåglarna i lunden Sjöngo gladt. — Jag bad i morgonstunden Kärlek, kom, o kom!

Det blef middag. Vinden drog ej anden, Fågeln stum såg blomman dö i sanden Utaf törst. — Jag bad i middagsbranden: Hopp, försvinn, försvinn!

Det blir afton. Svalkan ljuf sig breder Kring mitt hjärta. Solen har gått neder, Men till vesterns purpursky jag beder: Minne, dröj, o dröj!Borta och här*

Hon, som dig kär och kärast var År mer ej kvar,

Hvart ögonblick hon felas.

Här skifta dagar, skifta år,

Men hjärtats sår Kan ärras, aldrig helas.

Hvar är, hvar är den goda nu?

Så frågar du,

När skuggorna bli långa.

Och grafven, dit man stoftet bar, Har intet svar,

Men stjärnorna ha många.

Hon är — så hviskar deras ljud — Hon är hos Gud,

Och där är godt att vara.

Hon är — vill du det rätt förstå — Hos dig också I minnets bild den klara.

Hon, som dig kär och kärast var, Är ännu kvar Och följer dig till slutet;

Ty hvad vi rätt ha älskat hår Ett evigt år

Och ej ett kort förflutet.

Till min hustru, vid hennes moders död 1853.Karl XI.

(Ur diktcykeln “Kungarne”.)

I minnets dunkel öfver Sveas slätter Med svård och lia ser du lugn mig vandra, Och lians stränga räfst må ingen klandra, Skar lagens svärd ock stundom oförrätter.

Jag vet, två hjältar öfver mig du sätter,

En var min fader och min son den andra:

De likna mig, men likna mer hvarandra,

Min sol föll mellan åskans tvenne nätter;

Och lång och lycklig lyste hon i norden.

All makt jag tog och guld jag tog från hundra, Men hvad jag tog jag sparde åt mitt rike.

Därför mig ännu tackar fosterjorden,

Hon ser min bild och tyckes tankfull undra, Och önskar ej, men söker dock, min like.

När åskan går.

Då himlen mörknar, och då solen sänker I molnens bädd sin prakt,

Och jorden bäfvar, vigg på vigg där blänker Ur klufna skyn, — vid hvarje blixt jag tänkefc* O Gud, hur stor din makt!Men himlen klarnar opp, — det dröjer föga — Förbi är rägnets flod,

Och blomman torkar tåren ur sitt öga,

Då känner jag, o fader i det höga,

Hur mild du är, hur god!

Vårt lif så äfven, efter åskans dunder,

Af solens stråle hinns.

Gud! låt oss rätt förstå din allmakts under, Och lär oss tro, att i de mulna stunder Du bakom molnen finns!

Kväll och frid.

Stilla skuggor breda sig i kvällan Solen släckes i svala sjön,

Klara stjärnor framgå öfver fjällen, • Tända offrande kärleks bön.

Blåa hvalf i nattens timma,

O, låt aningens facklor glimma!

När det skymmer, må jag då förnimma Hoppets saliga ljusa frid!

ELIAS SEHLSTEDT.

Till mitt porträtt.

(I en poetisk kalender.)

Sorgligt ljuda mina strängar, Deras sed det aldrig var;

Men att visa sig för pengar Är dock hftrdt p& gamla dar. När ej ungdom finnes mera, ögats eld och klarhet ej: Hvarför dä litografera Gubbens konterfej?Våra lockar åren lugga Och strö puder i till slut.

Kors, att detta är mia skugga, Som ser så pass hygglig ut!

Ja, artisterna de glada Måla oss i all vår ståt-Kosmetik och märgpomada Gör' väl också åt.

Nå ja, låt belätet. sitta Som förläggarns laga fång. Gubben ock behöfver titta Utom knuten nâgoh gång.

Ifrån tull och dito taxa Gör han nu en liten rund: Kanske upp till Avasaxa, Kanske ner till Lund.

År du färdig? Ja vasserra!

Uj, hvad det skall bära af,

Än med ånga, än med kärra, ömsom öfver land och haf. “Som en mjölsäck'- bör poeten Skakas utaf bara hin,

Annars, I godtfolk, ej veten Hvad som finns uti'n.

Låt oss tömma afskedsskålen! Res som om jag reste själf: Hugg en prästost uti Smålen Och en lax i Ljusneelf!Hälsa alla kära ställen, Vånnen.a kring land och strand; Glöm ej forsarna och fjällen I mitt barndomsland!

I det gröna.

När våren kommer, då vakna sippor,

Och lärkan drillar sin sång i sky,

Och rosor växa i stora knippor Liksom romaner af Eugéne Sue.

Och björken grönskar så högt på branten, Och bromsen spelar på myggans bal,

Och svinen beta på dikeskanten,

Och orren spelar och göken gal.

Då strömmar folk utom alla tullar Att sommarns fröjder till mötes gå;

Men också är det helt andra bullar An hvad som vintern oss bjuder på.

I snö och väta jämnt opp till hakan År Bores g ädje vid vargars tjut!

Då drar man hop sina sängsparlakan Och törs ej sätta sin nästibb ut.

Men vintern flyktar, den rysskosacken, Och våren svänger sin blomsterstaf.

Då petar solen oss uti nacken Och ber oss titta kring land och haf.Hvad härlig tafia, hvad lek och löjen! Uthus och lador pä tusen siltt Utpyntas präktigt till Sommarnöjen, Och sämsta skrubb blir ett kabinett.

Jag hyrt ett sådant, som förr var lada, Nu iir det fint som ett sveitzeri,

Så nära sjön, att man där kan bada:

Man öppnar fönstret och hoppar i.

Där har jag dälder och blomsterkullar, Där har jag riktigt ett paradis.

Som Adam ligger jag själf och rullar I solens sken som en liten gris.

Man nöjs med litet och har så roligt,' Man bryr sig ej om charkuteri't.

Man klappar mor litet smått förtroligt Och tittar in uti skafferi't.

Man litet krafs ner i korgen makar,

Tar några vänner i gladt förbund —

Och Herre Gud, hvad den sexan smakar Med lilla supen i gröna lund.

Ja, skål för våren och landet, bröder!

Ja, skål, I blommor och gröna trän!

Ånnu en skål, medan solen glöder;

Snart kommer hösten och kör oss hän. Då skall man flytta till sta'n tillbaka Och köpa talgljus och ta opp ved Och klä' sig fint och hvar dag sig raka Och vara stel i hvarenda led.

r*_____t ~Vackert så/

Du klagar, men du klagar dumt, Min gamle hedersvän!

Ditt öga ser allting så skumt,

Som om det grott igen.

Hvad, som ditt sinne stämmer ned, Jag icke kan förstå.

Du är ju född, att börja med,

Och det är vackert så.

Hvar gång du dig i spegeln sett,

Så såg du väl däri,

Att dig en sällsam ära skett,

Att du fatt mänska bli.

Du är mot larver och insekt En sol att se uppå:

Du år af Adams stolta släkt,

Och det är vackert så.

Vår jord tar hand om vår person Från början och till slut:

Är man ej född med pretention,

SA kan man slå sig ut.

Om du i skogen gör en titt,

Så kan du lita på,

Att du har svamp och blåbär fritt, Och det är vackert så.

Vår jord visst sparsam vara kan Att ge, då man vill ha,

Ty hon vill hålst att människan Skall komma sjä!f och ta.

I berg och floder fins det gull, Och om man friskt g"r på,

Så kan man stoppa fickan full, Och det är vackert så.

Har du ej gratis fått förnuft Att bruka som du vill,

Och dito vatten, sol, och luft, Och snö och månsken till?

Når se’n du en förnyad hud Hvart sjunde år lår få.

Jag tycker, sannerligt för Gud, Att det är vackert så.

Och når till slut du andan mist, Och du är kroppen kvitt,

En himlafärd du gör till sist,

Som du får kostnadsfritt.

Hvem vet, kanske en 6könhet då, Som du ej tänker på,

Skall till din graf med rosor gå, Och det år vackert så.Norrländingens hem-längtan.

vi längtar du åter till fädernestrand? Mitt hjärta, hvi slår du oroligt. När l arndomens minnen dig h viska ibland

Om hembygdens dalar förtroligt? Förgäfvcs du ångrar deu brännande lust.

Som gäckande dref dig tiil främmande kust Från hembygdens skogar och dalar.

Hvad drömde du väl om den främmande jord, Hvad hoppas du ännu i söder?

Hvar sökte du hjärtan? Fanns det ej i nord? Hvar finnas väl trognare bröder?Hvad sökte du fjärran, hvad brände din håg? Hvad såg du i söder, som icke du såg I hembygdens skogar och dalar?

Jag minnes min hembygd vid dånande ilod, Där molnen sig hvila på fjällen;

Där åldiiga skogen mot stormarne stod,

En grönskande mur omkring tjällen.

Når dagen rann opp, eller nattvakteln slog, Där Jifvet var oskuld, och friden blott log I hembygdens skogar och dalar.

Väl sofver min fader, — vid gungande haf Den grönskande graf honom söfver;

Och granarne gro kring den älskade3 graf Och fläta ett skugghvalf däröfver. ---Men fädernetjälJet det blomstrar ju än,

Och moder och vänner mig mana igen Till hembygdens skogar och dalar.

Jag kommer, jag kommer väl fjärran ifrån En gång till att famna er åter.

Men kanske för sent står de älskades son Vid grafvarnes marmor och gråter. —

Då står jag förskjuten, där älskad jag var, Och gråter vid minnet af framfarna dar —

I hembygdens skogar och dalar.

AUGUST TEODOR BLANCHE.

Studentsång nr “Läkaren."

SOLO. Man skola och gymnasium lämnat har;

Man gladt sig rustar till Upsalafärden.

Se kring oss stöka söta mor och far —

För första gång skall pilten ut i världen.

Tag på dig bra! Förkyl dig. ej!

Låt se du ej förläser dej!

Yar lugn, min mor! Var lugn, min far!

Ty att lörläsa sej Blott brukades i forna dar!

Men nu det brukas ej.KÖR:

SOLO.

KÖR.

SOLO.

KÖR:

SOLO.

KÖR.

Nej, nej,

Man ej förläser sej.

Aldrig man mer dem återser Studentens glada dagar.

Fåfängt man efter dem jagar —

De återkomma aldrig mer,

Nej, nej! De återkomma aldrig mer!

Nej, nej! De återkomma aldrig mer!

Man läser och studerar,

På baler figurer,

Bland bröder pokulerar,

Och pängar vigilerar.

Om morgon lins professorn kurar man;

Om kvälln man gör sin kur för döttrarne min sann.—

Men svallar stridslust i vårt blod,

Hur finna ämnen för vårt mod?

Jo — om det gäller,

Det finns gesäller.

Det finns gesäller.

Vi kämpa man mot man, Vi bistå käckt hvarann.

Vi kämpa man mot man, Vi bislå käckt hvarann.SOLO.

KÖR.

SOLO.

KÖR.

SOLO.

KÖR.

SOLO.

KÖR.

SOLO.

Från fönstret där ett ljus man tindra ser i natten.

Där bor en blek pedant, som läser natt och dag och dricker vatten, Han säkert galen blir till slut.

Vi rädda honom vi, och ropa lampan ut!

Lampan ut! Lampan ut!

Nu kommer posten —straxt man skyndar dit, Att bli belönad för sin flit.

Man bryter pappas bref-------ej fins en enda

daler,

Men ganska mycket med moraler.

Blott moraler.

Betalas källarmästarn med moraler?—

Nej, nej!

Betalas skräddarmästarn med moraler? — Nej, nej!

Nej, nej, sä går det ej,

De älska hällre sin-riksdaler.

Men kommer där ett bref med sina tre sigiller, Vi triumfera då! — Åt fanders alla griller! — Och plocka fåglarna, de gula, gröna, blå.—

Triumf! Åt fanders alla griller etc.

KÖR.SOLO.

KÖR.

Man sin examen tager,

Till andra värf studenten drager!

Till afsked räcker han sin hånd Åt bröderna och fridens land.

Snart äro alla ungdomsvänner glömda.

En statsråd blir; — en annan blir aktör;

En krigare; — en biskop förr’n han dör; — En vid ett domarbord; - en a»nan Iland de dömda;

En mäter stjärnans lopp, —

En annan bryter grufvor opp,—

En samlar guld fiån länderna och hafven; — En annan står vid tiggarstafven.

Aldrig de återkomma mer Studentens glada dagar.

Aldrig de återkomma mer Studentens glada dagar.

GUSTAF LORENTZ SOMMELIUS.

(Beppo.)

Rudolf von Wildheim.

O, hell dig, min blixtrande klinga! På valplatsen skola vi svinga I ringdans, du, döden ocli jag!

Så trogen i glädje och smärta,

Jag trycker dig tätt till mitt hjärta, Min fästmö i envig och slag!

Ej guld gaf mig ödets gudinna,

Ej skönhet— och till älskarinna,0 Sköldmö, kon gaf mig blott dig! Men rosorna, som skulle smycka Din brudkrans de, liksom min lycka, Slå ut blott och blommad krig.

Du glänsande stålbrud, min stjärna Med blickar som gnistra, o, tärna!

Sof sött på din riddares arm,

Tilis jag dig till fejder får våcka Och dammande lystnaden släcka,

Som brinrer så het i din barm!

En gång skola åskorna ljunga,

Och stormsången vindarne sjunga

1 svärmande, svindlande takt.

Då far du ej slumra, ej drömma,

Ej strålande anletet gömma,

O svärd, på vår hämnande jagt.

Ack, hör huru Ftridshornen ljuda!

Det är 6om de skulle oss bjuda Till dansi en riddareral;

Och tusende ekon, så klara,

Den gälla signalen besvara Med genljud i berg och i dal.

Med mig skall du, sida vid sida,

Så djäi f öfve r slagfältet rida;

Och sjudande människoblod Du tjusande, blåögda flicka,

Ur splittrande skallar skall dricka Och släcka ditt lågande mod!Se, fläckar af hjärtblod, s& röda Som purpur, i solskenet glöda Som eld pä den glimmande skrud! O, framåt, tills krafterna svika! Jag kan icke — vill icke vika:

Nej, framåt, du segrande brud!

Låt framåt, ack, framåt det ila!

Min rolösa själ ingen hvila Och rast eller frid nånsin tål.

Jag följer min viftande fana —

Och vägen skall svärdet mig bana, Till dess att jag hinner mitt mål!

Och följen mig, jägare käcka!

Låt hingstarne framåt få sträcka I fyrsprång! — Som örnar slå ned På rofvet vi skola oss kasta På fiendens fyrkanter fasta —

Och spränga hans sexdubbla led!

Som stjärnor, dem siarne prisa, Min hjälm eller sabel skall visa Er vägen på bragdernas stråt;

Och fastän vårt antal är ringa,

Jag segerns gudinna skall tvinga Som skuggan att följa oss åt.

Och segra vi icke, vi alla Dock stolt liksom ekame falla, Som brytas af stormar utaf;

Och, stålsmidda jägareskara,Vårt minne skall liäfden bevara, Och mullen en grönskande graf.

Och lagrar vi döende skära; —

Ej mindre är därför ens åra,

Att striden man stupande vann. — Af irrbloss var evigt den flamma Den skönaste, som, i detsamma Den brände som klarast; försvann.

I dofva ackorder kring hela Vår synkrets kanonerna spela,

Och stängda vi äro här; — men Där hetaste blodrägnen dugga, Som hjältar vi skola oss hugga En stråkväg ur kulan igen;

Fast kejsarns kolonner än röra Sig härligt, som skulle de göra Mot döden pn radmarscher blott, Och än stå som klippor så stilla Emot våra anlopp— och spilla Ett lif i hvarendaste skott;

Och fast våra tinningar glöda,

Och tusen blessyrer förblöda,

Och kindren bli bleka som snö, Fins ej någon återgång mera —

Vi måste vårt anfall dublera, Igenom oss slå— eller dö!Må Jesus hvar niding fördöma,

Som vill undan striden sig gömma, Som elden och farorna skyr;

Och fader och moder förbanna Hvar feg, som i chocken vill stanna Och fången sig ger —eller flyr!

Marsch framåt, fast korparne sjunga Min likpsalm! — Om någon, I unga, Af eder blir öfver i dag,

Så hem till min fosterbygd hälsa:

Att lifvet jag kunde ej frälsa,

Men äran, den räddade jag!

I himlen jag skall eder vara Till mötes i afton — och svara För alla; till Allfaders tron Jag hela min linie skall föra Till mönstring och redo där göra För mig och min bleka skvadron.

Jag börjar re’n dödsmarter känna:

De kvälja och slita och bränna Och sarga min kropp och min själ. — De tappraste kunna bli slagna,

Men endast de fega bli tagna. — Kamrater, soldater — farväl!LARS JAKOB STENBÄCK.

En natt.

Det tysta tåget vftndt tillbaka ren,

Och tornets klockor tystnat längesen;

I grafvens mull de hade gömt den döde. Och når i graf vens mull de gömt den döde, Kom natten lugn och bredde dår till slut Sin mörka mantel ut.

Men ensam vände han till grafven om Från månsko vi miet långsamt — och han komOch stannade där vännen låg i djupet.

Han stannade där vännen låg i djupet,

Och stod uppå hans mörka hvilorum Förkrossad, stel och stum.

Förkrossad stod han och såg långe ner;

Och natten svartnade allt mer och mer,

Och månan dog och alla stjärnor släcktes. När månan dog och alla stjärnor släcktes, Då brast hans bröst, då föll han ner, och het Var tåren, som han gret.

Allt hvad som stormade uti hans bröst,

Allt hvad han stammade med bruten röst Af Gud och natten ensamt blef förnummet. Af Gud och natten ensamt blef förnummet Hvad han förlorat, hvad i dunkelt sköt Den tysta graf ven slöt.

Och när den långa nattens moln försvann, Än morgonsolens första stråle fann Den sörjande, mot korset böjd, på grafven. Den sörjande, mot korset böjd, på grafven Satt där, och tåren från hans bleka kind Bortkysste vestans vind.

Men luften skallade af fåglars röst,

Och friden flöt ånyo i hans bröst; —

I morgonsolens sken kom Gud med trösten.

I morgonsolens sken kom Gud med trösten, Och upp sitt öga lyfte han och bad Försonad,fri och glad:"O du, som leder genom dödens dal Den trötta vandrarn till din ljusa sal,

Haf tack! — ej hvilar han i mörka grafven; Han hvilar ej uti den mörka grafven,

O, nej, han hvilar vid ditt hulda bröst,

Han hör, som jag, din röst."

Han gick, han lefde liksom förr och bar Sin börda under iifvets långa dar.

Och ingen människa förnam hans klagan. Och ingen människa förnam hans klagan, Men i hans hjärta bodde, ljus och klar,

Den dyra bilden kvar.

Till sorgen.

Du nattens bleka syster, milda sorg,

Låt upp för mig din stjärnbeglänsta borg; De onda andarne förfölja mig,

Men lugnets fristad, finnes den hos dig,

O milda moder sorg?

Den dunkelblåa slöjan upp du slår Och kronan glänser i ditt mörka hår;

Men hög och huld du räcker ut din hand Och vinkar vänligt till ditt stilla land,

O milda moder sorg,Se öfver jord och vatten hvilar natt,

Och himlen breder ut sin stjärneskatt.

Allt slumrar tyst och stilla, men ännu Jag vakar h;ir, och med mig vakar du,

O milda moder sorg.

Förklara för mig — ty du vet det vftl — Hvad mörkt och ödsligt ligger för min själ.

0 säg mig allt, o gif nu just mig ljus

1 denna stund uti ditt tysta hus,

O milda moder sorg.

Är du ej jordelifvets drottning? Är Du tröstande hvart brustet hjärta när?

Har du ej redan vid min vagga stått Och sjungit sången om min lefnads lott,

O milda moder sorg?

All jordens oro sjunker sakta ner,

Dess vilda röster hör jag icke mer;

Men når jag blickar upp, så skådar jag En himmelsk glans kring dina anletsdrag, O milda moder sorg.

Ha, för mitt öga brister sönder skyn;

Hvad ljusa världar öppnas för mm syn! Hvad evigt hopp igenom detta bröst Far som en blixt med ljus och ljuflig tröst, O milda moder sorg!

Du blickar mildt, du skiner skär och klar, Du breder ut enöhvita vingepar;Ja, uppåt! för mig vid din hulda liand Till ljusets, till det gyllne ljusets land, O milda moder sorg.

Mitt Finska fosterland.

Med sorg i själen och med bitter blick Den unge skalden öfver bergen gick;

Där låg det sköna Finland för hans öga. Men harm och kärlek i hans hjärta brann, Och under tysta suckar sökte han Sitt Finska fosterland.

I stadens larm han gått och sett sig om, Men, ack, en f rämling var han, h vart han kom, Och ytans stora sken hans b? öst beklämde.

I vimlet'af de brusande begär Han fann allt annat — men han fann ej där Sitt Finska fosterland.

Och när hankom bland bygdens folk han såg Ett land cå rikt af skönhet, men det låg Förbildningens förskämda luft däröfver. Det Finska sinnet fanns där icke mer;

I härdens bojor såg han sjunket ner Sitt Finska fosterland.Så drog han öfver bergen bort med harm, Och sorg och kärlek glödde i hans barm; Men genom djupa skogar gick han fjärran. Hör, vinden susar stark i trädens topp; Hvad sjunger den? O, vill den väcka opp Sitt Finska fosterland?

Men framåt gick han — och han fann i ro Ett folk i torfbetäckta hyddor bo,

Och friskhet glänste ur dess öppna öga. Det var så välbekant, så svalt det var; Hans hjärta kände, att det ägde kvar Sitt Finska fosterland!

Och åter väcktes sången i hans bröst,

Och fri som fågeln höjde han sin röst;

De gråa bergen hörde hans förtjusning: Mitt fosterland jag funnit har igen,

I gömda hyddors skugga lefver än Mitt Finska fosterland!

Stjärnan.

Stjärnan glimmande står och ser Öfver jorden i natten ner.

Klara låga uti det blå,

Sköna stjärna som skiner så, O hur är du så kall ändå!Intet suckande mänskobröst Finna kan i ditt öga tröst

Utan kärlek ifrån din höjd Ser du lysande, lugn och nöjd Jordens jämmer och jordens fröjd.

Satt du icke med stolt förakt Sköna stjärna i härlig prakt,

Kanske kunde du glad och fri Lyckliggöra och lycklig bli.

Men nu går du oss kallt förbi.

O. P. STURZEN-BECKER.

(Orvar Odd.)

“Den siriden jag diskar”

“Ack hör du, fader, hur silfvergäll Trumpeten smattrar med krigisk skräll Igenom den vilda lunden?

Helt säkert ståndar en blodig fejd Där ner i dalens ensliga nejd I gryende morgonstunden?

Du själ T min fader är gammal och blind, Och skägget växer grått kring din kind,

Ocli seuan Bin tjänst dig nekar;

Men jag är yngling, min blod är varm,

Jag tar din trogna musköt på min arm Och ilar till krigets lekar.” —

“Min son! Väl hör jag fjärran ifrån Trumpetens skräll och trummornas dån, Men sakta, du ungmod, sakta!

Kanske, att blott mellan skål och vägg Två kungar beslutat för påfvens skägg Hvarandras trälar att slakta!..

“Allt närmare kommer stridens tumult,

Det låter så sällsamt tjusningsfullt,

Hur gärna jag där ville vara,

Hur längtar mm själ att pröfva en dust Och möta med hurtig ungdomslust En mörkögd hotande fara!

Och gynnar mig lyckan, som öfverste minst Jag kommer tillbaka med ståtlig v.nst Af gyllene epåletter,

Och ärans krona af lager grönt,

Ett segerbyte så stolt och skönt,

På fader mins iockar jag sätter.” —

“Min son, låt vara vapen och strid!

Hvad vinna vi slutligt, vi arme, därvid?

Ett ok emot ett annat!

Och äran? . ..O, känner du väl dess halt? Ett skal, en dunstbild, och därmed allt!

Mitt ord är: ve och förbannadt!” —“Men lyssna, fader! . ..hvad är det jag hör? Förnimmer jag ej en krigarekör S& eldigt ur djupen stiga? —

“Vaker upp, vaker upp, kring skog och dal! Se, friheten gryr! hör hanen gah Framåt mot tyrannernas liga!” —

O, min far! hvilka flammor i denna sång! Halft hymn, halft härskri på samma gång Den modig och vemodig klingar!

Jag måste med på den tappra färd!

Välsigna mig, fader, och gif mig ett svärd! Min ande rör sina vingar.” —

“Rätt så, min son, jag ditt hjärta förstår, Den striden jag älskar, den saken är vår, Det krigsropet gäller oss alla.

För frihetens seger mot döden att gå,

Är ädelt och stort, och stort är också För friheten modigt att falla.

Tag ner ifrån väggen mitt gamla gevär!

Det är mig en trofast vän, en kär,

Och segersäll tillika!

Ett godt mått krut och ett ärligt lod,

Se'n säkert öga och oförskräckt mod!

Och lyckan skall ej dig svika.

Nu gack med Gudi, son af min själ!

Det är kanhända vårt sista farväl,

Dock ... ej må vårt öde vi klandra Blott frihetens träd beskugga vår graf!Och fosterjorden ej mer bär en slaf, Stor sak med allt det andra!

År 1830.

Jag mins det mer än lifligt, År trettio det var, Historien och det året I troget minne har.

Som \iber studiosus Jag dvaldes ännu då Uti den lärda staden Vid gamla Fyris å.

Vid Uiadeu troget Jag satt Guds långa dag, Och gäspade af njutning Med klassiskt välbehag.

Så kom där stolt en tidning Från långt hinsidan haf: "Se Polen hafver skakat Den ryska bojan af!"

Då slog jag hop Homeros, Att dammet stod i tak: "Farväl med hela Troja Och grekers vapenbrak!En annan strid l>eg\ nner Mot tyranniets koloss!

Se dår, I käre bröder,

En Iliad för oss!

Hell Polens ädle söner Hell hjältarnas förbund! Hell mänskorätt och frihet Kring jordens hela rund!"

Jag gick i dagar trenne, Jag gick en vecka visst, För grekiska syntaxen All håg jag hade mist.

Jag gång på gång begynte Min tolfte rhapsodi,

- Men polska segersånger Sig blandade däri.

Vi voro några vänner.

Vi gjorde ett kalas,

Dår drucko vi för Polen,

Ur rågadt fulla glas.

Där sjöngo vi för Polen Med unga själars eld.

Då stod en tår i ögat,

En hjärtlig, oförställd.

Om natten midt på torget, Vid karlavagnens brand,Vi sjöngo än för Polen, Me- mössorna i hand

Men herrar professorer, De moget vise män,

De sutto helt trankila, Som där de sitta än.

De liiste kyrkofäder,

De skrefvo romersk vers, De ritade trianglar Och bågar kors och tvärs.

De täppte lufttätt in sig Uti sin kam mar värld, Och stekte husligt äpplen I mörjan på s!n härd.

Andra toner.

Där går en lexa från fordomdags Bland konstens höga patroner.

Om diktens superfina natur Och olympiska relationer.

Fru Poesia, så fin och rar,

Hon sitter i gudarnes kretsar,

Jämt med en tulpan, likt hjärterdame, Mellan tvenne fingerspetsar.På det själf behagligas ejderdun Hon af lutter sAllhet hickar Och med ett ti efligt fullmånsporträtt Hon fromt öfver världen blickar.

Det är en oskuld från topp till tå Med edukation af en fröken,

Hon lefver af lutter ambrosia Från de himmelska gästabuds-köken.

Godt! Jag den sångmön känner rätt väl, Men jag känner också en annan,

En sånggudinna med sköld på arm Och med allvar måladt på pannan.

Hon står i de lyssnande folkens midt Och sitt stolta kväde kväder,

En annan visa, än månskensglam Och det eviga prästmunväder.

Hon sitter icke därofvanom,

Bland idel änglar så nobel,

Men går genom världen borgerligt fram Förutan purpur och sobel.

Och dock i hennes stämma det bor En villdig guddomsande,

Den talar som storm, som blixt den slår, Så det spörjes i allo lande.

r*_____t ~Ldiomme de la destinee.

n euoam ryttare rider

Sin ödsliga stig bland buskar och sn&r.

Till natten allre’n det lider,

Och aftonstjärnan på fästet står.

Han låter sin gångare leta Sig vågen framåt så småningom;

Själf tycks han ej riktigt veta,

H varthån det bär, eller bryr sig därom.

Med fålda tyglar han sitter

Och hatten tryckt öfver pannan ner;

En hemlig tanke, en bitter,

Hans läppar pressar allt mer och mer.Den sista akacielunden

Han lämnat bakom sig för längese’n;

Allt mer biir klipphård grunden,

Och trakten ett upprördt haf af sten.

Men ryttarn på intet aktar,

Han sänker hakan ner i sin rock;

Hästen sig själfmant saktar

Och tref var sig f ram bland hällar och block.

Så stiger allt högre färden Uppåt i bergen på öde led;

Och midnatten öfver viirlden Fäller allt tyngre sin skugga ned.

Den riddare sitter sluten.

Mens hästen vandrar med säker fot I en klippvårld sönderbruten,

Med stalpers trots och med bråddjups hot.

Men nattens långa timma,

Den smyger dock undan; vid österns bryn

Omsider en ljusgrå strimma

Sig tecknar på randen af morgonskyn.

Just nu ses hästen stanna På bergets tungsamt nådda topp .

Då lyfter ryttarn sin panna,

Som vaknade han ur drömmar opp.

En örnblick han fäster förvånad På taflan, han utbredd för sig har:I en färgton, tveksamt blånad,

Haf srymden, ändlös och underbar.

Stum sitter han där och skådar,

Hur östern sig målar i guld och viol... Det brinner i vågen! Det bådar Den kungliga, stolta sydlandssol...

Då sträcker han plötsligt armen Framåt som en marskalk för sin trupp; Och, vidgande mäktigt barmen:

“Nu!” bryter han ut. Och soln går upp.

En stund ännu han dröjer :

Allt mera eldig blir hans blick;

Sitt hufvud han högre höjer,

HanB lilla figur får kejsarskick.

“Rätt så . ..Hvilken syn, hvad lära!”

— Han talar till slut. — “Det är majestät, Det är lif, och lif med ära!

Allt annat, allt annat, — o, hvad är det?

Sin egen bana att vandra,

Af ingen stäfjad uppå sin färd

Och höjd öfver alla andra

Och fyllande med sin glans en värld;

Och jagande mörkrets dämoner Och lysande mänsklighetens fjät Och ströende åt miljoner Sin allmosa ut: det är majestät.O, så att härska, att vandra Så stolt och mäktig sin lefnads stig, Det ar lif! Död allt det andra! ...

Du strålande sol, jag begriper dig.”

En blick, en lång, han sänder Åt harvet finnu o.cli åt solen där; —

Så gå isåren raskt han vänder,

Och h å bär det af i sträckt karriére, —

Men nästa morgon såg vagga Från Elbas stränder med dristig lust En skuta med Caesars flagga; Napoleon bar den till Galliens kust.

Allt längre framåt!

Att våga tänka tanken ut,

Det är det svåra, är det stora,

Att ej på vägen sig själf förlora,

Att icke stanna förrän vid slut.

Men halfgjordt verk är dåligt gjordt Och halftänkt tanke bygger på sanden; Gifakt! Förden manliga, friska anden Är blott det hela ett sant och stort.

Den, som vill äran att vara fri,

En vårdig son af den nya tiden.Får icke svikta i half v a striden,

Och blott ett “halt!” är förräderi.

I tankens värld, som i lif och stat, Hugg djärft dig igenom, du unga garde Kring fjäll och dalar ditt f Altrop varde: Allt längre f r a m å t, du krigskamrat!

HERMAN SÄTHERBERG.

Fågeln, blomman och källan.

Fågel i skyn! O, hur hlef du så gladt —

“Fri bland de susande lunderna buren, Föddes jag upp i den fria naturen,

Döptes i majdaggens himmelska bad; Därför jag jämt är så frisk, är sä glad.”Blomma på ängen ! Hur blef du så skön f —

“Källan, den rena, jag fick till min spegel. Flärdens förakt fir min dyraste regel, Sanniugens gåfva min varmaste bön;

Därför, kanhända, jag syne ? dig skön.”

Källa i dalen! Hur blef du så ven? —

“Spegeln jag är för min skapares under, Målar hans verk i de grönskande lunder, Målar i himmelens klaraste sken;

Därför, kanhända, du nämner mig ren.”

Fågeln och blomman och källan, den klara, Ägde de ord, de dig så 6kulle svara.—

Utan natur, i förkonstling och tvång,

Vissnar din känsla och bleknar din sång.

Den försia kyssen.

Det första gräset lyser grönast, Den första rosen myser skönast, Och bäst är första lärkans sång: — Din första kyts den är den bästa: O, g f mig den —] å det den nästa Må bli den första nästa gång!VÅRSÅNG.

Vingad skara jublar nu i lunden, Skogens harpa klinga hörs på nytt, Bäcken sjunger, fjärdarna och sunden Rikt med silfver sina skrudar prydt. Skynda, kom till mig i lundens sköte! r— Hviskar vårens tärna, — Än en gång

intern rasat ut bland våra fjällar, Drifvans liljor smälta ner och dö. Himlen ler i vårens ljusa kvällar,

Solen väcker lif i skog och sjö.

Snart är sommarn här. I purpurvågor Guldbelagda, azurskiftande,

Blomma vesterns moln vid kvällens lågor' Och i fägring alla dalar le.Jag med diktens son vill stämma möte, Locka honom ut till lek och s&ng.

Ja, jag kommer! Halsen, glada vindar, Ut till bruden i den gröna lund!

Med sin fägring än hon mig förblindar. Aldrig, aldrig svek jag vårt förbund. Skön hon är som i min barndoms stunder. Fri som bäckens dans mot klarnad sjö, Ljuf som trastens sång i skogens lunder, Glad som fågelns lek på blomsterö.

Lyssna vill jag hur dess stämma ljuder, Dansa med i hennes blomsterfest;

Där i hvarje hjärta hälsa sjuder,

Där i hvarje blick är glädjen gäst.

Säll jag i naturens sköt vill drömma Vårens dröm, som ingen tröttat än,

Och i ro all världens tiärd förglömma,

Fri scm skyn där uppå himmelen.

När hon ler.

Skön är min flicka, når hon ler, Än skönare dock när hon gråter; Men allra skönast, när hon åter Ur sina tårar mot mig ler.

VILHELM VON BRAUN.

Mitt konterfej.

Se ej på de ögons himmel, se ej på de lockars gull! TEGNER.

Det var för rasande lustigt! Nej!

Skall detta vara mitt konterfej?

Är denne “gubbe’*, så tjock i synen Och med de rynkade ögonbrynen,

Min eg^n, älskade, såte vän,

Den s’g så kallande Brnf

Den där poeten, som jämnt vill bråka

Att komma fram med det “ekuivokua”?Den'där, som damerna aldrig läst,

Och som af dem blir tillbörligt snäst? Ja, det är värki igen just den samme, Som nu på linan är äter framme,

Att visa sig för det täcka kön, Oemotståndlig och “manligt skön”

Jag länge tvekade, huruvida Jag borde släppa mig lös—och sprida Min fagra bild öfver Sveriges land Och sätta tusende bröst i brand;

Ty, ack, en aning mig redan säger,

Att det blir gråt i de skönas läger.

Det är naturligt; det kostar på.

Att se mig ständigt — och ej mig få.

Det är naturligt; jag är så vacker ... Här blir vapörer, här blir attacker,

Och mitt porträtt bäddar mången graf, När det till slutet blir lungsot af.

Jag kan ej hjälpa det, flickor täcka! Jag, på sin höjd, blott för en kan räcka; Men det var värkligen icke rätt Att så er fresta med mitt porträtt.

Jag bort haft medömkan för de svaga, Som aldrig kunnat min bild förjaga; Den framstlr ståndigt, vid tårars ström, I dagens tanke och nattens dröm.

I, arma, som jag har gifvit soten O, kunde också jag ge er boten!

Jag vill försöka. Djårft på mig sen!Det är en tröst, om den oek är klen',

Ty man st&r lättare mot en fara,

Om vid dess åsyn man vänjes bara ...

Här sitter jag da på understol,

Ett mål för kärliga blickars sol.

Här sitter jag. Mig i bauden tagen Och mig bekiken Guds långa dagen! —

Nå väl! Hvad sägen I om min bild?

Är ej min blick obeskrifligt mild?

Är pannans hvalf ej ett fridens tempel, Där sålfva sköuheten tryckt sin stämpel? Och munnen sedan med sina fjun?...

Om konstnärn gifvit mig en basun Och satt i handen en liljestängel,

I säkert tagit mig lör en ängel.

Hvad är all honung, som jorden har,

' Mot mina leende läppars par?

Det vore något att mig få klappa Och kalla mig för: “Du lilla pappa!”

Men hvad är detta? I skriken “fy!” Och synens färdiga till att fly.

Jag hör er ropa, förskrämda, skygga: “Hvad dessa ögonbryn äro stygga!

De kunna anstå en leopard,

Men ej en lekande, munter bard.

Se, bur han blänger, den ättikssure!

Yi förestält oss en lustig ture,

En hygglig, självsvåldig, glad garcon,

Med magra kinder och näsa lång Och vackert hår och mustacher nätta;

Men intet funno vi af allt detta.När glada rimmare grina så,

O, gudbcvars för de sorgsna då!

Det var ett ansikte, just, att ritas!

Det ser ju ut, som det ville bitas.”

Hör du, mitt käraste konterfej!

Det där var säkert en pik åt dej.

Håll du till godo, min vän! Förlåt mig! Jag tar den aldrig i tiden åt mig.

Du är väl Jag, men jag är ej du>

Där ligger skilnaden, ser du ju,

Och än hvar flicka i döuen ginge,

Om blott mig själf hon att skåda finge. Men om du skulle mig vara lik,

Jag ändå eger en tröst, så rik,

Ty hvar jag friar, jag undfår korgen,

Och med det samma jag undgår sorgen.

Men, allvarsamt, du min stackars bild, Så långt från mig och— det sköna skild! Jag mins en tid, då jag var den glade,

Ty jag förskönande speglar hade;

Det var ett strålande ögonpar,

Och, däri sedd, du så grym ej var,

Ty kärlek lifvade sträfva dragen,

Som öknen lifvas af solskensdagen.

När mig den älskade gaf en blick,

Ett annat uttryck mitt öga fick,

Och drog till löjen hon rosenmunnen, Från mig all dysterhet var försvunnen; Och med dess vänsälla hand i min,

I mina speglar jag djupt såg in.Och jag var lycklig och glad till sinnet,

Var nöjd med världen, var nöjd med — skinnet. Men döden speglarna sönderslog,

Och med det samma min glädje dog;

Och mörka sorgmoln mittanlet höljde,

Ty hjärtat henne i graf ven följde ...

Men jag skall skämta, är det ej så?

Det vill förläggarn. Nå hopp! Låt gå!

Det år bra roligt att vara rolig,

När mau med saknaden är förtrolig!

Men, lika godt! Man har blifvit van Att tro mig vara en lustig fan.

Hopp, därför, Pajas! Det går väl öfver;

1 grafven gyckla du ej behöfver.

Hur lycklig den, som är lyckligt död!

Jag måste skratta, för att få bröd...

Om folk blott visste, hur glädjen brister För de så kallade humorister,

De skulle tacka sin Gud för det Han utan humor dem födas lät.

Som benen ligga i helgonskrinet,

Det ligger sorg i det ystra grinet;

Dock h vad bryr världen sig om det där,

Om humoristen blott “rolig” är!

Men ha’n 1 skådat hans skrifdon, dårar?

En törntagg pennan, och bläcket — tårar.

Och nu, min gunstiga allmänhet,

Du bilden sett af en glad poet,

Som sig numera åt litet gläder,

Åt mycket litet, blott fyra bräder.Kvinnoögat.

Vill du se en skymt utaf den höga Kårleken, som of van molnen bor,

O, så blicka då i kvinnans öga,

Och du ser den närmre än du tror.

Kvinnan sist utaf den onämnbare Skapad blef, och, när han ögat tändt, Sade han: “Dess milda spr. k forklare, Hvad jag vid mitt värks fullbordan kännt.”

Därför denna blickens makt, som böjer, Hvad som våldet aldrig böja kan.

Därför denna ljufva eld, som höjer Opp mot stjärnorna en stoftets man.

Därför ofta ser en olärd kvinna,

Hvad som mannens öga far förbi.

Åran girigt han i allt vill finna,

Hon vill tinna kärleken däri.

Når som språket icke mer förmådde,

O, hur ofta var en blick ej n<g!

Och den svaga på den starke rådde,

Först när bistånd hon af ögat tog.

Se på flicka: s rädda blick, som ilar Lik en jagad dufva fort omkring.För att dölja, att den stundom hvilar Sig p& en i ynglingarnes ring.

Det, för hvilket ord hon icke finner,

Det, som hon sig vågar tänka knappt,

I ett ögonkast till honom hinner,

Som ett stjärnskott uti kvällen, snabbt.

Älskarinnans öga se, då brunnen Första kyssen på dess läppnar är,

Och ett blygsamt “ja” från rosenmunnen Kronan satt på älskarens begär!

Då det talar ut i ömma lågor Hvad som tungan icke mer förmår,

Och, i helig tystnad, svar och frågor Lysa fram igenom känslans tår.

Eller se, hur modern ögat sänker Ned till förstlingen invid sitt bröst!

Allt hvad hjärtat känner, själen tänker, Tolkas där med blickar, ej med röst.

Renare ej månens anlet skådar På en källa, som bland blommor ståi; Solens första stråle ej bebådar Högre fröjd, än från den blicken går.

O, så brinn, du skaparns högsta under! Sköna kvinnoöga, härligt brinn!

Och, än mera skön, i sorgens stunder Milda kvinnotår, allsmäktigt rinn!En kärlekshistoria.

Bort med kärlek! Hit med glaset, Som den högsta fröjden bår!

Jag betala fått kålaset Wog, min sann! då jag var kär.

Aldrig fick jag lugn,

Glödhet som en ugn Brann jag både dar och nätter För den största bland koketter.

Jämt jag gick att blommor plocka, Blek och dum och utan frid,

Och jag smidde rim, så tjocka Som Egyptens pyramid.

Och jag låg på knä,

Och jag skar i trä Hennes namn, tillhopapetadt Med mitt eget, skönt arbetadt.

Och jag ritade vår hydda Uppå superfin velin;

Lindar ht nne sågos skydda,

Utanföre låg en äng,

Längre fram en sjö,

Och i den en ö,

Dit i båt vi skulle fara,

Att i ensamhet få vara.

r*___Men hur gick det? Hit med kannan! Den mig bringar tröst allén';

Bäst jag ritade — en annan Kom, bom hade hus af sten Och en värklig sjö,

Med en värklig ö. —

Strax gaf flickan mig på båten,

Steg i hans — och slut med ståten!

Hjälten.

Ser du mannen dår med ärr i pannan Och med blixtar i det mörka ögat Och med stjärnor på det höga bröstet? Stolt han vandrar och han fordrar hyllning, Hyllning därför att han blod har gjutit, Vållat arma faderlösas tårar Och kring sälla nejder spridt elände.

Hylla honom, värld! Jag vill mig vända Ifrån denne till en annan hjälte,

Som har kämpat ännu större strider,

Fast den gode Guden blott dem känner. — Ser du mannen där med bleka kinden Och med saktmod i det milda ögat,

Utan annat tecken än sitt armod?

Åfven han har segrat och har gjutit Blod och tårar fordom, — ack, men blodet Var hans eget hjärtblod blott, och tåren Var ett barn utaf hans egen smärta.Mot eitt varma hjärta han har stridit Och, förkros8adt, bringat det till lydnad,

Då det vägde mellan plikt och kärlek,

Vägde mellan himmelen och jorden.

Allt hvad honom dyrbart var i lifvet,

Han för dygdens lön har djärft försakat; Och hvad blef hans lön? Jo, endast nöden Likars hån och frätande föraktet.

Men han bär sitt kors med upprätt skuldra, Utan självberöm och utan klagan.

Ty han hoppas på det godaa seger.

Småsj ålarna.

Af allting ernått uppå jorden hår En 8må8jäl likväl det minsta är.

Ej något högt de förmå att fatta,

Men, liksom skator, de bara skratta.

För dem år solen en brandgul ost,

Och Gud de tänka sig lik en — prost.

För dem ett siden med små fasoner Är mer än himlens konstellationer;

Och åra, frihet och poesi,

Allt, som år ädlast och skall det bli,

Till namnet icke en gång de känna:

Så högt sin ta .ke de aldrig spänna.

Allt hvad de visaste hafva tänkt,

Hvad stora andar åt jorden skänkt,

De kalla strunt: ty hälst munnen slamrarOm det, som uppfyller hjärtats kamrar Om de få höra en hög idé,

Med mun mot öronen strax de le

Och hviska sjålfklokt: “Den karln är galen,

Han talar just som på hospitalen.”

De kunna icke förstå, att man För högre syftemål brinna kan,

Ån det att sörja för morgondagen Och framför allt för den glupska magen.

De ana ej, att det fins en nöd,

Som icke kommer af brist på bröd, *

Och att en man, som fått mat af ödet,

Kan lida äfven i öfverflödet,

Då han det rätta förtryckas ser,

Då ej det sanna förd rages mer,

Då ljuset släckes utaf despoter Vid klagoropen från undersåter.

Men tör småsjälarna — hvad är ljus,

Om ej af talg, att ha inom hus?

* Få blott hvar kväll de sig lägga mätta,

Det sanna glömma de och det rätta.

De veta ej, att det ges en röst,

Som aldrig tystnar i ädelt bröst:

Den röst, som manar att äran söka Och att de utvaldas antal öka.

Odödlighet — se’n man sänkts i jord —

Är dem ett dumt, obegripligt ord,

Ty andra spår, än en fot kan trycka,

Kan ingen lämna på jord, de tycka. Columbus, Luther, Linné — de stå För deras ögon så hjärtans små.

“Det bästa namn är ett namn med “medel”Som kan bli godkändt p&en — “skuldsedel,” De tänka — ack, huru

nobelt tänkt!

Men säll den konung ett folk blef skänkt Af sådan art! Det är lätt att styra Och kommer aldrig i frihetsyra.

Det går i klafve så hjärtans fromt,

Om blott på foder det ej blir tomt,

Och får det röka i ro sin pipa,

Kan våldets bilor man gärna slipa Åt dem som strida för månskorätt Emot tyrannernas tigerrätt!

Ty despotismen och republiken Som kämpa nu uti alla riken,

En äkta småsjäl ger båda fan,

Blott han får vandra i fred sin ban.

Ej pölens ödla min afsky väckte Så högt som detta bl od lösa släkte.

Och Guds beläten beuåmn’s likväl De där matsmåliarne utan själ,

Som rå naturdrift har lärt att skapa Blott ett: små barn, som dem efterapa!

Dagen efter.

Ja, nog är det roligt att rumla ibland Och göra sin rund kring kärälskiiga ställen, Att sitta med rykande remmarn i hand Och politisera förnumstigt i kvällen!

Ja, nog är det roligt på rummel att gå,

O, följde ej endast en morgon därpå!

S& lätt man om kvällen sig kände, så ung,

Och skrattsalfvor ljödo och sång hördes tona.

Men morgonen kommer. Man vaknar så tung,

Som bure på hufvu’t man konungslig krona.

Ja, nog är det härligt att pläga sin kropp,

Men gräsligt att dagen därefter stå opp!

Till vattenbuteljen man sträcker den arm,

Som sändes att hämta långt ädlare varor.

Och samvetet kvicknar, — och Gud! — hvilket larm Af kopparslagarnes väldiga skaror!

Ja nog år det ijufiigt att tömma sitt glas,

Men dagen därefter är vattenkalas.

Hvad jordiska hyddan är bräcklig och svag!

Förlåt mig, min moder natur, om jag gråter!

Men ack! på en bål är jag bjuden i dag,

En morgon lik denna nu väntar mig åter.

Ja, “dagen därpå” är hvar endaste dag;

Hvad punschen är stark —och hvad mänskan är svag!

Myggan.

Jag stack i kejsarns hjärtgrop: han upp ur sömnen for Och skrek: hör, vakt därute, jag mördad är, jag tror!... Det

var hans o "da samvet’, som blifvit folkets tolk, Ty se, min gadd, den lilla, den tog han för — en dolk.

JOHAN GABRIEL CARLEN.

Aspen.

Vinden tystnar: sista fläkten Slumrat in från lek och strid. Trädens flock, i gröna dräkten, Hvilar ut i stilla frid.

Aspen ensam sorgligt klagar: Hon kan ingen hvila få,Vet — i tidens första dagar Var likväl det icke sä.

När det då var lugnt i lunden, Stod ock aspen stilla glad I den siutna syskonrunden Med i slummer sänkta blad.

Men den dag, då hater, tände Blodigt bloss och 6tormen ljöd, När den milde gudasände Skulle dö sin offerdöd.

Lät ju hon, af mänskan lånad, Till det kors sig forma då Hvarpå Kristus, grymt förhånad, Göt sitt blod, så mild ändå.

Straxt flög ångerns dystra oro Smärtsamt in i hennes bröst... Och de dar, som fridens voro, Se’n hon sörjt förutan tröst.

Biltog lagd från södra jorden Af naturens stränga lag,

Står hon nu i höga norden Som en bild från brottets dag.

Och ännu, när höstens dimmor Jagas fram i gulnad lund, Dallra blodets röda strimmor På h vart blad i kronans rund.Därför ser du, om än fläkten Slumrat in från lek och strid, Aspen dock i glesa dräkten Ståndigt 8kålfver utan frid.

Aderton och tjnguett.

En konung regeringen tillträda får.

Så snart han har fylt sina aderton år;

Men itktenskaps-spiran han icke kan vinna, Förrän tj uguett uppå nacken han bår.

‘Och skälet därtill?”

Jo, det lättare år Att styra en stat än eu kvinna.

Jakobsstegen.

FLICKAN.

Det är för underligt, snälla mamma,

Med “Jakobsstegen,” som här jag ser:

Så många hasta uppför densamma,

Men lika många bege sig ner.

Bland himlens fröjd, som ej kan beskrifvas, Man borde, tycks mig, för alltid trjfvas?MODERN.

Ack, flicka, kärleken dig skall gifva Det undrets lösning allt mer och mer:

Det år de ogifta du ser klifva

Till “himlen*’ upp, där så skönt den ler ...

De gifta är det som klättra ner.

All världens vänskap.

Uppe i norden en neger fick se en glittrande isbit... Godtrogen, ansåg han den vara en rar diamant,

Gömde den så för en kommande dag sorgfälligt i ränseln. Kort därefter i nöd. grep han nu efter sin skatt,

Sökte och sökte, men knappast han fann — en droppe

af vatten.

* ^ *

*

Fattig, jag sökte min vän — vännen ej mera jag fann.

THEKLA KNÖS.

Sveas fråga.

Svea satt oeh blickade med tårar öfver hafvet mot sitt barn, Suomi,

Som hon fordom slöt i modersfamnen.

‘•O du dyra, från mitt hjärta ryckta, Sköna dotter, som jag än begråter,

Nu en annan \ brud, en främlings maka! År du lycklig? Ler du, krönt af blommor, Är du stolt och rik på ädla söner?

Har du glömt din gamla trogna moder? Gif, Suomi, gif mig nu ett tecken,

Lugna detta bröst, där du har h vilat,

Sänd en hälsning hit på vindens vingar.

Svea lyssnar, vågar icke andas,

Hör blott vågens dofva suck mot stranden, Ser blott bölja efter bölja ila.

Tyst!— Nu svåfva sånger öfver hafvet. Sköna sånger från Suomis hjärta,

Drömmar ifrån hennes barndomsdagar, Ädla minnen af förflutna tider.

Samma språk, det sköna modersmålet, Samma ande än, den nordiskt fria,

Frisk och ren, som vinden ifrån bergen.

Det år stålklang i de djärfva ljuden,

Vårens dofter och kristallens klarhet.

Lik ett månljus, darrande på vågen,

Skimrar där en fröjd af saknad bruten.

Ack! En hägring skådar Sveas öga,

Det år tecknet, som hon bad om. — Skåda!

Ja, det är de ädla sköna dragen,

Af ditt anlet's, hafvets ros, Suomi!

Hjärtat klappar högt af salig smärta.

Sveas tåreskymda blickar klarna,

Diktens hägring, hulda dotterns hälsning, Ljufva sånger öfver dunkla vågor,

Kantelet, som klingar skönt i natten, Minnen, djupt i bådas hjärtan gömda,

Nu besvarat alla hennes frågor.

Och med famnen sträckt mot fjärran stranden Bopar hon: “Suomi. du är lycklig;

Ty att sjunga så år ådel sållhet:

Öch du fröjdar än din trogna moder.”Snickargossen i värkstaden.

Min snälla liyfvel, gå på, gå på,

Allt jämna i flygande fart!

Ty mästarens dotter med ögon blå Vill se ditt arbete snart.

Sig spånen ringlar så fin och vek Som hennes ljusgula hår;

Hår luktar så friskt af gran och ek, Som då i skogen man går.

Hvar betsad skifva, blänkande klar, Vill spegla dess älskliga bild;

* Så många speglar en fröken ej har, Som jungfrun blygsam och mild.

I hennes fönster, så hvit och röd,

En blomma nickande satt;

Nu lindar den sig kring ett sirligtstöd, Som jag gjort färdigt i natt.

Ack, om jag vore det fasta stöd,

Och hon den blomman så vek!

I regn och solsken, i lust och nöd,

Jag aldrig min blomma svek.

Jag snickrar så flitigt på bordets rund; Fritt flyga väl tank arne då,L&ngt bort till en gyllene middagsstund I framtidens dimmiga blå.

Hvem breder en snöhvit duk på mitt bord, Hvem ordnar faten därpå?

Hvem hviskar så sakta bordsbönens ord, När tysta kring bordet vi stå?

Nej, snälla hyfvel, gå på, gå på,

Allt jämna i flygande fart!

En liten stund skall du hvila få,

När hit hon kommer helt snart.

Tyst! Hör jag ej hennes sväfvande gång, Och stämman så välkänd och kär?

Nu tar hon i låset — nu tystnar min sång, Ja nu, ack nu — är hon här!

GUDMUND L. SILFVERSTOLPE.

Sverige.

Sverige, Sverige, framför allt på jorden! Älskade och dyra fosterland,

För d.tt al:ar, för den liöga norden Flammar hjärtat af en helig brand!

Evig frihets starka gudasäte,

Ärans gamla gråa helgedom,

Döf mot dvergaskrftnets hesa läte Och på söd rns lum[na skatter tom,Bär du stolt ditt hjältelynnes pregel På ditt änne, strålande och rent:

Mod och kraft som Herrans Guds insegel Blef åt dig i skapelsen förlänt.

Skön du är uti din enfald, moder,

Skön från t.idehvarf till tidehvarf.

Sår och segrar har du till klenoder, Torftighet och mannabragd till arf.

Stor du är att lida och försaka,

Stum din tunga, skarp din klinga är; Därför blef du korad ut att vaka Såsom förpost emot nattens här.

Skulle du i jättestridens dunder Vackla på din ljusa bana? Nej!

Du kan gå framåt, du kan gå under, Men åt sidan ej, tillbaka ej.

Ofta stod du undergången nära, Blödande vid brustet riddarsvärd;

Men du höjde dig i glans och ära Upp till en förnyad himlafärd.

Härligt, härligt är du lottad vorden Där du går mot stjärnorna din gång. Därför framför allt på hela jorden, Sverige, Sverige, hylle dig min sång!

Makter höga, tysta, allvarsamma Bo i nordanskog, i nordanfjäll,Hålla vård kring trofast kärlekstiamma, Lågande på blodstänkt offerhäll.

Och så länge än den lågan skiner Genom mörkret ifrån strand till strand, Står du mellan störtande ruiner Lugn och glad och stark, o fosterland!

"See frisk bp"

Holberg.

Se glad ut, se glad ut, du människobarn,

Som slungas framåt uppå tidernas bölja!

Se glad ut! Ditt svaga och bräckliga flarn Kan aldrig försjunka, hur vågorna skölja.

Väl stormar det ofta på världshafvet blå,

Men det är min lösen: se glad ut ändå!

Se glad ut, om också du erfara får,

Att allt, h vad du drömde i ungdomens timmar, Vid närmare mönstring ej prof vet består;

Ty allt är ej guld, som på jordklotet glimmar. Uppres dig och drömmen ur tankarna drif Och framgå med glädje till handling och lif.

Se glad ut, om också du blott som kompars På lefnadsteatern din bana får sluta.

Hvad lönar att sträfva mot höjden? Bevars! Det inbringar endast en sten i din ruta.Väl gör du, när gladlynt det lilla du gör: Får kuggen i kvarnhjulet fråga: hvarför?

Om kvalet dig pressar en tid bortåt,

Så kommer väl glädjen på ändalykten.

När stormarna svinga i rymden framåt,

Då jagas de rägndigra skyar på flykten. “Post nubila Phæbus.” På natt följer dag; Se glad ut, så tröttar du smärtornas slag.

Se glad ut i medgång, ty då har du skäl, Och grubbla ej dårlikt på kommande öden. Se glad ut i motgång, då höfves det väl; Förtröstan och mod skola pröfvas i nöden. Och plundrar dig ödet på allt hvad du har, Se glad ut, så äger du dock något kvar.

Se glad ut, då dödsängeln nalkas till slut Och löser så sakta de jordiska banden!

Se glad ut: du visste ju redan förut,

Att frihet och fröjd bo i soliga landen.

Så lyse, till tack att du friheten fick, fljärtinnerlig glädje i bristande blick.KARL ANDERS KULLBERG.

Sonett till Julia.

N:o 4.

Två speglar äro vi, med hvar sin bild; Och ur hvar spegel hvar en bild sig ser Uti den andra spegeln, hvilken ger Hans motbild åter, strålande och mild.

Så år han dubbel, liksom från sig skild, Men dårigenom endast sig dess mer,Då han förklarad för sig själf sig ter. Ej flyter bort, i gränslös rymd förspild.

Så återfinner du dig själf i mig,

Som jag förskönad finner mig i dig; Och hvad vi se, är båda två ändå.

Så våra väsen sam manslinga sig.

Att du är jag och jag är du, och så Vi äro ett, fastän vi äro två.

Droppar.

Minne och hopp.

Minnet är hoppets rot och hoppet är blomman af minnet. Roten af tårar närs, blomman af sol och af ljus.

Stjärnorna.

Stjärnorna gömma sitt sken, när solen din lefnad förgyller;

Dör hon i sorgernas natt, tindra de himmelska fram.

Snöflingan i Maj.

Jorden den låga min meder var, men ack, i det höga Frös mitt hjärta—och så vände jag gråtande hem,Månen.

Evigt du skådar de ålskandes fröjd, men i sörjande

skyar

Går du, en trånadens bild, soker din tiammande sol. Evigt du följer hans spår kring himmelens öknar, men

aldrig

Hvilar du ut vid hans bröst — därför du är väl så blek.

Kyssar och toner.

När jag dig sjunga hör, det är, som hvar ton mig då

kysste;

När jag dig kysser— o, då hör jag din själs melodi.

Skönheten.

Skönheten föddes ur vågens skum; då är det naturligt Att hon som vågen är falsk, att hon är flyktig som skum.Mot dit mål du far?

Kau du väl dess djupa allvar ana?

Öfver ängar gröna,

Mellan blommor sköna,

Far du fram och kysser, sjunger, larmar.— Se det djupa haf,

Snart din öppna graf,

Sträcker mot dig sina kalla armar!‘*Nå, hvad mer om jag Jollrar bort min dag,

Ack, eå kort ändå, i våreiiB lunder? Mina pärlor strör Jag för dalens mör,

. Speglar himmelens och joidens under. Nog jag vet min bana,

Nog jag lärt att ana,

Därför söker jag milt mål hå fiken; Tills i skämt oc h sång Med ett lustigt sp ång Jag mig störtar i m n Fadeis riken.”

Vet du den stadf

Vet du den stac3, där uti fridlyst ro.

I murars hägn, de stilla folken bo?

Där är så tyst, cypressers sus allen Hörs som en hviskning där i månans sken, Vet du den väl?

Ditåt, ditåt.

Till helga staden går vår pilgi imsstråt.

Vet du det hus, 6om med sitt g~öna tak Omskyggar trötte vandrarns sofgemak? Det är så lågt, men som i Abrahams sköt', År hvilan där, så ljuflig och så söt.Vet du det val?

Dit ned, dit ned

P& gömda stigars dunkla stråt mig led.

Vet du det land, som ljusnar dårbortom?

Där ånglaröster ropa til! dig: kom!

Ett vingadt folk där bor i frid och ljus,

Och harpor sorla under palmers sus.

Vet du det vål?

Ditopp, ditopp

Pä ljusets stråt mig för — där bor mitt hopp.

JOHAN NYBOM.

Sång på julafton.

Re'n tändes därute mång' tusende ljus Med pomp och med ståt uti rike mans hus, Och borden af rätter bli tunga;

Mitt ensamma ljus brinner saktelig ner, Men stor sak i det; — väl i mörkret jag ser Ändå till att dikta och sjunga.

Kom ej på min lott deuna världenes gull, Jtfln själ dock af heliga toner är full,Som falla likt dagg på min smärta;

Och mången, som är, och så mången, som var En tröstande broder, en vårdande far.

Jag bjuder till jul i mitt hjärta.

Nog minnes jag barndomens lyckliga tid Med lekarncs oskuld och lekarnes frid Och änglabesöken i drömmen;

Men världen kom snart, lade år uppå år,

Och gaf den mig fröjder, nog gaf den ock sår.— Långt fjärran jag fördes af strömmen.

Det hägrade skönt,— hvad det skiftade grant! — Och allt, som blott lyste, jag tänkte var sant Och följde så sorgfri på färden.

De helige barndomens berg jag förlät,

Och ögat det log, medan oskulden grät. —

Snart stod jag en främling i världen.

Till barndomens kullar jag nalkas igen, —

Men står någon famn mig väl öppen där än,

Dit jag kan med Kärlek få falla?

Ej tror jag nu r världenes villande råd;

Ett vågar jag tro blott, att himmelens nåd Står öppen för mig som för alla.

Du barn, som försonade himmel och jord,

Du lifsens och kärlekens eviga ord,

Kom, Gudasou, gästa mig åter!

Ditt härberge blifve min lågande famn,

Mitt lefvernes lösen ditt heliga namn,

Som synder och brister förlåter!Du älskliga stjärna, som lyser i kväll De troende herdar i Betlehems tjäll,

Lys äfven Guds frid i min boning!

Och når jag ej mera min harpa kan slå, Din glans på de somnade strångarne då * Förklare, att jag fått försoning !

Fansång.

Stå stark, du ljusets rid dar vak t,

Kring dina fosterländska fanor,

Och drag åstad med sångens glada makt, Med mod på dina skild i banor!

Än ligger stilla frid

Som ljufligt månsken öfver berg och dalar, Och i åskdiger tid

Blott hopp och kärlek Nordens ande talar.

Men kommer någon våra fjä.l för nära, Och mulnar det i Svitliiod,

Då, bröder, vid vårt namn, var gamla åra, Vi lnigga oss en våg i blod!

Och stupa vi på ärans bana,

Om llildur våra lif begär,

Vi svepa kring oss Sveriges fana,—

I döden hon brudtäcket år.Niagara.

Jag stod på Niagaras öde strand,

Förtärd af mina känslors vilda brand;

Min inre värld mig tycktes ändå vara Ett ännu mera otämdt Niagara.

En kolsvart, stjärnlös himmelskupa låg,

En likduk kastad öfver fradg«d våg,

Och åskan tungt på kopparmolnen körde, Men endast jag och nattens gast det hörde

Allt lef vande så plötsligt undan vek,

I denna dödens vilda jättelek,

Och satan skrattade si gällt i bergen.

Så att det skar och kylde genom märgen.

Så genom hjärtats svarta midnatt kör? Förtviflans vild i sp mn här innanför.

Och lidelsernas djätl ir hånfullt skratta,

Sig vältrande i brott på lustans matta.

En gång — det är nu mycket längese'n —

En salig tro ock i mitt inre sken;

Nu otrons hemska mordbrand blott mig lyser, Dess eld min själ förtär, och jag — törfryser.

En gång en fager flicka mot mig gick,

Af oskuld rådnande, med himmelsk blickDen blicken ljög: — en menlös narr, jag trodde, Att oskuld mera än på ytan bodde.

En mörkrets djåfvul i en himmelsk hamn, Snart låg hon domnad i en annans famn Och rodnande om ljufva synder drömde Och nöjets bågar till berusning tömde.

Man trallade också för mig en gång Om “evig vänskaps” tro en utnött sång;

Den visan var dock icke svår att sjunga,

Ty hjärta kräfde den just ej, blott tunga.

Du mänsklighet! Hvad vill du skryta af?

Du är, hvad som du var, en pyntad graf;

Din synd du uti dygdens trasa gömmer,

Och, skuldfri själf, du likar friskt fördömer.

En raggig ulfvaflock, med blick af lam,

Du stryker öfver hela jorden fram;

Af Gud du säger dig ha lånat tycket,

Men, med förlof, du felar i det stycket.

Du hycklerska, omkring din nakna blygd Du sveper händigt fikonlöf och dygd,

Och sedan inför både Gud och like Du går och pockar på ett himmelrike.

Om här du vore uti en person,

Jag skulle dig ifrån en diktad tron I Niagaras bränning stöta neder Med dina dolda brott och fagra eder!Och sedan väl jag gömt din usla skam, Jag störtade mig själf i hvirfvelns dam: Hur rysligt skön den stunden skulle vara, Då Niagara uppslök Niagara!

Vid Kasjier Anders Wijlcmans graf.

Jag vågar kasta blommor på en graf,

Kring hvilken många skilda läten ljuda,

Där skrymtarn stftr och rentvår sina händer Och stammar fariséens lätta bön;

Där detta lägre tadel, som här gadd,

Fördömer blindt med starr på ena ögat Och kallar dygd den hvila, som ej syndar,

Af frestelsernas makter oförsökt

Och kanske aldrig bränd af ökensanden.”

Så skrider mången bräcklig krämarskuta På små cch lätta vågor till sitt mål Och vimplar präktigt i den nådda hamnen;

På hafvets arm lion aldrig dock har gungat, Mot stormens jättar bröt hon ej siu bog,

Och en korsar hon mötte ej på färden,

Som ville mana ut till vådlig strid.

Se’n är så lätt att ligga invid stranden Med bergad laddning och den lätta glans,

Som simmar ofvanpå för hopens öga Och tillfrodsställer många, — ej den blick,Som vill se in i skeppets innandöme,

Där kanske många dolda maskar bo.

Dock — når så är, då år det ljuft att veta,

Att domen tillhör först och sist den Gud,

Hvars djupa, evigt gällande försoning Går som en stor och helig liljeram Kring gamla testamentets stränga taflor, —

Den Gud, hvars sista ord på korsets eder Var nåd, — hvars allra sista suck var kärlek. Oss höfves därröre som bröder vandra I böner både för och med hvarandra; Förlåtande, försonande, som han.

Som död och värld och djäfvulöfvervann.

I dag är dödsfest — ynglingarne slå En härlig blomstergård kring grafveus mörker Och vilja hämta äfven där en lärdom Af genomgripande och mäktig sanning Om lifvets fröjder och om dödens allvar.

De vilja icke döma — dom är Guds —

Ej fåvitskt prisa — pris är äfven dom; —

De vilja endast säga ut ett afsked,

I hvilket både ifr.in när och fjärran 8ig mäktigt blamla många spridda röster Af evig, oförgätlig tacksamhet För allt det ädla, du i tysthet gjorde,

För hvarje manligt handslag, som dugaf En fosterbroder under nöd och sorger.

Det är ej sminkad lögn, om här de vittna.

Som följde dig utur din barndomsvärld,

Hur i din själ gick fram ett mäktigt malmstreck Af äkta Dalatro och mannaheder;Men järnet gömde du för dagens blick.

Vi veta ej, hvad törnet skall på grafven, — Det stinger dock ej döden: —tag då blommor De tacksamhetens dyra minnesblommor,

Som vattnas utaf många tysta tårar Och signas utaf dessa djupa böner,

Som gå ur en förkrossad broders bröst. Farväl, farväl! Sof då i Herrans frid Frän tidens fröjder och dess bittra strid! Farväl, farväl! — Det ädla, som du gjort,

Dig följer genom grafvens dystra port.

Angelika.

------Ma tom be est verte

Sur cette terre déserte Qu’attends-tu? Je n’y suis pas!

Lamartine.

1.

Säg mig, du doftande vind, som dansar i fröjd öfver

fältet:

Såg du min lilja, o säg, såg du min rodnande ros?

Säg mig, du sorlande bäck. som rullar ditt silfver i

lunden:

Såg du min kärlek, o säg, såg du min flyende brud?Blommor, dränkta i t&rarnes dagg, kanhända I kyssten Flyende ftngelens fot? — Lyckliga, gråten och dön! Sky, som löser dig upp i vestans skimrande guldstoft Var det af dig, som hon bars stilla till himmelens

rand?...

Klang' du sångare, fritt: ack, ingen din stämma förnimmer;

Sucka, du flfimtande bröst, — ingen, ack ingen dig hör! Ingen, ack, ingen förstår den sorg, som i själarnas

midnatt

Gömmer sin mäktiga rot, växer och nåres af blod! Och ej irrar ändock härnere en själ, som ej hvälfver Fröjdernas skimrande hjul rundtorn en axel af kval Människohjärtat är sjukt: därför det dväljes i mullen ömmar för himmelens hand, ömmar, men helas än*

dock.

Icke mot jordens flyktiga lust jag byter de tårar,

Hvilka i minnenas natt stilla jag gråter ibland,

Stilla jag gråter ibland, når de blånande rymder jag

skådar,

Dit jag förlägger mitt hopp, dit min Angelika gått. Ack, men hur ofta ändock mitt ensliga hjärta vill brista!

Minnenas ljufliga tyngd trycker till jorden mig ned; Ty jag har ägt för min kärlek en vår och en ros för

mitt hjärta: —

Stormen har härjat min vår, döden har tagit min ros.

2.

Hvila din vinge, min själ! — Dig Lölj i ett töcken af

tårar,

Gjut ur ditt innersta djup sorgens elegiska ljud!Klaga som fågeln i skog, när hans ho är plundradt

och öde,

Sucka som vinden i säf suckar, när hösten är när!

Tro ej det smickrande hopp, som vaggas pä luftiga skyar, Tro ej den svalkande frid, vindarna ljuga för dig!

Men när hårjaren går i höstdräkt fram öfver fältet, Stormarna ryta i sky, v&gorna brytas å strand,

Då, min själ, får du tro; det spräk de tala år sanning;

Dödens, förgängelsens språk, kärnan af lefnadens dikt. O, hvad drömde jag ej, hvad hoppades, ägde jag icke, Medan jag trodde ännu lifvets bedrägliga sken? Friden krönte min natt, min dag var fyld af triumfer, Morgonen

lyste af hopp, kvällen af piinnenas fröjd.

O, min Angelika, hör du ännu den jordiska sängens Sväfvande, darrande ljud fjärran ur mödornas däld? Hör du, nät natten är ljum, och på genomskinliga skyar Vindarna vaggas i sömn, suckar ur sorgernas dal?

Hör du kanhända en suck ur mitt bröst, en ton ur

min lyra?

Ler i din himmelska ro, känner kanske dem igen?

O, min Angelika, då, då bruste mitt hjärta af glädje,

Och med en segrande sång flöge min ande till dig!... Men jag lefver ännu, jag sörjer och irrar och faller!

Icke Angelika hör sångarens klagande röst.

Ack, hon sitter i ljus och dricker de saligas nektar, Änglarnes tjusande sång fröjdar dess jublande själ. Himlarnas svalkande luft kringströmmar dess glödande

ande,

Edens oändliga doft gjuter sig mildt i dess famn ... Icke de saligas lugn af jordiska växlingar störes:

Sorlet af människors lif studsar mot himmelens port. Men kanhända likväl ett blygt, ett irrande minneMed min Angelika 6uiög troget till själarnas land

Mins du din bardom ännu, o, mins du i lindarnes

skugga

Lekarnas lätta behag, fröjdernas hviskande språk?

O, det var jag, som lekte med dig, jag arme, som svor

dig,

Förr'n jag förstod hvad det var, kärlek i lif och i död.

Säg mig, Angelika, är det ej så i himmelens lunder

Saliga andarnas här älskar och älskas igen?

Mins du din barndoms ljufliga dröm ännu i din himmel,

Bed, min Angelika, då, bed för min flämtande själ?

3.

Rusig af drömmarnas vin, en kväll p& den lummiga

stranden

Satt jag och hörde förströdd vågornas hulda musik.

Högt bland silfverglänsande måln satt sommarens måne;

Ängarnas blommiga bädd drack dess försmäktande

sken.

Vindarne susade mildt, och natten svälde af vällust:

Hjärtat löste sitt band; kärleken diktade fritt.

Lugn var min ande och klar: mitt hjärtas tröttnade

vågor,

Sorgernas svallande sjö, lade sig sakta till ro.

Djärft jag blickade kring den ljuft inslumrade näjden,

Tänkte på seger och död, tänkte på människors lif.

“Icke”, så tänkte jag då, ”skall dränkt uti t&rarnas

töcken

Längre du dväljas, min själ, — höj dig i styrka och

ljus!

Gack till grafven och kasta en krans af evighetsblommorSaknadens sista, därpå! — Lämna den sedan i ro! Blanda dig sedan ilefnadens värf, i njutningens hvirflar, Plocka hvar rodnande ros, smaka hvar gyllene frukt! Sök ej att rycka ur himmelens famn hvad redan den

äger:

Ingen Angelika mer blomstrar, du dåre, för dig.”—

Så jag tänkte och knöt den första blomman i kransen, Offret, som skulle en gång smycka Angelikas graf. Snart ur skyarnas bristande dok en tindrande stjärna Säg jag vid himmelens rand skrida i helighet fram.

O, min Angelika — svara: Kanske dess blinkande

str&lpunkt

Rymmer din älskande själs hvita, odödliga ljf?

Ack, så länge jag ser bland himmelens väna gestalter Städse din luftiga bild, väfd utaf kärlek och tro;

Ack, så länge i källornas sorl, i vindarnes hviskning, Blommornas vårliga doft, stjärnornas nattliga glans Än jag förnimmer och hör Angelikas väsen och anda, Vill jag med klagande sång dyrka min himmelska

brud ...

Men min stjärna har gömt sig i moln, och månen har

sjunkit:

Flydde du, tjusande bild, gäckande töckengestalt?

Fläta, min darrande hand, din krans af evighetsblom*

mor ...

Skynda — hon flydde ju dig — saknadens sista

det är!

Dock — på minnenas krans ännu jag binder och

binder —

Ljufliga flicka, o säg, blifver den färdig en gång?4.

Susen er graf sång, susen af sorg, 1 darrande aspar!

Böj dina grenar, o alm! — Här är Angelikas graf! Klagar ej saknadens trast, du susande asp, i din krona?

Tömmer ej natten sin gr&t, heliga graf, i din famn? Här vill jag sitta, Angelika, här, och i skuggan af

döden

Bläddra igenom med dig minnenas gulnade blad.

Dig jag ser öfverallt; hvart blad, du himmelska flicka, Äger allena din bild, löst i en skugga till slut. Skepnad af

oskuld och änglabehag, hur skön i din

blomning,

Skön i din tyning ännu, skön i ditt lif, i din död! Ängel, ditt väsen sväfvade blott — det gick ej på

jorden;

Ack, ty det saknade här jordiska drifternas tyngd! Därför till hälften himmelens lif här nere du lefvat;

Ofta din vinge du lyft, firr'n du i höjden försvann.

Ej p& din stig jag skådar ett spår: en mask du ej

trampat,

Icke du brutit ett strå, icke du rubbat ett stoft.

Tyst lik ljuset du gick och värmde lik himmelens stråle, Trängde som kärlekens eld ned i den dödliges själ. Skärt som en fallande snö i luften dröjde ditt väsen;

Himmelens lättaste vind lyfte från jorden dig upp. Dock förstod ej en själ de jordiska sorgerna bättre: Aldrig af ljufvare tröst svällde ett hjärta än ditt. Kärlek slog i din puls, din ande lefde af mildhet,

Bönens odödliga ros blommade ljuft på din mun ... Och hon hvilar ändock, du evige, hvilar härunder! Grafvarnas trånga gemak rymmer ditt skönaste värk,Rymmer do hulda behag, som dagarna tftflat att kyssa, Nätternas skräckande makt fruktat att andas uppå. —

Döden fruktade ej: han såg min lilja i dalen,

Spillde en droppe af blod tyst på dess skinande blad.

Glödande rosor brunno alltse'n på den älskades kinder, Rådnande ljufligt och hemskt, Gud, af det finaste

blod!

Snart dess källa var tömd: — då bleknade åter min

lilja,

Slöt Bin förvissnade kalk, sänkte sitt hufvud och

dog,—

Dog som tonen tynar å våg, som vinden i skogen,

Dog som aftonens glane slocknar på tämpelkupoln. —

Tyst, min klagande sång, tyst, tyst, hon slumrar härunder!

Tystna, du susande asp! — Ljuf är den älskades

sömn...

Ljufliga e vighetsdröm i graf varnas heliga tystnad, Öppna, o öppna din port snart för min ande också!

ödmjuker er.

ödmjuker er, när världen vill upphöja Till himlens rand er ära och ert mod. ödmjuker er. när Hårars knän sig böja Med rökelser omkring er ärestod.

Hvad är det lof, hvarmed de eder hölja? Hvad är ert rykte, o, hvad är ert namn?Ett stoftgrand mer, som tidens vågor skölja Till glömska bort i evighetens famn.

ödmjuker er, när sann beundran sätter Kring era tinningar sin årekrans. ödmjuker er, när frälsta mänskoätter Omgifva edra namn med evig glans ödmjuker er och lägger kransen neder Uppå hans altar, som er kraften gaf.

Till himlen blicker och ödmjuker eder!

Sen, hvad är världen? Glömda hjältars graf.

ödmjuker er, när kärleken vill flyga Från tusen skilda håll er famn emot. ödmjuker er, när väna händer smyga En blomstermatta under eder fot.

Ödmjuker er, när i en krets af vänner På hjärtats tungomål ert lof I sport. ödmjuker er, når edert hjärta känner,

Att det var godt och ädelt, hvad I gjort.

Ödmjuker er, när lifvets glädje rymmer,

När årans lusteld en gång slocknar ut. Ödmjuker er, när lefnadsdagen skymmer, Och sista blomman dör för er till slut. Ödmjuker er, när ungdomshoppet sviker. När himlens tuktan drabbar mer och mer, När sista stjärnan från er himmel vikerf Så varer glade och ödmjuker er.•h liten pilt han sitter en kulen höste-

kväll

Och leker tyst inunder gula linden. Han ser, hur ljusen brinna uti Gud Faders t jäll

Och hör, hur löfven prassla under vinden.

Men huru länge pilten i sina drömmar satt,

Allt mörkare blef lunden uti septembernatt.

Då suckar det så tungt uti skogen.

Hvi suckar det så tungt uti skogen!

Och liten pilt han lyssnade, blef hemsk uti sitt mod Och började att springa utåt leden.

Han tänkte stygga tankar och skrämde upp sitt blod Och vilse gick på ljungbeväxta heden.Han tänkte uppå fader, på mor och syskon kär:

"Gud n&de mig, som liten är, om väl jag vore där!”

Då suckar det sä tungt uti skogen.

Men månen tråder stilla ur sönderbrusten sky Och kastar silfvertäcket öfver jorden.

Ocli skuggorna, förskräckta, till bergens fötter fly,

Och trollcna de flyga uppåt norden.

Och bergens toppar glimma — men skogen han är mörk, Och ufven sjunger sorgesång i rägnbegjuten björk. — Då suckar det så tungt uti skogen.

Och liten pilt han löpte utöfver vidan hed Och tänkte uppå mången gammal sägen.

Och himlens stjärnor skredo, och natten led och led,

Men ej så träffade han rätta vägen.

“I blida stjärnor alla upj å den höga stig,

I vissnade små blommor, o sägen, sägen mig:

Hvem suckade så tungt uti skogen?”

Men alla stjärnor tego, och liten blomma teg,

Och pilten mänga I ittra tårar fällde.

Så kom han till sn å älfvors tjäll. — Med vingesnabba

steg

Han midt i der as lätta i ing sig ställde.

"Ol.soai träde n d .risen i å ljunghevuxen stig,

I skönaste sn.å tyskon. o sägen, sägen mig:

Hvem suckade så tungt uti skogen?”

Och liten älfvadrottning med fagra läppar log Och smekte liten pilt på röda kinden.

‘Gråt icke, vackra gosse, fastän du vilse drog,Fastän du blef s& hemsk inunder linden,

Men sätt dig här på tufvan å ljungbevuxen stig Och torka dina tårar, så skall jag säga dig,

Hvem suckade så tungt uti skogen.

När natten sakta stiger utöfver land och sjö,

Och dagens sol begynner att försvinna,

Och vågen går till hvila inunder grönan ö,

Och alla vackra stjärnor börja brinna,

Då blifver himlens båge så ren och spegelklar;

En här af goda änglar så tyst därunder far Och gråter silfvertårar öfver jorden.

Då ser i himlens spegel sin bild den arma jord Och finner sig så dyster och förkastad.

Hon täljer alla*synder, all lögn och flärd och mord, Hvarmed hon är se’n tusen år belastad.

Då far en dödens rysning igenom hennes märg.

Då bedja alla dalar, då bikta alla berg,

Då suckar det så tungt uti skogen.”

“Haf tack, du älfvadrottning! Det glömmer jag ej mer, Ej heller fruktar jag att hemåt vandra.

Se där, i månens strimma min rätta stig jag ser.

Farväl, vi glömma icke brådt hvarandra.

Väl år jag mycket ringa, ej har jag gods och gull,

Men Herren vill jag lofva, att aldrig för min skull Det sucka skall så tungt uti skogen.”Stajkarlen.

Från hemmets tomter fjärrao jag vandrar världen kring Och släpar tungt min nötta staf i handen;

För mig en öcken vorden är jordens vida ring,

För mig ej blommar upp en ros ur sanden.

För mig är mörk den dag, som är, den dag, som komma

skall.

För mig är jorden brännande och himmelen är kall,

Ty ingen vet, hvad fattigmannen lider.

Jag måste bittert gråta, hvar gång jag tänker på Den dag, då än ett eget hem jag hade;

Då än vid egen härd jag satt och kunde hvila få Och än på egen bädd hvar kväll mig lade.

Tungt är, när bättre dar man sett uti sin ålders vår,

Att skyla under tiggarns hatt i nöd sitt gråa hår,

När ingen vet, hvad fattigmannen lider.

Du mildaste Gud fader, som är de ringes Gud,

Hur tung du lät på mig din börda falla!

Väl har jag ofta brutit mot dina helga bud,

Men synden är gemensam dock för alla.

Mig syndare från hus och hem, från släkt och barn du

dref;

Den andre sitter än i ro, där han sin synd bedref,

Och ej han vet, hvad fattigmannen lider.

Hvart skall jag taga vägen? Hvart skall jag usle fly? För hvem skall jag min bittra nöd beklaga?Ratt liknar jag ett tröskadt agn, jag liknar höstens sky, Som himlens vreda vind skall sönder jaga.

Ej fäste åt min trötta fot den hala jord mig gaf:

På eget blod, lik sårad hind, jag halkar till min graf;

Men ingen vet, hvad fattigmannen lider.

De rike och de mäktige de duka upp sitt bord Och lasta det med vin från fjärran länder;

Men spara dock för uslingen det minsta trösteord Och väga tiggarns slant i hårda händer.

Nyss kom jag till en herreman — han skitllde mig en

stund;

Men gaf mig dock en fyrk och gick att mata se'n sin

hund! —

Ej visste han, hvad fattigmannen lider.

År intet hjärta öppet? Är ingen ande varm?

Ack jo; men mest jag klaga kan däröfver,

Att ingen vet, att tiggarns själ kan äfven vara arm,

Att det år ofta den, som mest behöfver.

Den ene är förnäm och hård, en ann' förnäm och

mild,

En tredje ryser, hjärtans god, ändock för kvalets bild;

Ej vet han rätt, hvad fattigmannen lider.

Ej vill jag mera klaga, fastän jag hopplös går;

Ty ingen hör min svaga röst i tiden.

Jag gömma vill den hjärtats bön, som ingen man förstår;

Snart år vål ock min pröfvodag förliden.

Den Gud, som matar ulfvens barn och vattnar minsta

strå,Han skall väl ej i evighet den ringes bön försm&:

Ty han vet nog. hvad fattigmannen lider.

Iå honom vill jag trösta i denna sena stund,

Då jag pådrifvans kalla bädd mig sänker,

Jag bedja vill, att själens ro, att ögats ljufva blund,

Att glömskans rika gåf\ a han mig skänker.

Nu vill för den jag bedja först, som tog min sista skärf, Och somna se'n att vakna upp till bättre dagars värf — Hos den. som vet, hvad fattigmannen lider.

Segrar innan.

Inga tirestoder Kvinnans dygder vinna; Men där böner brinna Mellan tårefloder,

Heter hjälten kvinna,

Heter segrarn Moder!

Lida, älska, dyrka,

Ingen att förtro det,

Offra hjärteblodet Utan tack att yrka,

Med den svages Btyrka,

Som är tålamodet.

Bida och försaka,

Kränkas djupt och glömma,Och om himlar drömma Under nöd och vaka: — Blott en mor och maka Kan den kalken tömma.

I sin kärlek sluten,

Tyst och idog går hon:

O hur väl förstår hon, Ockra med minuten! Världens pris försmår hon, Älskar än förskjuten.

Lidna oförrätter Hur hon mildt förlåter. Fast hon bittert gråter Under tysta nätter,

Högst af allt hon sätter Att försonas åter.

Huru ömt hon brinner För de sinas öden Huru plågan, nöden Hon sig vuxen finner,

Tills hon öfvervinner Lidandet och döden!

Gack att segrar vinna Utan flärd och villa!

Låt din kärlek brinna För det svaga, lilla!

Härska i det stilla,

Milda SegrarinnaStilla, mitt hjärta!

Stilla mitt hjärta! Snart hvilar du sött Djupt i den ensliga mullen;

Ofta du yrat, men snart är du trött, Längtar till grönskande kullen;

Där i de susande lindarnes frid Snart du får slumra och bida diu tid.

Troget du klappat — år ifrån år — Fröjder och sorger mig delat;

Vållat mitt löje och vållat min tår,

Vållat min skuld, när jag felat.

Men om du bröt, du dock aldrig var kallt, Glödde och stred — och led framför allt.

GUNNAR WENNERBERG.

Hymn.

O Gud, som styrer folkens tfden Allsmäktigt uti alla land,

Som håller lifvet, håller döden Uti din starkhets högra hand,

Hvad än för straff du Svea ämnar, För livad hon fordom brutit har, Hon bär det nöjd, om blott du lämnar Dess sekelgamla frihet kvar;

Den är dess skydd i mulna faror, Dess tröst i hvarje bleklagd sorg,Dess värn mot öf ver maktens skaror Och starkare än Sveaborg.

Kom armod, kommen österns slafvar, Kom tvedräkt, kasta ut din brand,— Åt eder alla gräfvas grafvar Af friheten p& Svithiods strand.

Oluntens flamma.

glunten:

magistern:

glunten:

magistern:

glunten:

BÅDA:

magistern:

glunten:

magistern:

glunten:

En g&ng var jag mycket, mycket kär ... Skål; min bror, för alla gamla minnen! Jag var rik, som självfvaste de Geer ... Klaijg, gut&r, — och fröjda dina sinnen! Allt är slut. De lustar snöda Längesedan äro döda;

Och min flammas rosenröda Läppar redan upphört glöda.

Nå hvad gör det?

Här ska’ vi sitta den hela guds da’n Stoppa vår pipa och vrida vår kran;

Här ser du den, som är gammal och van Båd vid förtal och chikan.

Ja, det ger vi fan!

Strunt uti skvallret och pratet i stan.

Ty vore du också hvit som en svan ,.. Likaväl ...

Så gjorne de dig till den värsta morjan. Ja min själ!mag istern i Men nog var det h&rdt att din friareplan Så hastigt gick i kvaf uppå tidens ocean.

glunten: Ja, nog var det otur, kåra du! magistern: Tag dig en klunk och relatera! glunten: Sent en rågnig höstkväll trettiosju...

magistern: Samma år jag skulle exercera. glunten Gick jag, vinglande på klacken,

Utför Karolina backen:

Plötsligt törnar jag, och — ack^ en Ängel far pladask på nacken. båda: Ja, hvad gör det?

Här eka’ vi sitta den hela guds da’n, etc.

* * *

glunten: Tänk dig nu mitt stora bryderi!

magistern: Nå, än hennes då, som fann sig knuffad? glunten: Ja, nog föli hon utan pryderi.

magistern: Stackars liten! — Niir man så blir skuffad!. . glunten : Snart hon står på benen åter

Vacker, men igenomvåter,

Och jag fjäskar, torkar, gråter Och hon ler och hon förlåter. båda: Men hvad gör det? etc.

* . *

*

glunten: Om du visste, hurudan jag var!

magistern: Ah, det vetbåd* jag och mänga flera. glunten: Ack, jag sprang i backen alla da'rmagistern:

glunten:

BÅDA:

glunten:

magistern:

glunten:

magistern:

glunten:

BÅDA:

magistern:

glunten:

magistern:

glunten:

magistern:

Sprang dock ej ikull din ängel mera? Fåfängt, bror! Ett år förrinner Utan att mitt mål jag hinner,

Då till slut en dag jag finner Henne — och allt hopp försvinner. Men livad gör det? etc.

Som du vet, tenterade jag förr,

Ja, du var bland våra pol) gi otter.

Bäst jag satt, så öppnades en dörr,

Jag förstår — professorns sköna dotter. Nej, där stod min forna flamma,

Och professorn i detsamma Sade: “Ilar du kaffe, mamma,

Åt min herre?” — Fan anamma!

Men hvad gör det?

Här ska' vi sitta den hela guds da'n Stoppa vår pipa och vrida vår kran;

Här ser du den, som är gammal och van Båd' vid förtal och ehikan.

Ja, det ge vi fan!

Strunt uti skvallret och pratet i sta'n!

Ty vore du också så livit som en svan Likaväl .. .

Så gjorde de dig till den värsta morjan. Ja min själ ...

Men nog var det hårdt att din friareplan Så hastigt gick i kvaf uppå tidens ocean.En kväll på kyrkogården.

glunten: Tror du ej, bror, när den tysta graf ven

Sluter oss i sin kalla famn,

Tadlet skall tröttna och bryta staf ven Så öfver ditt som Glimtens namn? magistern: Nej, kära du, det tror jag ej;

Tadlet det tröttnar aldrig, nej. glunten: Ja, men om ockrå de flesta döm ma

Omildt och hårdt på vår döda mull, Några för oss skola säkert ömma Ta' vårt försvar för vänskaps skull. magistern: Långt förr än gräs få graf ven gror, Vännerna glömt oss, heders bror! glunten: Säg inte så du! Om nu du doge,

Säkert de illa vid sig toge;

De skulle ledas vid fröjd och gamman, Sörja dig bittert allesamman. magistern: Ja, gubevar's! Det nekar jag ej.

Men huru länge? — Var god och säj! glunten: Du gör dem orätt. Lita på mej,

De skulle länge sörja dej. magistern: Nej. hör nu på

En teckning utur hvardagslifvet!

Du dör; och då

Berättas det — det är nu gifvet — Posito så:

Vet ni, att Glunten Är icke mera? —-Han dog i natt...

Af slag.

glunten (tankspridd): Hvem, jagf magistern: Sorgsna, bestörta Ful la af oro Vännerna alla Skulle sAga:

Ah, Herre Gud, är det santf Ar han

döder,

Vår vän, vår bror? Hvad mitt hjärta det

bloder!

Nyss satt han bland oss så frisk och så

röder

Och kvad en stump för de lyssnande bröder, Ack, fåfängt vi söka i norr och i söder En sådan kamrat. —

Ja, döden skjuter så blindvis som Höder, Och Loke skrattar, men Balder förblöder; Och eken faller, som rankorna stöder.

Men svampen frodas, som märgen föröder, Ack, fåfängt vi söka i norr och i söder En sådan kamrat. —

De klaga så

Och dystra stå

Och tycka li fvet öde.

De skiljas åt,

Gå hvar 6in stråt,

Kanske vid tårars flöde.

De träffas se’n

Vid lampors sken

Och minnas knappt den döde.

(Båda tiga en stund.)g lunten (utbrister): Fy fan, så du fantiserar Och andas gratiuft i lifvets vår!

Tror du att man profeterar,

För det man idel elånde spår. magistern: Såg hvad du vill!

Säg hvad du vill!

Tiden din tro nog kurerar.

BÅDA: Men hvarför gräla så?

Tids nog vi ändå få Veta, hvem af oss två Sådant får båst förstå. glunten: Till dess lägga vi ad acta

Det hår olyckliga ämnet, bror;

Dock vill jag på förhand sakta Dig såga något, som knappt du tror. magistern: Kanske ändå ...

Kanske ändå ...

Om det sig stöder på fakta.

glunten: Ah jo, gunås! — Men var tyst som graf-

ven! —

Jag är af samma tro som du!

Vid fontana di Trevi.

Die schönen Tage in Aranjuez Sind nun zu Ende.

SCHILLER.

Sista aftonen är inne.

Med ett tungt och nedstämdt sinne Jag till Africano går,Där kring svala marmorborden Talrikt skare n ifrån norden Samlats. H var för, jag först&r.

Jag far hem och nu de vilja Säga, innan vi oss skilja Fi ån hvarandra, ett farväl Sista gången v.d fontana Trevi enligt gammal vana — Annars går det aldrig väl.

Romakoloniens artister, Skandinaviens turister,

Alia trängas i det rum,

Som vårt lilla Africano Oss bestått, då ... Gaetano Syns i dörrn och bugar stum.

Hit och dit han blygt sig vänder, Stryker sig med båda händer I sitt svarta hår och ber; “Perdonatemi, Signori,

Ma” ... Här kom det visst en tår Halsen, ty det blef ej mer.

Flinkt därpå åt oss beredes Utaf Lepre’s Ganymedos Rum krirg ett gemensamt bord Där han ställer upp en skara Flaskor.—H vad skall detta vara? Gaetano, säg ett ord!Men som svar han börjar samma •‘Perdonatemi” att stamma;

Dock till slut han brister ut: “Partira domani caro Il mio Signor’ Gennaro*”... Därmed tog det åter slut.

Och så slog han i Genzano.

Aldrig förr i Africano Flöt så ädel nektarflod.

Tack för den och tack för talet! Det var heller ej så galet. Meningen man godt förstod.

Snart vår stämning, hittills dyster, Glider öfver i en yster Munterhet med tal och sång; Och på fosterländska toner Svingar sig till fjärran zoner Fantasien gång på gång.

Uti hvarje tömd fiaschettas Hals man ser en ljusstump sättas.

Ståtlig illumination!

Och det sista glasets fyllning Töm mes under hjärtlig hyllning För den resandes person.

Därpå ropas: “Nu till Trevi!”— Och i spridda hopar ge vi

“Förlåt mi#, men i morgon reser min käre sigfnor Gunnar.'*Oss &stad i månljus natt. öfver torg och genom gränder Snart vår vikingsskara länder Till det mål den för sig satt.

* . *

*

Majestätiskt från sin himmel Strålar i ett stj är ne vimmel Nattens drottning, blek men skön; Ljumma vindar sakta susa öfver silfversvall som brusa ... Roma gör sin aftonbön.

“Drick nu” — så det kring mig låter Drick, men tre fald t, att du åter Till ditt Roma komma må!

Hvar du hamnar se’n i världen, Säkert hit till skön hetshärden Längtar du en gång ändå!

Och jag drack i stilla natten Af fontanans trollska vatten Mitt ‘‘ritorniamo” tyst;

Men vid hälsningen jagsände Som ett förbud hem, jag kände Ljuft mig af en ängel kysst.

Och jag lyfte rörd mitt öga Mot den rymd, där i det höga Nordens stjärnor stilla gå; Underbart de syntes vinka“Kom, o kom!” — och hemligt blinka Mot mig ned ur fjärran blå.

Nu i famn jag tog dem alla,

Som mig följt: “Här åtskils falla Yåra vägar. Faren väl!

Hur ock minnet än med åren Bleknar, frisk dock Romavåren Lefva skall uti min själ.

Vänder jag en gång tillbaka, Dubbel sälihet skall jag smaka, Från mitt vif ej skild som nu; Därför, tänkande på lienne,

Drack jag också nyss för tvänne Pro felici reditu”* —

Och så skiljas vi och \ andra,

Hvar sin väg, ifrån hvarandra Genom tyst och öde stad.

Hvad jag tänkte, hvad jag kände, Minns jag ej, blott att jag vände Åter och vid Tre\ i bad:

‘ Lifvets herre, liksom dödens,

Stig om bord på mina ödens Farkost! Styr den med din hand! Hvart det bär, den seglen berge Dock till slut i gamla Sverige, Mina fäders stolta land!”

“För lycklig återkomst.’’Och när dädan och från världen Den skall ut på sista färden

Oeh den drifs ur hemmets famn Och mot okänd kust den vankar — Låt den då få kasta ankar.

Herre, vid din fristads hamn!”

/

I Augusti mausole.

Ej stort du aktar, Tid, hvad här med möda Vi jordens barn sotn stordåd bragt i ljuset;

Med seklers hjälp du störtar allt i gruset Och trampar ned livar mänsklig odlings gröda.

Du ökar ej din fart, där tårar flöda,

Och saktar ej din flykt vid glädjeruset;

I afmätt takt du låter höras suset Af dina vingslag, som till slut oss döda.

Och mänskors vågar, så de smås som stores,

Att nå evärdlig äras tomma glitter Med några tusen år du vet att spärra.

0 Salomo! — O tempora!— O mores!

1 kejsar Augusti graf jag sitter

Och ser på konstberidartruppen Guerra.

SAKARIAS TOPELIUS.

Sången.

Så är eagan nu om sången,

Så det ädla Suomifolket,

Så den vise barden säger:

Sången år af sorg upprunnen, Men af sång är glädje vunnen.

Långt i fjärran ödemarkens Viudomsusade, förgätna, Sorgsna mo, vid insjöns stränderOch den höga åsens branter,

Står en koja, gömd och ringa.

Låg ar kojan, hög är furan,

Högt år forsens dån, och mäktigt Mer än alla månskotankar Slår naturens stora hjärta.

Runotar, den ädla sångens Höga moder, bor i kojan,

Bor allena, bor i armod,

Bor i sorg och bor i längtan, Sällare än lyckans skötbam, Rikare än kungadöttrar,

Icke heller allt för ensam.

Många spår till koj au leda.

Lätta spår, som vånda tyngre, Med ett sviket hopp, tillbaka.

Kom en dag en munter yngling: “Frid med dig, du sångarmoder, Diktens ädla fostrarinna!

Länge dina spår jag följde,

Sökte dig i stadens vimmel, Sökte dig i bygdens lekar,

Sökte dig i tärnans löjen Och vid bägarns rand förgåfves. Nu, o moder, ett mig lofva:

Lär mig sångens gudagåfva!”

Runotar, den ädla sångens Höga moder log och sade:

“Fann du icke mig i staden,Ej i bygdens glada lekar,

Ej i tärnans lätta löjen Och vid bräddade pokalen;

Hvarför kom du hit till öde Tufvans ljung och vägens flöde?”

Sade ynglingen: ‘*0 moder,

Vid din härd vill jag förblifva* Dina furor vill jag slöjda,

Tusen är jag stum vill lyssna Här på dina tusen sånger Och den första och den sista Djupt uti mitt minne rista.”

Sade sångens visa moder:

•‘Tusen år kan du förblifva, Tusen sånger kan jag gifva,

Och den första och den sista Kan du djupt i minnet rista.

Och dock kan jag dig ej lofva Sångens goda gudagåfva.”

Sade ynglingen bedröfvad: “Öppen är min själ, mitt öra;

H vad skall jag, o moder, göra?”

Sade Runotar, den visa:

“Gå allen i ödemarken,

Göm en sorg uti ditt hjärta;

Då skall såi gen ro dig gifva, Själfmant diua läppar lifva. Sången är af sorg upprunnen,Men ftr sångens g&fva funnen, Si, så ftr din sorg försvunnen Och odödlig glädje vunnen.”

. Dm resande studenten.

Hans röst man hörde på afstånd re’n; Hans gyllne lyra i solen sken,

Hans piska small, och i raskt galopp Han körde på gården opp.

Så långt man mindes, var han sig lik,

Ej mera fattig, ej mera rik,

Men lika modig och lika ung —

Och alltid glad som en kung.

Det var han sjftlf. det var hans gestalt, Hans rock, hans kappa, hans vftst och allt, Hans röda gördel med tofsar på,

Puffert och flaska också.

Det var hans kftrra, man mindes den; Hans kappsftck kände man väl igen,

Hans masur pipa med nött beslag Hon var sig lik ftn i dag.

Och rftgnet tfttt från hans kappa dröp;

Men gårdens flickor i kind han nöpTOPELIUS.

493

Och slog åt värden ett glas till rand Och skakade gladt hans hand.

“Nå, käre herre, hvi är från år Ni far den vagen, fast tiden går?” —

“Du gamle tok, det är mänskolott Att vanka och vandra blott.”

“Men blir ni då ej fullärd en gång?

Säg, vill ni tyda ut fåglasång?” —

“Bali, sådant för mig en småsak är!

Jag konsten att lefva lär.”

“Här mycket ändrats se’n ni for sist:

Vår gamla kyrkhcrre ha vi mist;

Han dog af ålder.” — “Nå väl, min vän,

I få'n väl en ann' igen."

"Er vän, vår länsman, är enkling nu." — "Dfi tar han väl sig en annan fru." — "Adjunkten gift sig." — "Då gjorde han Det samma som mången ann'."

"Och flickan borta i torpet där —

Ni hade ju henne fordom kär —

Hon gömdes i går i kyrkomull,

Och herre, det var er skull ..."

Då har studenten ett ord ej svar't,

Men bort han ilat med vindens fart.

Ett år man väntat och väntat fler'... Man såg honom aldrig mer.Öfver slätten slinter. Vacker är vår vinter, Och så frisk är snön.

Det är skarpt i skogen, Där jag går i dag;

Rim i håret hänger, Som en björn är jag; Hugger friska tag,Och den gröna granen Faller, hvit om manen, För min yxas slag.

Och så kort är dagen, Mon är sä allen.

Furans skugga växer Till en jätte re'n;

Pä dess mörka gren Hänger månens ekifva, Och på fält och drifva Lyser stjärnans sken.

Nu så drar jag åter,

Fri och glad och ung,

Till min trefna hydda, Där jag själf är kung. Sjung en visa, sjung! Sjung, hur skidan slinter I den vackra vinter öfver snöig ljung!

Snöflingorna.

Myriader fångna, Förvista andar Till jorden sjunka Från skaparns famn,Och le och gråta Och älska, lida Och blomma, vissna I månskohamn.

Hvarenda ande Bär stum inom sig Ett mänskohjärta, En själ eå varm. Hvartenda hjärta Bär i sitt sköte En värld af tankar I mänskobarm.

Så födas ständigt Myriader tankar Millioner suckar I hvar sekund Och stiga uppåt Till deras ursprung Som lätta dimmor I morgonstund.

Och Gud allsmäktig Han väger dessa Myriader tankar, Dem ingen vet.

De onda strör han Att dö i natten,

De goda blomma I evighet.Men de millioner, Som icke onda Och icke goda Ur hjärtat gå, Fåfänga, tomma Förflugna tankar, Dem låter Herren En tid bestå.

Dem låter Herren I vinterfrosten Som flingor snöga Ifrån hans tron. Och när en solblick Af himlens öga Ser ner på flingan, Så smälter hon.

Så smälta alla Förflugna, tomma, Fåfänga tankar För sol och vår. Den suck, som icke För himlen duger, Skall dö förgråten Som flingans tår.000

TOPELIUS.

En liten pilt.

\

Du skulle ha blifvit en ädel man,

Ditt fosterlands hopp och åra;

Du skulle ha kunnat hvad jag ej kan,

Du skulle ha hunnit hvad jag ej hann I vflrk, i ord och i lära.

Men nu så slumrar du ljuft och godt I jordens sköte. Hvad du förmått, Det var ett älskande löje blott.

Du skulle ha stått i de våras led Den främste att faran trotsa.

Du skulle ha ljungat som blixten vred På allt det mörka och usla ned,

Att hämna och att förkrossa,

Men nu så sofver du späd och ung,

En bruten blomma i tufvans ljung,

Du drömmens hjälte, du lekens kung!

Jag skulle ha sett ditt namn i glans, Odödligt för alla tider.

Man skulle ha sagt: en bragd ej fanns Mer ädel och stolt och stor än hans I lefnadens heta strider.

Men nu så hvilar du utan namn, Förglömd och okänd i jordens hamn, Din eftervärld är min tomma famn.Du skulle ha stått med silfverhår I lefnadens aftontimma.

Och sett tillbaka på långa år,

Vålsignad, filskad, och sett en tår I barnabarns ögon glimma,

Men i din strålande morgonstund, Förr'n lifvet börjat sin långa rund,

Så kom den tidiga kvfillens blund.

Du skulle ha tröstat mor och far I sorgernas hårda stunder!

Du skulle ha lyckt vårt ögonpar Och stått med en tår vid grafven kvar, Se'n oss du gömt dfiricunder.

Nuftr det vi, som med sorg stå hår, Nu fir det dig, som vi gömma dfir, Vår tår, som tufvan i blommor klftr.

Dock — all din leende framtidsdröm,

Den ljufva och stolta saga,

Som kanske förgåtts i lifvets ström,

. Nu figa vi den så skön och öm,

Nu kan hon ej mer bedraga.

Hvi sörja vi, att så rik du gått Bort från det svikande lifvets lott? Sof godt, miit älskade barn, sof godt!Vintergatan.

Och nu är lampan släckt, och nu är natten tyst och klar, Och nu stå alla minnen upp från längst försvunna dar, Och milda sägner flyga kring som strimmor i det blå Och underbart och vemodsf ullt och varmt är hjärtat då.

De klara stjärnor skåda ned i vinternattens glans Så saligt leende, som om ej död på jorden fanns.

Förstår du deras tysta språk? Jag vet en saga än,

Jag har den lärt af stjärnorna, och vill du höra den?

Långt på en stjärna bodde han i aftonhimlens prakt: Hon bodde i en annan sol och i en annan trakt.

Och Salami så hette hon, och Sulamit var han,'

Och båda älskade så högt och älskade hvarann.

De bott på jorden båda förr och älskat redan då.

Men skildes åt af natt cch död och sorg och synd också. Sen växte hvita vingar fort på dem i dödens ro;

De dömdes långt ifrån hvarann på skilda stjärnor bo.

Men på hvarandra tänkte de i blåa höjdens hem, Omätlig låg en rymd af glans och solar mellan dem. Tallösa världar, undervärk af Skaparns visa hand,

Sig bredde mellan Salami och Sulamit i brand.

Och då har Sulamit en kväll, af längtans makt förtärd, Begynt att bygga sig en bro af ljus från värld till värld;Och då har Salami, som han, från randen af sin sol Begynt att bygga, också hon, en bro från pol till pol.

I tusen år så byggde de med omotståndlig tro.

Och så blef Vintergatan byggd, en strålig stjärnebro, Som famnar himlens höga hvalf och zodiakens ban'

Och binder samman strand vid stand af rymdens ocean.

Förf åran grep cheruberne; till Gud steg deras flykt:

M0, Herre, se hvad Salami och Sulamit ha byggt!"

Men Gud allsmäktig log, och klart ett sken sig vida

spred:

"Hvad kärlek i min värld har byggt, det rifver jag ej

ned."

Och Salami och Sulamit, når bryggan fårdig var,

De sprungo i hvarandras famn, — och strax en stjärna

klar,

Den klaraste på himlens hvalf, rann upp i deras spår, Som efter tusen år af sorg i blom ett hjärta slår.

Och allt, som på cen dunkla jord har älskat ömt och

gladt

Och skildes åt af synd och sorg och kval och död och

natt,

Har det blott makt att bygga sig från värld till värld

en bro,

Var viss, det skall sin kärlek nå, dess längtan skall

få ro.Herr Meyer.

En wienare — förstå mig vftl,

Herr Meyer tror jag han sig kallar, — Kom med en mjölnare i gräl,

Jag mins ej mer af hvilket skäl.

Allt nog, från kejsarstadens vallar Han reste i affärer bort Och hamnade så innan kort Bland Sch wartzwalds öde berg och tallar Där såg han mellan klyft och sten En liten bäck så sakta välla.

“Hvad är den lilla där för en?” —

‘ Jo, herre, det är Donaus källa.” — “Potz tausend! Donau? Den där?

Då kan jag ju med lätt besvär Ett vackert puts i värket ställa.

Herr Meyer är en fiffig man:

I bäcken ned sig sätter han Och dämmer den, så godt han kan.

“Se, det var knäppen, kan jag finna! Det här blir mjölnarens ruin.

Jag tycker hvad allt folk i Wien Skall göra för en häpen min,

När Donau hör upp att rinna!”

Förlåt, det är visst indiskret,

Att jag ej för en fråga väjer,

Men säg i all förtrolighet

Herr Censor, — heter ni ej Meyer?

KARL WILHELM STRANDBERG.

(Talis Qvalw.)

Hymn.

Ur svenska hjärtans djup en gång En samfäld och en änkel sång. Som går till kungen fram!

Var honom trofast och hans ätt, Gör kronan på hans hufvud lått Och all din tro till honom sätt, Du folk af fräjdad 6tam!0 konung! Folkets majestät Är äfven ditt: beskärma det Och värna det från fall!

Stå oss all världens härar mot,

Vi blinka ej för deras hot;

Vi lägga dem inför din fot —

En kunglig fotapall.

Men stundar ock vårt fall en dag, Från dina skuldror purpurn tag, Lyft af dig kronans tvång Och drag de kära färger på,

Det gamla gula och det blå,

Och med ett svärd i handen gå Till kamp och undergång!

Och grip vår sista fana du t Och dristeliga för ännu w

1 döden dina män!

Ditt trogna folk med hjältemod Skall sömma af sitt bästa blod En kunglig purpur, varm och god, Och svepa dig i den.

Du himlens Herre, med oss var, Som förr du med oss varit har, Och lifva på vår strand Det gamla lynnets art igen Hos sveakungen och hans män Och låt din ande hvil a än Utöfver nordanland!

Vårt fria ord.

Den har intet fosterland, som ställer Alla lika högt — så sant jag tror.

Den har ingen kär, och får ej heller, Som ej älskar framför allt sin mor, Klingar icke modersmålet skönast? Binder ej vårt hem med dubbla garn? Lyser icke själfva ljungen grönast På den torfva, där vi lekt som barn?

Men vårt land är icke marken bara, Eller spnÄket, som vi lärt så flinkt,

Det är tl|pken ock, den svenska, klara, Och vårt frihetsarf, vår själs instinkt, Och vår goda rätt att öfvervåga Hvad oss höfves, öppet, oinskränkt,

För attso’n vår trygga mening säga Åt all världen, fritt och oförkränkt.

Hvarför hade man då krig förklarat Mot vårt fria ord oförberedt?

Var det därför att det uppenbarat Någon olat, som väl också skett?

Fly till natten då, som hofsamt tiger, Döden, som af ingen tunga vet,

Ty där lifvet rörs och solen stiger Blir det sorl — men också värksamhet!

r*___Trillens klenmod gör, att lian förkflttrar H varje öppen hjärtligt ord han hör,

Ty han känner mindre sina fjättrar,

När han tänker som hans herre gör.

Men ett folk. som fått i arf att länka Sina öden själf, och obestridt,

Älskar sina egna tankar tänka,

Och det muste säga ut dem fritt.

Fågeln s;unger visst sin längtans kvitter. Om han blott blir matad i sin bur,

Men det inre, som ett folk besitter, Öppnas endast i en fri natur;

Hvad det känner, är ej något ensamt,

Men en blixt af himmelens förnuft,

Hvad det tänker, tänker det gemensamt, Och det krymper, om det ej får luft.

Därför ve den hand, som afskär tungan På det folk, som en gång haft en röst!

Ve den, som med vilja sårar lungan I offentlighetens breda bröst!

Det är godt att lägga tyngd i slaget,

När man fått en klinga i sin hand,

Ännu mer att ha ett ord i laget En gång, når det gäller folk och land.

Skänk ej bort det, Sverige, som en pänning, Skär ej heller bort det, som en böld,

Ty hvad andras öde tar för vändning,

Blir det för din barm en ädel sköld.

Håll dess kopparrundel mot de djärfva,Som på friheten begå en stöld,

Håll den h"gt i luften, som Minerva Höll sin fruktade Medusa sköld!

Såret efter gammal tvedråkt ömmar Stundom än, och kan ej läkas strax; Men vi drömma ej så svåra drömmar Och vi klösas ej, som fordamdags.

Se hur våra skogar därför nicka Dag från dag sin fröjd, och, ännu mer, Se hur våra fäder vänligt blicka Genom vintergatans fönster ner!

Olika Icmpel.

Du lyss på gräsen, som i vinden bocka,

På strömmen, som sin väg i dalen riktar,

Ailt hvad den yttre världen för dig biktar Du älskar att i dikten sammanplocka.

Inunder skogens hvalf, där fåglar locka,

Du dig ett stort, ett heligt tempel diktar, Hvars torn är granen, 6om för biåsen sviktar, Där månen hänger som en malmstöpt klocka.

Din kyrka är ej min. Jag vet en annan,

Dess hvälfning restes ej för slikt ett joller. Guds egen klarhet ur rotundan skimrar.Kom, jag ville visa dig det hvalf vet: pannan, Därunder tanken jämnt sin gudstjänst häller Och oförtruten pä sin himmel timrar.

Nya vapen.

Ej efter vapenärans tomma skal Den nya tiden fikna händer sträckte,

En bättre frukt världsanden henne räckte Begreppets guldfrukt, läskande och sval.

Vi hafva ingen stålblank vapensal Och ej med lispundstunga svärd vi fäkte, För oss är själfva g&sens tama släkte En vandrande, en fullsatt arsenal.

Vårt svärd är pännan. Segrande arméer Kring världen sända vi frän våra rum, Den tappra skaran man benämnt idéer.

I barbariets natt, sä dystert skum,

Har gåsen räddat, trots autodaféer.

Den fria tankens Capitolium.KUNGEN:

PAGEN:

KUNGEN:

PAGEN:

KUNGEN:

PAGEN:

Kungen och pagen.

Är den fagra kvinnan gången? Vederkvickelse af sången Och af vin jag önskar nu:

Båda, gosse, skaffar du.

Som jag gick ur riddarsalen Hämtade jag vinpokalen.

Säg, hvad sång behagar du?

Pagen han är redo nu.

Sjung om ras med vackra kvinnor, Sjung om epaka älskarinnor!

Remmarn darrar i din hand,

Vinet skummar vid dess rand, Drufvans 6aft du väl behöfver — Men hvad grubblar du då öfver?

Åh , jag såg en pärla stå Just på brädden. Om ändå Jag den vackra fått att stanna: Den var klar som flickans panna.

Drick, att kraften ej förgår!

Vinet öfver brädden slår Pärlan nog på botten sitter,

Drick, och pärlan visst du får!kungen: Hu, champagren smakte bitter, Smakte såsom af en tår — Gosse, har du bägarn ränsat?

PAGEN: Drottningen ditt vin kredensat.

Brödrafolket.

Jag vet ett folk, som ärft af Thor Det kårfva och bestämda tycket, Det liknar oss till lynnet mycket Och vägg i vägg med oss det bor: Ett folk af änkla frihetsseder,

Af folk med karga näringsfång, Men rikt på Saga och på Sång.

Det år med litet nöjdt, som vi, Och mycket nog det kan umbära, Blott ej sitt själfbestånd, sin ära, Den lifsluft, som det andas i.

I detta folk af odalmänner Man på den djärfva panna känner De ättefader utan krus För halfva världens riddarhus.

De ha, som vi, sin friska färg I viljan kvar, de kära fränder,Och de ha lika h&rda händer Som gneisen ar i deras berg; Och därför huru ödet fogar, Kan friheten i deras skogar Med mörkblå hafvet i sin rygg På eget hemman sitta trygg.

Tack för god vakt.

Farväl, farväl! Tack för god vakt! Jag hör eu stilla röst,

Som långe hviskat sitt “gif akt”

I djupet af mitt bröst;

Min afton skrider fram med fart, Det gäller kanske uppbrott snart.

Men innan detta bröst är kallt Och handen domnat af.

Ännu ett öppet tack för allt Hvad lifvet vänligt gai!

Hvad sår jag fått jag cm sam vet Och det må bli min hemlighet.

Tack för det landet, ert och mitt, Som tändt mitt hjärtas brand,

Och som allt hittills stått så fritt Som intet annat land.

Med stor och allvarsam natur I vinter-ur och sommarskur.Tack för det folket, dit jag kört Och som min fostran gjort,

För allt hvad därifrån berört Min hng i sant och stort,

För hvad af minne eller hopp Det för mitt inre rullat opp!

Tack för det kära tungomål,

Hvari jag del har haft,

En härlig skatt, musik och stål, Behag för smält med kraft,

I tusen år vårt väsens borg I väl och ve, i fröjd och sorg!

Tack för den strängalek jämväl,

Som en och annan gäng

Med flyktigt välljud fylt min själ!

Tack för evärdlig sång

Från Stjernhjelm, Spegel och än fler,

Till Kellgren, Lenngren och Tegner!

Tack för det hem, hvars väggar gett Mig liägn från clag till dag,

Där vif och barn jag kring mig sett Med namnlöst välbehag,

Diir mången morgon grytt och flytt, Då jag stått upp som ung på nytt!

Tack för att ej ett sparsamt bröd Förhölls oss någonsin!

Tack för att ej den bleka nöd Hann öfver tröskeln in!Tack för h vart ord, som styrkt mitt mod, Tack för hvar själ, som min förstod!

Tack för allt lyckosamt och godt,

Som blifvit mig beskärdt!

Tack för det kors jag bära fått,

Kanske långt mera värdt!

Tack för att smårtan skärpt min syn För lifvets utsikt bortom skyn!

Tack för det mål, dit jag blef ledd Vid kvällens matta sken!

Tack f6r den graf, som varder redd En dag åt mina ben,

Och att de få den ängd bebo,

Där snart min samtid gått till ro!

Hur skönt att, när så blir bestämdt,

Få lösas från sin rot

Och lyftas uppåt, uppåt jämnt,

Förklaringen emot,

Att sista gången hafva sagt:

Farväl, farväl! Tack för god vakt!

.1

4KARL XV.

Hjärtats hem.

\

Hvar år ditt hem, jag frågade mitt hjärta.

Såg du, som från min första stund af lif j

Har klappat \ id all glädje och all smärta,

Hvar är ditt rätta hem? O, svar mig gif!

Säg, dväljs du hälst där lunder fredligt susa,

Där silfverbäckens böljor brusa?

Nej, svarade mitt hjärta, nej!

Hvar är ditt hem? Ar det där stormen tiutør Och vilda strömmen utför klippan far,Där utaf jaktens faror blott man njuter Och utaf blodigt offer nöje har?

Kanske det fält, där krigets åskor ljunga,

Där under kulrägn svärden falla tunga? Lugnt svarade mitt hjärta nej!

Hvar är ditt hem? Kanske där solen glöder I purpurbrand och yppigt manar fram Den fylda drufvan, ja kanske i söder Du vällust ibland rosorna förnam?

Är där ditt hem, där palmen kronan höjer, Och där i grönska evig sommar dröjer?

Men åter sade hjärtat nej!

Hvar är ditt hem? Säg, har du det vid polen, Där höga fjällen stå i isgrå dräkt,

Där aftonskimret af midsommarsolen Så nära år med morgonrod nan släkt,

Där drifvan glänser mellan furustammar Och skönt i stjärnekvällen norrsken flammar? Men hjärtat hviskade ett nej!

Hvar år ditt hem? År det vid hennes sida, Hvars hjärta slog mot dig i ömt förbund,

Som lärde mig försaka, dig att lida,

Då hoppet dog i lifvets myrtenlund?

År där det hem, hvarom du ännu drömmer? Helt visst, då du dess bild så troget gömmer! Med klagan sade hjärtat nej!

Hvar är ditt hem? Säg år det där kanhända Uti det anade och sälla land,Dit själen, fri man sagt, skall återvända,

När slitna blifvit alla jordens band?

Är det ditt kem? De obekanta ställen,

Som fjärran vinka ofvan stjärnepellen?

Då hördes hjärtat svara ja!

Där är mitt hem, det klappande då sade. Mitt ursprungs hem, det har jag alltid känt, Fast jordisk eld du ofta hos mig lade,

Jag minnes nog den himmelska mig tändt.

I askan äger jag ännu en gnista,

Som längtar, då jag en gång hunnit brista, Till Gud, hos honom är mitt hem!

EMIL -Von Q VANTEN.

Suomis sång.

Hör hur härligt sången skallar Mellan Väinös runohallar:

Det är Suomis sång!

Hör de höga furor susa,

Hör de djupa strömmar brusa: Det är Suomis sång!

Se, i natten högt vid polen Strålar klar midsommarsolen: Det år Suomis sång!Åskans dån från himlens båga, Vinterns vilda norrskenslåga:

Det är Suomis sång!

Och de väna, blyga dalar,

Där en bäck bland blomstren talar Det är Suomis sång!

Trastens slag i sena k v ällen,

Ekos suck ur gråa hällen:

Det är Suomis sång!

öfver allt en röst oss bjuder, Öfver allt en stämma ljuder:

Det är Suomis sång!

Broder, äger du ett hjärta,

I dess tjusning, i dess smärta Hör blott Suomis sång!

Biblioteket i Escurial.

Spaniens kung, don Filip, grubblar, Grubblar dagar, grubblar nätter, Eftersinnar om ej utväg Ges, som gräns för tanken sätter!

Slutligt ler han hemskt; förstulet, Låter kalla några munkar,

Sätter sig med dem till häst och Ur Madrid helt sakta lunkar.Sommar är det och Kastiliens Slätter ligga brända, öde;

Manzanares bädd ej har en Droppe kvar utaf sitt flöde.

Solen glöder, prässar svetten Ur don Filips hårda panna; Munkarne i svarta kåpor,

Sig med trones köld bemanna.

Skugglik skaran skrider framåt Utan afbrott, stum, allvarlig;

Munter är den färden icke,

Icke blir den heller farlig!

Aftonrodnan blodbestänker Guadarramas högsta branter,

När man kommit till en näjd.som ödslig sträcks åt alla kanter.

Nakna bergen bilda bakgrund,

Där och hvar ett träd, som tvinar, Ljung och ris och sand. som ömkligt Hvarje fattigt grässtiå piuar!

Spaniens kung, don Filip, stannar, Ser sig rundt omkring med nöje, Sträcker armen ut och talar Så med dystert segerlöje:

“Lyssnen munkar! Komma skall jag Tankens djärfva kraft att rygga,Fånga skall jag den uti ett Yftldigt slott, jag bär vill bygga.

Slottet, helgadt Sankt Laurentius, Ger jag form utaf ett halster, Låter dit, i halstrets inre,

Bära tankens skilda alster.

Böcker, manuskript i skumma Salar vill jag ledvis ställa,

Titlarna mot väggen vända,

Att de stå som i en fälla!

Hår, i öde ensligheten,

Här i dunkel inneslutna,

Tankens värk och segrar skola Stå förgätna och förskjutna.”

Så han talar. Ack, don Filip, Slottet nog du reste präktigt! Fnnga tanken? Nej, det värfvet Var dig alltför öfvermäktigt!

Vet, ej tanken lefver mellan Manuskripts och böckers pärmar: Själen är det hem. ur hvilket Han kring hela världen svärmar!

Tankens lif och mänskans eget Varit, är och blir det samma; Hvarje litet barn, don Filip,

Ar en nyfödd tankens flamma!Nattsång.

Ån jag sitter kvar på stranden, Ensam här i skumma natten.

Sol har gått till ro, och landen Dunkla gå ur lugna vatten,

Öde, tyst uti den skumma natten.Timmarne de fly så sakta.

Knapt ett ljud jag mer förnimmer; Skuggorna som andar vakta,

Stilla glänser månens skimmer.

Ej ett ljud i natten jag förnimmer;

Silfverskyar fjärran segla,

Lika svanor i det höga;

Djupa böljor återspegla Hvarje bild uti sitt öga,

Lugnt, omätligt, som det blåa höga.

O, jag älskar dina stunder,

Stilla natt, din dunkla dager!

Lik mitt eget hjärtas under,

Du kring mig din trollkrets drager Ån i skugga, ån i dunkel dager.

O, jag älskar dig, du böija!

Lik min egen själ, du hvilar;

Bilder tyst på bilder följa,

Då och då en ljusning ilar,

Och i djupet du så stilla hvilar.

Nu jag slumra vill på stranden, Drömma skönt jag vill om natten. Vakna lycklig sen, når landen Klara gå ur ljusa vatten.

O, hur härlig är dock icke natten!Suometar.

1854.

Där eitter högt upp i nord a niand

P& insjöstrand

En mö med ädelt sinne;

Den djupa, grönskande skogen blott Är hennes slott,

Där bor den fagra inne.

Men nära henne en jätte står.

Så häftigt slår I vilda begär hans hjärta.

Sin arm han sträcker kring hennes lif; Det väna vif

Då känner stor ångest och smärta.

Hon klagar ici e, ej bön hon ber,

Och ingen 6er

Den ensliga kamp hon strider.

Hon sjunger i sakta toners gång

En gammal sång

Ifrån sin barndoms tider.

Då lyssnar jätten. Han sänker sin arm. I dyster harm

Hans blickar dunkla brinna.

Den sången, den är så ren, så klar,

Så underbar;

Han kan den ej öfvervinna!Där sitter en jungfru i nordanland På sjöastrand;

Sitt lif hon värnar med sången.

Hon hoppas sä visst, att det randas en tid, Det stundar en strid,

Som friheten skänker åt fången!Den tysta kraften.

En klippa reste, djärf och hög, Mot himmelen sin topp;

Ifrån dess branter örnen flög Med mod mot solen opp.

Och stolt hon stod i sken Och tyckte sig i prakt allen, — Fann intet uppå jordens rund Så fast som hennes egen grund.Med högmod sade hon till sig: "Fritt himlens åskor må Omkring min hjässa samla sig För att mig nederalå!

Fritt rase stormens vilda hot:

Min nakna barm tar den emot, Och utan värkan studsar den Vingbruten från minsköld igen.

Så skall jag stå mång tusen år Och lyfta hjässans topp I sommar, vinter, höst och vår Mot himlahvalfvet opp Och släkten skåda, ömkansfull, Nedsjunka uti glömskans mull Och trona högt på grif ten se’n,

En jätteformad bautasten!” —

En liten blygsam källa flöt Vid klippans fasta fot Så stilla utur jordens sköt’

Och hörde hennes hot.

Men intet ståtligt tal hon höll; Dess droppe endast föll — och föll. Ihärdig, tyst, af ingen hörd,

Hon sådde frö till väldig skörd.

Hon hade ingen brådska, hon,

Och hvar minut blott såg,

Hur droppen föll med sakta ton Och med ihärdig håg.Men hur den föll, och hur den klang. Ett stycke efter annat sprang Ur klippans fasta höfter ner —

Och d& hon yfdes icke mer.

Snart darrande uppft sin grund Den stolta klippan stod,

Och droppen föll från stund till stund Med samma tålamod.

En morgon, när af solens glöd Sken klippans hjässa purpurröd,

En rysning skakades hon af ' Och sjönk med dån i djupets graf.

Och klippans minne sjöngs i skog Af trast och näktergal;

Men droppen, som mot ljuset log,

Sig tyst i mullen stal.

Och obesjungen vattnade Den späda blomsterrötterne,

Och hvar ett hinder mer den slog — För samma tålamod det dog! —

O, tysta kraft, som utan skryt Och buller målet når,

En väg för ljuset mäktigt bryt!

Ty, om än tusen år

Den stolta klippan trotsar dig,

Snart likväl böjer hjässan sig Och faller för din makt till slut.

Fast ohörd du ditt vark fört utjOch hvad år världens hela makt Hvad år eröfrarns namn,

Som, segrande frun trakt till trakt,

Bärs uti ryktets famn?____

Hvad är all världens kämpasång, Höjd under buller, bråk och bäng, Mot tålamodets tysta 6trid Hos liten vattendroppe blid?

Hoppet.

Hoppet sviker. — Låt det svika, Du har dock ej bättre vän!

Ve dig, om det skulle vika Bort ifrån förgängelsen!

Solen sjunker. — Låt den sjunka! Se, den stiger upp igen,

Land och haf i purpur prunka,— Klagar du på hoppet än? —Och fast hjärtat till honom vill tr&,

F&r jag valla ensam ilndå!

St-.ickars kulla, jag har intet stöd, Har ej hem eller fader och moder; Måste äta ett främmande bröd, Utan vän, utan syster och broder! Hå, hå!Men det går fäll ändå!

Glad i sol’n ser jag ålf ven där gft — Månn’ till Stockholm ålf ven kan nå?...

Helsa ska’ han då Matts ifrån mej, Att jag troget på vännen vill bida, Tills han samlat så mycket åt sej.

Att det börjar till hemfärden lida.

Hå, hå!

Nog vi stuga kan få;

Och fast fattiga går det ändå När en liks och bara ä’ två!

Då på söndagens morgon så ljus,

Med min trofasta vän invid handen, Skall jag också få gå till Guds hus, Som står fagert där nere vid stranden! Hå, hå!

Beta, kritterna små!

Och om Matts inte kommer, så få Vi vål valla här troget ändå!

FREDRIK SANDER.

Till Selma.

Med ett häfte noter.

Tag mot, lilla vän, hvad jagsånder dig här, En gåfva så fattig och ringa.

Små sotiga, svarta figurer det år,

Som klättra, som hoppa och springa.

O Selma, förskjut ej de bedjande små,

Som vinka med löjliga goster,Förtrollade prinsar, prinsessor ocks&

De äro ändock, dessa gäster

I fäderneborgen, i drömmarnes sal De lekte så fria och sälla.

Nu äro de fångna, se'n trollet dem stal; De äro som råttor i fälla.

Sitt ner vid pianot och sjung deras namn! Blott så du förtrollningen tvingar.

Då taga de åter sin barnsliga hamn Och få såsom änglarna vingar.

Temistokles.

(Vid hans klippgraf å hafsstranden.)

När allt var förtvifiadt,orubblig han stod,

Och satte mot faran sitt snille, sitt mod.

Han kufvade allt med sitt härskareord,

Och ensam han frälste sin fädernejord.

Med hämnarens ljungeld han krossat den hand, Som stuckit Akropolis' tempel i brand.

Men fädernejorden, som frihet han gaf,

Ej hade att skänka åt honom en graf.

Som biltog och sårad af smädelsens dolk Han jagades bort till barbarernas folk,Att gömma sitt hufvud af blygsel och dö, Där vindarne skulle hans aska förströ.

Den fädernestad, som till åra och makt Han lyftat på nytt ur dess grusade prakt, Ej hade åt honom en runa allen,

En urna att gömma hans multnade ben.

Men vännerna redde åt honom en graf På Palerons udde vid skummande haf. Urhålkad ur hällen hon gömmer sig så På Ättikas jord — under vågen den blå.

Där sänktes till hvila den biltoges ben Vid ljuset af nattliga facklornas sken.

Så kom han till ro vid sin fädernestrand Och bördade åter i döden sitt land.

De vågor, som komma i aftonens stund Till Falerons udde från Salamis' sund,

De gå öfver griften sin eviga gång Och sjunga odödliga minnenas sång.

Då hviskar kanhända den susande vind, Som svalkar, o främling, din glödande kind, Att först efter döden får hjälten sin krans, Martyren sin krona och bragden sin glans.

OSKAR II.

Östersjön.

Du blånande haf som måug tusende år Mot Skandiens klippor har slagit,

Som brutit din boja hvar gryende v&r Och frigjord i fjärran har dragit;

Dig egnas min sång, ty jag längtar dit ut, När böljorna sia emot skären.

Hur godt är därute, hur svalkande skönt, D& vårliga vindarne sniekalDå vågorna skifta i blått och i grönt,

Och strålar kring topparno leka!

Se, bränningens skum år s°i glänsande hvitt, När böljorna slå emot skåren.

Men skakar orkanen sin vinge med dån,

Blir liafsjungfrun askgrå om kinden,

Och slites mitt segel från bristande rån I tusende stycken af vinden;

Då klappar mitt hjärta af stolthet än mer Bland böljor, som ryta mot skären.

Mig tycks att en stålklang, så ren och så klar,

Så skiftande dock och så präktig,

Af lif och af lust öfver böljorna far, —

Dess grundton år stark och är mäktig,

Hur vinden än växlar i dur eller moll,

När böljorna slå emot skären.

Ack, hård är den kamp, som vid stormvågors svall Af seglaren kämpas på hafven.

Lugo står han dock bakom sin bräckliga vall, Vid randen af djupblåa graf ven,

Och banar sin väg ibland dolda försåt,

När böljorna slå emot skären.

Han brottas med rasande vindarnes tropp,

Med strömmar och bränning och dimma.

Hur ofta, hur ofta är bleknadt hans hopp I nödens och midnattens timma!

Bland dödliga ingen bevittnar hans strid,

Blott böljor, som slå emot skåren.Dock älskar han hafvet af hela sin håg,

Med farorna är han förtrogen;

Hans längtan står hän till den skummande våg Från fredliga hyddan och plogen,

Hvad underlig tjusning där ligger också I böljor, som slå emot skären!

Se, därför jag kväder, med hjärtat i brand,

Min sång till att vågorna prisa,

Som mauande vagga kring Skandiens land Ocli vägen till storhet oss visa,

Som tusende sagor från forntida dar Framklinga vid slag emot skären.

Du fria, du stolta, du brusande våg,

Du sköna, du glittrande klara,

O, sjung mig de härliga strider du såg Och lär mig din sång att förklara!

Jag lyssnar med tjusning till sagan så rik,

När böljorna slå emot 6kären.

Men ser du att våldet vill nalkas vårt land,

Och fiendens flottor sig samla,

Då ljude som gjallarhorn Eången mot strand: “Till vapen, båd’ unga och gamla!”

Och icke förgäfves skall höjas ditt rop,

När böljorna slå emot skären.

Ty än är det likt sig, det släkte, som bor Bland nordiska fjällar och dalar,

Och ännu på Gud och på stålet det tror,

Ån fädernes kärnspråk det talar.

Den ovän oss trotsar, skall finna sin graf I böljor, som slå emot skären!

Förtalet.

Att kärnan kasta bort och gömma skalet Benämnes dårskap, såsom hvar man vet;

Men lyssna till och sprida ut förtalet På nästans rygg, det är en fallenhet,

Som ofta hör till tonen i vår tid;

Det räknas som en vapenbragd i strid.

Hvad är förtal? Att det beteckna riktigt Är ej så lått. Det byter ofta skinn,

Fördöljer sina drag i mask försiktigt,

Och kryper hälst i djup förklädnad in.

Men knappt för någon lifvets våg var lång, Forr'n han det mött blott allt för mången gång.

Det smugit oförmårkt till vandrarns sida, Bespejande hans minsta steg alltjämt;

Det hycklat ömhet, likt en falsk Armida,

Söft honom in med smicker och med skämt, Men snart, när drömmens gyckelbild försvann Han sig besviken och beljugen fann.

Vill du exempel? Väl, gå ut i världen Och se dig dår bland jordens barn omkring,

Som tjäna lyckans gud och dyrka härden,

Men hålla heligt eljest ingenting.

Grip se'n på måfå hvad dig närmast är,

Straxt får du hela handen full, jag svår.

Tänk dig en man, som djupt begrundat gången Och krökarne på jordelifvets älf,

Som tydt i enslighetens stillhet mången Af tidens dunkla gåtor för sig själf;

Han skyddas, tror du, mot förtal, ej sant?

Du känner världen ej, det ser jag grant.

Om denne vise vågar öppet säga:

Af jordiskt finns ej det, som evigt var,

Allt har sin tid, sitt slut ock allt skall äga,

Svag är den mur, hvars grundval rämnat har. Förtalet ropar straxt: den mannen är En samhällsvådlig revolutionär!

Men om en varning hvilar på hans tunga:

Tag icke allt för godt, som dagen födt,

Fast mängden höres tanklöst det besjunga; Hälst lurar falskhet under rosenrödt,

Mer bjärt än mogen frukt år otta kart.-----

Han är reaktionär, det är ju klart!

Och syntes han uti de höges boning,

Bevars, då är han icke man för sig,

Emot hans namn ooh rykte utan skoning Förtalets legodrängar föra krig.

Hvad båtar väl han än så ärligt ment?

Hans samvete, det kan ej vara rent!En ann’ med folket tilskår lefva; genast Han fikar efter popularitet,

Visst ej af öfvertygelse allenast,

Nej, blott af lumpen äregirighet.

Allt högre uppåt stulen lyckas höjd På andras axlar lyftas Är hans fröjd!

Den flitigt umgås med sin Gud i bönen,

Och lyssnar troget till lians helga ord,

Den från en högre värld sig väntar lönen För hvad han lidit på en vrångvis jord, Beskylles af en kör med högljudt skri För andligt högmod och för fromleri.

Men dristar någon trots all vedermöda På detta jämmerklotet trifvas väl,

Då är han världsträl och de lustar snöda I sina garn ha snärjt hans arma själ.

Så dömmes en och hvar, hvad hälst han gör, På hans försvar knappt någon mänska liör.

Förtal, hur fegt! Du gör dig städse viktigt, Men döljer giftbestruken gadd ändå.

Du gifver en och annan vink försiktigt Och läspar fram en hycklad klagan så,

Med hatet doldt inunder ömkans flor:

“Det siiges att — men jag visst ej det tror.”

Ja, mången väfnad kan förtalet spinna,

Af lögnens trådar listigt foga hop,

Dock nedrigast, när mot en värnlös kvinna Det djärfves hetsa hatets lömska rop.Hvad hjältebragd att dikta nidingssång,

Då man ej fruktar få ett svar en gång!

Gå, skryt af dina segrar! Ej de släcka Den bittra ångerns lågor i ditt bröst;

En dag skall gry, då deras minnen väcka Din själ ur dvalan opp med tordöns röst, Då, om ej förr, ditt brott skall ohöljt stå, Då, fast för sent, skall du mitt ord förstå.

Bort med en falsk och dubbeltungad lära. Som söker eget pris vid andras fall!

Det ges ett bättre värf, en högre ära:

Att värka i försonlighetens kall.

Gläds, om af ångern ledd din hand förmått Med roten rycka opp hvad ondt den sått.

Men om dig själf förtalets präster korat Till offer, ack, så vredgas ej därför!

Hur djupt än deras dolkstygn hafva sårat, Rent sam vet helar, om dess röst du hör. Dess maning troget följ, och du skall se, Att du ett bättre val har gjort än de.

VIKTOR RYDBERG.

Kantat

vid jubelfest-promotionen \ Upsala den 6September 1877

Kör.

Ur nattomhöljda tider Emot ett mål, fördåldt för dig,

0 mänsklighet, du skrider

1 sekler fram din ökenstig!

Din dag är blott en strimma,

Som lyser blek och matt —Se framom henne dimma Och bakom henne natt!

Och släkten, där du t&gar,

I öknen segna ned,

Och bäfvande du fr&gar: Allsmäktige, hvart bär min led?

I jordens syner röjes,

Att allt hår nere ändligt är;

Och dä till himlen liöjes Dm forskarblickjdu spanar där, Att solars banor stäckas Och världar gå i kvaf,

Och stjärnsystemer släckas Din forskarblick, du spanar där, I eterns djupa liaf.

Du hörer röster ropa:

Allt är förgängelse,

Och tid och rum tillhopa Ett hemskt oandligt fängelse.

RECITATIV.

Och dock, om du i tvifvel sjunkit ner Och dröjer dystert grubblande vid vågen, Du griper Ater ditt banér Och b:ir det genom öknen oförvägen. Hvad mer, om spejarblicken ser,

Hur bort frän fästet tusen solar fejas? Hvad mer, om stjärneskördar mejas 8om gyllne säd af tidens lie ner?Hvad rätt du tänkt, hvad du i kärlek vill, Hvad skönt du drömt, kan ej af tiden härjas Det är en skörd, som undan honom bärgas, Ty den hör evighetens rike till.

Gä fram, du mänsklighet, var glad, var tröst Ty du bär evigheten i ditt bröst!

* ARIOSO.

Hvarje själ, som längtan bränner Till hvad ädelt är och sant,

Bär uti sitt djup cch känner Evighetens underpant.

Blir hvad själfviskt är förgätet, Blir inom dig gudsbelätet Härligare danadt ut Genom sliikte efter släkte, Skall, hur l&ngt än öknen räckte Du Jordanen nä till slut.

KÖR.

Blir hvad själfviskt är förgätet, Blir inom dig gudsbelätet Härligare danndt ut.

Genom släkte efter släkte. Skall, hur l&ngt än öknen räckte, Du Jordanen nå till slut.THEOLOG1A.

(Exod. 17. 1 Kor. 10: 4-.)

Tviflar du, att där i fjärran väntar ett förlofvadt land?

Smäktar du af törst och dignar hopplös ned i hetan

sand?

Se, d& manar Moses-stafven vatten fram ur klippans

häll —

Därför genom öknen framåt, mänsklighetens Israel!

Stafven har du än, som öppnar helga källan, där han

slår;

Klippan — hvilket himmelskt under! — följer dig, hvar

än du går.

Böj ditt knä vid hennes flöden, känn, hur hennes rena

våg

Svalkar dig med underbara krafter för ditt vandringståg!

JUKIS PRUDENTIA.

(Exod. 19.)

Som för heta ökenvinden hvirfia moln af stoft och dam. Så dref Israel från Horebän i lösa skaror fram.

Kan det tåget nå Jordanen, när ej ordning är däri?

Se, då reser sig mol himlen blixtomstråladt Sinai!

Berg och dälder återskalla åskans dån och lagens röst, Och ett genljud svarar amen ur de häpna mänskobröst, Och de lösa skaror växa, sedan rätten fått en tolk,

Växa till ett härligt rike, växa till ett heligt folk.MEDICINA.

(Num. 21. 6.)

Nu kring lagens tabernakel går ett enadt folk sin ban,

Bryter genom svärd och lansar fram mot frihetens

Jordan.

Men livi blekna kämpaskaror? Hvarför sjönk baneret

ned?

Lömska feberormar smyga härjande i härens led.

Hvar är räddning? Här är räddning! Se det tecken

Herren gaf,

Se, hur kopparormen glänser, slingrad om profetens

staf!

Och som Israel går friiisadt, af den lielande symbol,

Vandre friska starka släkten fram mot mänsklighetens m&l!

PH1LOSOPH1A.

Exod. 13: 21. Deut. 34.)

Vandre visa sköna släkten mot det mål oss Herren satt! Men hur finna rätta vägeu genom hägringar och natt? Se, en eldstod visar stråten, när han är af mörker

6kymd;

Det är tankens ljus. som lyser folket genom nattlig

rymd.

Se, i dagens kvalm framför oss drar en stod af skyarj

men

JJtyn år Väfd af idealer, Herrens ande år j dep,Siarn står på diktens Nebo, jublande från bergets

kam:

Salem, Salem ses i fjärran! Fram till fadershemmet

fram!

Snöfrid.

I kvällens mörker och stormens larm Han hörde en röst vid sin fönsterkarm: “Gunnar,

Nu g&r det böljor öfver sjö !

Kom, jag vill se om din båg är varm, Om mod kan bo i en gossebarm: Kom, gunga p& väg en huldremö!

Och rädes du icke för svek och harm, Gunnar,

Då styra vi ut till din lyckas ö.”

Det var Snöfrid.

Djupt i skogen stundom såg han henne» Älskligare huldra aldrig fans;

Skön hon var med blåi ögons glans, Gyllne lockar om det hvita änne,

Han ilade ut, hon tog hans hand,

Så gingo de ned till sjöastrand... “Snöfrid,

Hur fager du är i din silfverskrud!”Och månen rann upp vid skogens rand, Och lyste ur moln med rödgul brand Å seglet, som spändes på ungmöns bud. Och snäckan som sköt i skum från land. “Snöfrid,

Vi gunga på våg, mina drömmars brud!,, Vid hans sida

Sitter hon och lyss till vindens saga, Skådar drömmande till månens klot; Rundt omkring dem dånar v.igors hot, Rundt omkring dem stormens röster klaga.

Nu vräker en bränning mot stäf och stam, Där skjuter en berghög udde fiam, “Gunnar,

Vi syna guld i månljus natt,”

Så locka små troll i dvergaham,

De locka och vinka från borgets kam: “Kom, gosse, tag din lycka fatt!

Vi skola dig fria från armods skam! Gunnar,

Gif oss din själ, då får du vår skatt!”

Det hviner i luft, det skummar pl fjärd, Där brusar nu fram en rasande färd. “Gunnar,

Där kommer Utgårds vilda jakt.”

De komma med lurar och fanor och svärd Och ryta sin döfvande hyllningsgärd .

Åt våldet, som Midgård i kedjor lagt. “Gif oss din själ, och i minnets värld^Gunnar,

Ditt namnskall stråla med ärans prakt!*

Nu syntes en vik där månen göt Sitt skimmer och böljan domnad flöt ‘ Gunnar,”

Så lockar en röst, “vänd hit din stäf!

Dig väntar en hydda i lundens sköt,

En trohet, som aldrig sitt löfte bröt,

Här drömme du ljuft vid strandens säf! Den vänaste arm, 6om ett famntag knöt, Gunnar,

Skall vitfva med kärlek din lefnads väf!'*

Men Snöfrid reste sig Hög i stäf ven:

Bättre är kämpens,

Ådia armod Än drakens dolska Ro på guldet,

Bättre är håuad Död för det goda Ån namnfräjd vunnen I själfvisk äflan,

Bättre än fridens Är farans famntag.

Väljer du mig, då Väljer du stormen.

Ty de hårda Hjältelifvets Jtøppr lyd»'Svärd mot snöda Jättar draga Modigt blöda För de svaga,

Glad försaka,

Aldrig klaga,

Strida hopplös strid Och namnlös dö.

I)et är lifvets sanna hjältesaga.

Leta icke efter lyckans ö!

Och i töcken Svann hans huldremö.

Ensam dref han kring i böljors öken

Gunnar! Gosse!

Många vägar öppna sig till griften; Om bland dem du väljer kämpens stig Genom oro, kval och hårda skiften, Genom tvitlets töcken för han dig, Trött och ensam

Kämpe i sitt blod den man, som lyfte Sköld till värn för denna världens små, Och ju himlen närmare hans syfte Desto tyngre fjät han måste gå.

Dock, du gosse,

År du dina bästa drömmar trogen, Återser dig huldran någon gång, Leker med dig, som I lekt i skogen^Sjunger för dig tröstlig runos&ng, Öppnar för dig

Dina barndomsminnens blomstergårdar, När från strid du längtar dit igen,

Där på Idavallen nornan vårdar Morgonl fvets gyllne taflor än.

Vi ses igen.

Och vårsol lyste vid österns bryn,

När riddarens son gick igenom byn.

I dörr'n till byddan där under lind Stod liten flicka med rosig kind.

Och gossen sade: god morgon, du! Och kysste henne i samma nu.

De voro n.orgnade båda nyss,

Och frisk som morgonen var lians kyss.

Långt skall jag färdas du lilla vän, Men glöm mig icke, vi ses igen.

Så sade gossen och log och gick. — Hon glömde aldrig den kyss hon fick,

Hon glömde aldrig hur skön han var, Hur trofast lyste hans ögonpar,Hur käckt på böljande lockar satt Han fjäder vajande junkerliatt.

Hon växte upp och hon mindes än De ord af gossen: vi ses igen.

Hon växte upp och var glad och skön Fick lyss till mången en kärleksbön,

Och mänga friare kommo, men Hon sade endast: jag har en vän.

Och åren svunno med hastigt lopp, Men tiden störde ej hennes hopp.

Och hennes vår, hennes sommar svann; Hon tänkte glad: vi få se hvarann.

Hon tänkte än i sin ålders höst:

Vi mötas åter, det är min tröst.

Och in i döden hon tänkte än:

Hvad jag är lycklig! Vi ses igen.

Din sorg är din.

Du mänskobarn, hur tung din lottdukänne, • Sök ej hos dina svaga likar tröst!

Lägg ej din sorg på redan tyngda bröst!

Din sorg är din, och du bör bära henne.Tomten.

id vinternattens köld är hård, Stjärnorna gnistra och glimma. Alla sofva i enslig gård Djupt under midnattstimma. Månen vandrar sin tysta ban, Snön-lyser hvit pä tur och gran, Snön lyser hvit på taken. Endast tomten är vaken.St&r där Bä grå vid ladgårdsdörr, Grå mot den hvita drifva,

Tittar, som många vintrar förr,

Upp emot månens skifva,

Tittar mot skogen, där gran och fur Drar kring gården sin dunkla mur, Grubblar, fast ej det lär båta,

Öfver en underlig gåta.

För sin hand genom skägg och hår, Skakar hufvud och hätta —

“Nej, den gåtan är alltför svår,

Nej, jag gissar ej detta” —

Slår, som han plägar, inom kort Slika spörjande tarkar bort,

Går att ordna och pyssla,

Går att sköta sin syssla.

Går till visthus och redskapshus, Känner på alla låsen —

Korna drömma vid månens ljus Sommardrömmar i båsen;

Glömsk af sele och pisk och töm Polle i stallet har ock en dröm: Krubban han lutar öfver Fylls af doftande klöfver; —

Går till stängslet för lamm och får, Ser, hur de sofva diir inne;

Går till hönsen, där tuppen står Stolt på sin högste pinne;

Karo i hundbots halm mår godt, Vaknar och viftar svansen smått,Karo sin tomte känner,

De äro gode vänner.

Tomten smyger sig sist att se Husbondfolket, det kära,

Länge och väl han märkt, att de Hålla hans flit i ära;

Barnens kammar han sen på tå Nalkas att se de söta små,

Ingen må det förtycka:

Det är hans största lycka.

Så har han sett dem, far och son,

Re’n genom många leder Slumra som barn; men hvarifrån Komma de väl hit noder?

Släkte följde på släkte snart, Blomstrade, åldrades, gick — men hvart Gåtan, som icke låter Gissa sig, kom så åter!

Tomten vandrar till ladans loft:

Där har han bo och fäste Högt på kullen i höets doft Nära vid svalans näste;

Nu är väl svalans boning tom,

Men till våren med blad och blom Kommer hon nog tillbaka,

Följd af sin näpna maka.

Då har hon alltid att kvittra om Månget ett färdeminne,Intet likväl om gåtan, som Rör sig i tomtens sinne.

Genom en springa i ladans vägg Lyser månen på gubbens skägg, Strimman \ å skägget blänker, Tomten grubblar och tänker.

Tyst är skogen och nejden all, Lifvet där ute ilr fruset,

Blott från fjärran af forsens fall Höres helt sakta bruset.

Tomten lyssnar och, halft i dröm, Tycker sig höra tidens ström, Undrar, hvarthän den skall fara, Undrar, hvar källan må vara.

Midvinternattens köld är hård, Stjärnorna gnistra och glimma. Alla sofva i enslig gård Godt intill morgontimma.

Månen sänker sin tysta ban,

Snön lyser hvit på fur och gran, Snön lyser hvit på taken.

Endast tomten är vaken.

JOSEFINA WETTERGRUND.

(Lea.)

Claras pretentioner•

Om jag någon gång vill gifta mig, Yttrade den vackra fröken Clara,

Bör den ädling, som anmäler sig,

Utaf tapperhet ett under vara.

Detta är min första pretention,

Skönhet och förstånd — se där min andra; Har han guld — bortåt en million — Tycks mig ej att detta jag bör klandra ...Lårdom kan ej heller skada just,

Ergo bör han hafva tagit graden,

Att med heder kunna stå en dust Mot the professorer, hela raden.

Nobel h&llning, takt och ton och sått, Slaf af alla mina ljufva nycker ...

Här i korthet riddarns silhouett,

Sjålf nu kan han komma när han tycker.

Och af friare det knöt9 en krans Kring den stolta, som sitt domslut fåiler; Ingen skön och tapper nog befanns,

Ingen vis och ingen rik nog heller.

Så af år två tiotal förgick Och som månen ensam stod vår fröken, Såg på denna med en svärmisk blick, Prågte ungdomens orakel — göken.

Gök och måne gåfvo intet svar —

Fröken — fruktande för nunnans galler— Med resignation två suckar drar Och i inspektorens armar faller.

Ful och gammal var han, har man sport, Efter lärdom aldrig än han frågat: Tapper var han dock. ty hvad han gjort Skulle ingen annan mera vågat...Hvad jag sett.

Jag kärlek sett, som alla prof best&tt;

Jag vänskap sett, som gjort precis detsamma; Jag oskuld sett, som alltid rätt har fätt;

Jag a/ sig qjälf sett släckas hatets flamma;

Jag sett en mänska, som en ängel ren;

Jag Bett ett hus, där herren själf haft tömmen; Jag sett det där helt visst för längesen,

Dock tror jag nästan att det var — i drömmen..

KARL RUPERT NYBLOM.

Svenska flaggan i Livornos hamn.

Ro på, ro på, min gondolier! Därborta ligger vår korvett.

Och flaggan under nocken där, Som far så stolt och lätt,

Det är mitt lands, skall du förstä, Med gyllne kors och grunden blå.

O var du länge hemifrån Och säg till sist din trikolor,D& kände du dig visst dess son L&ngt mer än forna år.

Då kysste du den duken nog,

Som sjöng om hemmets berg och skog.

Ja, ja, — jag ville kyssa ock Det däck, som växt i nord en gång; Jag ville kyssa skot och block Och segel, mast och stång,

Och beckiga matrosers rad Jag ville famna rörd och glad.

Ty där är Sverige, där är allt,

Som svenskens hjärta kallar sitt. Känn, ifrån nord det blåser kallt,

Men också friskt och fritt.

Och flaggan där med tungor tre Mår godt i brisen, kan du se.

Hurra, där står mitt landsmanskap, Med kinden röd och luggen hvit,

Och väldiga kanoners gap,

Som hviska: kom ej hit!

Jag kommer dock: med gult och blått Det vinkar mig från rån så godt.

Mitt fosterland, nu har jag dig,—

Ett simpelt fallrep i min hand!

Jag känner dig! Du hälsar mig,

Mitt gamla fosterland!

O, aldrig glöms en sådan stund!

Hell gyllne kors på djupblå grund»Min son.

Han ftr oå liten, men dock sft klok:

Uti hans öga som i en bok

Jag läser tusende tankar Han är mitt samvete uppenbart, Liksom Guds öga han skådar klart, Hvarthän i villa jag vankar.

Han ler emot mig, när jag är god, Men sjuder vreden uti mitt blod,

Då blir han undrande stilla; Och tynger sorgen mitt ögonlock, Han leker sakta med knapp och rock Och jollrar vänligt, den lilla.

När stygga tankar mig falla på,

Jag vågar icke till honom gå,

Fast han mig jublande lockat. Men fylls mitt sinne ibland af harm, Då tar jag honom uppå min arm,

Och molnen fly, som sig skockat

Hur skall jag göra dig god och from, Du, som har blifvit min rikedom,

Och som all glädje jag skyller? Hur skall jag föra dig utan fläck,

Till dess du står på ditt eget däck Och stormen dukarne fyller?

r*_____t ~jo, var mitt samvete liksom nu,

Och bed till världarnes herre du

När du har lärt dig att bedja, Att han m& göra mig god och from, Att jag m& blifva din rikedom,

Att vi hvarandra m& glädja.

La seconda primavera.

Jorden äger tvenne vårar,

Nere i den rika söder,

En, som gror ur vinterns tårar,

En som föds, när drufvan glöder.

Hvem är ljufvast af de tvänne?

Den, som endast blommor skänker, Eller den, omkring hvars änne Gyllne frukt bland blomstren blänker?

Svara kan jag, ty ett hjärta Som har lefvat riat på jorden,

Liknar troget moder Hertha,

Om det ock är födt i norden.

Ljufva äro vårens stunder,

Vill dock ej dem få tillbaka;

Ensamt är det i dess lunder Utan barn och utan maka.Bäst det är, när lifvets safter Strömma lugnt i stam och grenar, Och när andens spridda krafter Ett välsignadt mål förenar;

När kring hemmets träd, det rika, Muntert spela vårens fläktar, Medan hjärtats grund tillika Gläds af höstens ljufva näktar.

O, om ett jag blott fick önska, Ville jag ej fordra mera:

Må hon länge, länge grönska,

La 8econda primavera!

Fyris.

Där djupt i grufvans schakter Vårt bästa järn vi få,

I gamla odaltrakter Hans första böljor gå.

Ej är hans bana blomsterhöljd, Ty ofta af hans våg är sköljd Den bleka nödens tröskel Vid strandens sluttning grå.

Men hur hans bölja rullar, Dock ljusnar sist hans värld, De gamles ättekullarHan hälsar på sin fård;

Nu stolt han speglar lårosal Och Vasaborg och katedral Vid tallbekrönta höjden,

Dår förr klang sköld och svärd.

Och skepp han bär p& vågen,

Som förr han snäckor bar,

Och höga himlabågen Han famnar vid och klar.

Men sist han offrar själ f sitt namn Och kastar sig i Målarns famn . Med all den skatt af minne, Hvartill han vittne var.

0 yngling, du som svärmar,

För sanningens idol,

Låt se, du Fyris härmar Med viljekraft af stål!

1 skuggan född, du vandre ut Från nöd till ljus och kraft till slut Och sist dig själf du offre

För lifvets högsta mål!

Det är den ilnkla läran,

Han ber dig taga med,

Hur än du lyfts af äran På mänskolifvetsled:

En spegelbild af lärosal,

Af Vasaborg och katedral Du i ditt svenska hjärta Må gömma djupast ned!Geijers hus.

Det ligger ofvan Fyris’ dal.

Där middagsskuggan faller sval Vid höga Carolina.

Där stftr det skildt från larm och torg, Just som det höfves forskarns borg, Och solens strålar skina I arla som i serla stund På Geijers hus vid Odins lund.

Det är ett tjäll af änkelt trä,

Men bäddadt in i ljufligt lä Af rika lönnars stammar.

Vid mörkt staket syrenen står,

Och apeln klär sig hvarje vår I dräkt, som snöhvit flammar,

Och finken slår bland trädens blad: — Det doftar land och är dock stad.

Men inne under änkelt tak I gamla vänliga gemak Bo tomtar hundraåra.

De räddat förr en gång sitt hus Att falla ned i 6oft och grus För eldens makt, den svåra;

Och det skall tin i sekel stå, —

Men minnets genier vakta då.Ty liär han left sin sista tid, lian, som steg fram i dagens strid, Det ny as borne hjälte;

Här höjdo han sitt rop: framåt På frihetens och ljusets stråt Med lagens svård vid bälte;

Här lydde han sitt ödes bud I tro på sanningen och Gud.

Men trött af dagens kif och strid, Han flydde glad till hemmets frid Bakom den tåta häcken.

Liksom en fågel i sitt bo,

Han njöt den vises änkla ro På gröna trädgårdsfläcken,

Dår rosor doftade vid sång I sommarns stunder mången gång.

Och när i kulen vinterkväll Han lämnade sin arbetscell För hemmets moderkupa, —

Hvad högtid, om han slog sig ner Till snillelek vid sitt klavér I drömmar, skära, djupa!

Ja, det var här den ädle satt Och grät i toner mången natt.

Men när till slut han stridt sig trött Och lifvets låga kändes nött Af pliktens ok, det tunga Då stod han här en vårlig stund Och slungade ur hjärtats grundSitt afsked &t de unga,

Och vinkade med sorgsen själ Till gamla hemmet sitt farväl.

Han kom tillbaka dock en gång,

Af tusen följd med dyster sång Och floromvirad fana.

Han for förbi sin egen port,

Det hade aldrig förr han gjort:

Hvart gick den kvälln hans bana?...

På kyrkogården, näst invid Den gamle kämpen sökte frid.

Dår hvilar under gräset han,

Vårt sekels bäste svenske man I hjärta, vett och vilja.

En änkel sten, en torfva blott Kan ej den grafhög, jätten fått,

Från tusen dvärgars skilja. Förgänglighet! En fotsbredd grus Nu räcker till som Geijers hus.

Dock nej!-Långt bort från larm och torg Hans minne fått en andlig borg,

Som intet våld kan storma.

Så långt som hjärtan klappa svenskt Och svärma för att fosterländskt En manlig tanke forma,

Och ålska frihet, sanning, ljus, —

Så långt sig sträcker Geijers hus.VIKTOR EMANUEL ÖMAN

Kritik.

Jag köpte***dikter —

Det var en klen affär —

Och fick bland annat veta, Att karlen varit kår;

Och att han läst våra skalder, Tegnér och Runeberg,

Samt att af dem lian lånat Både penslar och färg;Att äfven han känner Ossian, Vitalis och Atterbom,

Samt något af de store I Grekland och Rom.

Ja, Sätherberg, skogssångam, Och Nybom, begge två,

Bland andra goda vän jer Jag träffade plötsligt på.

Men värden, som jag sökte Hvart blad jag vände om,

Han smög sig fiffigt undan,

Så fort jag efter kom.

Fågeln.

Det sitter en fågel på fönsterkarmen Och hackar i den frusna snön.

Han kvittrar glad på en gammal visa, Han sjunger visst för en ringa lön.

Jag också är en fattig fågel.

Som söker något inunder snön;

Och sjunger jag icke så väl som sparfven, Så har jag icke stort större lön.Natur.

ak upp! I öster dagens stjärna tänder För skuggorna ett rosenfärgadt bål Och Skade djupt i fjällets mörka hål

Med nöd sig räddar undan eld och bränder.

Nu vaknar lifvet upp kring gröna stränder: Gladt speglar svanen sig i böljans stål,

Och fjäriln dricker morgonsolens skål, Kredensad utaf blommans späda händer.

Naturens fröjd är människans också.

Hon i sitt öga all dess skönhet sluter, Förklarad till en högre, evig syn:Sin egen känsla i sin barm lion gjuter,

Och ser 6ig själf forvandlad, lyftad stå Och vända blicken, saliggjord, mot skyn.

Tröst

Det glimmar dagg på hvarje blad, Hvart strå har fått ett duktigt bad! Det skjuter upp så rakt och kftckt, Som kunde aldrig det bli knäckt.

Och nyss var allting dock så dödt Så vissnadt, bleknadt och förblödt; Knappt att där drogs ett andedrag, Knappt att där slog ett hjärteslag.

Hur kommer tröst ändock till allt! Hur oförtänkt, hur tusenfaldt!

I rägnets friska flöde skänkt,

I ögats ljufva tårar stänkt!

På marken växa blommorna opp, De knoppas, dofta, och dö så fort. Det är i det hela just ingenting, Och gäller icke heller stort.I hjärtat växa känslorna opp,

De vakna och sakna, men dö ej fort. Det är i det hela just ingenting,

Och gäller icke heller stort.

Fattigdomens barn.

Det nådiga herrskapet täcktes stanna Att höra den fattigas nöd:

Fem trasiga, bleka ungar att föda;

I fjol blef mannen död.

Den älskliga fröken till tårar rördes Och gaf den minste en slant,

En skilling nyss från myntet kommen Lull, lull, så präktigt och granntl

Men pappa sjftlf för tiggarpacket Höll tal om lösdrifveri,

Beskrif vande i mmoraliteten Och skadligheten däri.

Och kunglig sektern, från Stockholm kommen, Konstkännare och lärd,

Fann gruppen pittoresk och nästan En målares piinsel värd.Ttädet

Det står ett träd med kala grenar Midt i den gröna skog;

Sol skiner, milda skurar Däröfver fallit nog!

Hvad hjälper dock att solen skiner, Hvad båtar rägnets bad?

I roten är det trädet såradt,

Bär aldrig mer ett blad!

Lyckan.

Jag mötte lyckan på min stig,

Hon nickade bekant åt mig.

Jag, som ej förr den sköna sett, Blef stående, förvånad, stum,

Och undrade, förstås, helt dum, Hvad denna heder mig beredt.

Och bäst jag undrar, hon försvann. Se’n ha vi aldrig sett hvarann.

ALBERT GELLERSTEDT.

Stens visor.

1:

Sten är det änkla namn du skall fft. Gud göre dig stark Som berg i mark!

Man må du blifva att lita pä!

Får du en plats i högburet hvalf,

Ej svika du får,Hur kårdt det står:

Trofast förblif, om ditt stöd ock skalf.

Eller du fälls med ringaste sand I grundmurens bädd —

Var dock ej rädd,

Ty öfverallt bygger Herrans kand.

2.

Nu skall du vara vår fröjd, vårt kopp, Spira till stor välsignelse opp;

Nu skall du vara oss gods och guld, Skylande rikligt vår nöd ock skuld;

Ock du skall vara oss källans språng, Svalka när dagen blir ket ock lång;

Ock du skall vara oss kårdens glöd Värma ock samla oss tills vårdöd.

9.

Tystnen visor!

Sten har somnat.

Döden kysste Smärtfullt; löjet domnat.

Glimt bak molnen: Barnblick slutits; Barnkinds rosor:

All vår lyckas brutits,Jollrets ljufva Bud, som bringat Fröjd ej nämnbar,

O, det liar förklingat!

Men hans öga Ej skall tåras,

Ej lians hjärtas Fina rötter såras;

Hand ej lära Skall att svika,

Fot ej slinta Eller vilse vika.

Gud gaf anden

Lof att gina

Framom öknen

Där lians källsprång sina.

Fröjdens änglar!

Ty den glade Ej ett stoftgrand På sin hvithet hade.

Tystnen smärtor!

Höfves klaga Att den kära Kunde Gud behaga?10.

Kapelludden på Öland 1871.

Hår år den gröna planen Du skulle leka på;

Här står det forna korset Du skulle undra på.

Här står den grå ruinen Du ekulle rädas för:

Hår är den djupa brunnen Du skulle aktas för;

Nu rörs ej dagg på planen,

Ej trampas minsta knopp Och ej till korsets armar Ser liten pilgrim opp.

Ej kring den grå ruinen Ett barn i undran går Och ej till brunnens spegel Nu barnatraktan står.

Till himlens ljufva ängar Han bjuden är på fäst,

Mot Jesu öppna armar Han går, den lille gäst.

Han träder i det tempel,

Som ingen rämna har Han sitter vid den brunnen Dår sanning väller klar.Vid stranden af haf vet.

1.

attenpussen ligger Btilla I sin trånga bädd på hällen; Rent han speglar af, den lilla, Solens klara guld i kvållen.

Knappast några alnar längre Borta vankar fjärdens vatten; Böljor knuffas där allt trängre,

Där är grått och mörkt som natten.

4.

Skall du aldrig stanna Nöjd i jämnvikt, bölja blå?Ån i djupet sjunka.

Än mot himlen stå?

Skymta klara pärlor I de djupa rum?

Tior du solens strålar Fångas i ditt skum?

O, du hade bättre Sett hvad djupet dolt, Om i genomskinlig Stillhet du dig tålt.

Hel och klar du hade Burit solens bild,

Nu i millioner Spillror bräckt, forspild.

Du drager en mantel af azur,

I glittrande guld du dig klär.

Du, haf, för en himmel i skölden,

En afgrund i barmen du bär;

Och sannast du syns mig. när stormen Din brusande vrede har väckt,

När hädiskt mot ljungande moliun Din fradgandc tunga du sträckt,

“Väl hastigt till ytan jag dömee!

JBå vetj till mitt innersta nårEn skymt utaf ljuset; men stormen Blott skummet till uppror förmår.”

Min tro.

Man säger, att en ängel Igenom rummet går,

När efter glam och gamman En plötslig tystnad rår.

Jag har min tro; att änglar I skaror lyssna gladt,

När goda hjärtan skämta Och brista ut i skratt.

En tvärvigg.

En invalid, en tvärvigg Till ek, sin näfve knöt Och snäste: “livad den våren Onödigt gör sig söt.”

Men hur det var, — när gubben Fått höra fink och trast,

Satt i hans slitna knapphål En grön bukett i hast.V .

SilhotieHgr.

1.

Ett anslag, fäsc p& knuten Den ena mänskan är:

Allt står för allmänheten, — Högst f l dock liisa där.

Den andra är ett album Med knäppen och med lås — Man pröfvar nycklar,

Så att man kan förgås.

2.

Här gå de och maskera Sig alla för hvarann Och lägga bokstafsgåtor, Som hin ej lösa kan.

Se’n helt naivt de klaga, Att ingen dem förstått, Att i ett enda hjärta De aldrig läsa fått.JOSEF JULIUS WEKSELL.

Svenskan och finskan.

SVENSKAN.

Unga kämpe, nyss från plogen yr och oförvägen trädd, Du vill bryta lans med gammal kämpe uti rustning klådd. Du är ung och oerfaren, första lansen vare din;

Må du minnas, att den starka, mera pröfvade är min.

FINSKAN.

Ung jag är, det ;ir min stolthet; evigt ung, vid folkets

hä rd

Sjöng jag sångens sköna drömmar, sjöng jag minnets

undervårld.Väntade min tid — den kommit, ljungar fram med

strålens makt,

Och du bleknar under hjälmen, trots din harm och

ditt förakt.

SVENSKAN.

För ur sagans dunkla fornvärld sprakande ditt furubloss!

Hög jag st&r i middagsglansen — sekler ligga mellan

oss.

Skynda djärf, men vill du segra, mottag tacksam i

ditt lopp

N&gra ax af mina skördar, som i sekler vuxit opp.

FINSKAN.

Du har sångens bästa blommor, tankens högsta skatter

fått,

Jag har Finlands högsta kärlek — bytte ej med dig

min lott.

Sakta kallnar bort ditt hjärta; graf vens förgård öppnar

eig,

Och du lämnar dina skatter — arfvet åt vårt folk och

mig.

SVENSKAN.

Ännu lefver friskt mitt hjärta, slår i tusen ädla bröst;

Också du har lärt dig älska tro och sanning af min

röst:

Såg i morgon segerns fana på min graf du svaja gladt —

Snart du dvaldes själf i mörker, mörkare än griftens

natt.FINSKAN.

Sl&r i tusen bröst ditt hjärta, dock min luft de lefva af; Gaf du tro och gaf du sanning, kämparna för dem

jag gaf.

Brista skall din sträng förbrukad, men ej sä den psalm

och sång

Som värt folk uti sin barndom hörde i din ton en gäng. SVENSKAN.

Lefva de, sä skall jag lefva; faller jag, sä faller du. Mästarn är jag än den vise, lärjungen är du ännu. öfver oss stå högre makter, i hvars tjänst vi g&tt och

g& —

Den, som längst och trognast tjänat, älska, värna de

också.

FINSKAN.

Frihet, säng och sanning bära oss på evig gudaarm,

Slå på språkens gyllne lyror, väcka lit i folkens barm. Skönast klingar då bland toner tonen om ett fosterland; Kan den tonen sart du klinga? Främling är du på vår

strand.

SVENSKAN.

Hit jag kom som frö— en järnek står jag nu på stormigt

skär,

Fostrad här i strid och stormar, har ett fosterland ock här, Lyft mig upp, om du föimår det, vräk mig se'n i vred-

gadt haf —

Halfva Finland med skall följa i min glömskas öppna

graf.FINSKAN.

Väl, jag st&r i landets hjärta — furan, evigt grön och

stark;

Stod förgäten, tung och isklädd — frisk ändå— i vildskön mark.

Våren kommit, Finlands hjärta slår af kärlek, ljus oca

hopp —

Och du drar din krona långsamt undan för min unga

topp.

SVENSKAN.

Fäll din lans, som min jag fäller — bådas udd är af

demant:

Så de gåfvos oss att strida för hvad evigt är och sant. Finland ge vi samma kärlek och förevigas i den —

Och ju mer vi däråt offra, blomma vi dess högre än.

i

Dvärgens hämnd.

Det ståndar en dvärg i bergets natt.

Han hamrar ech smider på guldets skatt; Det glöder, det hvitnar på gnistrande häll. Han hånler och sjunger med röst så gäll:

Från sol och värme och blommor och träd Oss mänskorna drifvit i bergen ned.

Vi hata den stolta, den rotiystna ätt,

Vi hafva ett tärande gift dem beredt.Yi smida i fjällen det flammande guld,

Som mänskan fördärfvar och störtar i skuld. Vi hafva i vilda, stupande schakt Försåtligt skymtande ned det lagt.

Vi ge det en glans så underbar,

Som mänskans hjärta allsmäktigt drar;

Hon störtar efter dess granna glöd Från sol och himmel, till natt och död.

Det fäller svärdet ur hjältens hand,

Det bryter ed och förråder land,

Förgiftar kärlekens rosen band Och skapar stöld vid Guds altarrand.

Det dödar oskuld i tärnans barm Och gör sen själen på tro så arm.

Det bräcker ynglingens glada mod Och sprider is i hans varma blod.

O, glimma, metall, i gnistrande prakt!

Du hatefs hammare, dåna med makt! Fördärfvad människors ätt förgår,

Och jorden åter en gång blir vår.

Skolfuxen.

Jag var i forna dagar kung,

En kung så säll, då jag var ung. Mitt rike var den hela värld,

Jag tog den in med tankens svärd,Och sanning, frihet, ljus och rätt Jag strödde kring så lätt, så lätt.

Nu — vill min bild du se? —

Nu sitter jag vresig och gnatig och bister, En lärd och förtorkad och fattig magister — Och “buffel n*’ jag kallas på spe.

Jag hade förr ett ideal,

En ros så skön i bortgömd dal.

På glädjens ban, på sorgens stig Hon följde lika vänlig mig.

Fast ljuf en drömbild blott hon var,

Hon dröjde länge, länge kvar;

Tills fodret blef för skralt. —

Nu bäddar en gråhårig “Maja” mitt läger Och sopar och dammar och skurar och säger Att matfrun vill hafva betalt.

I glada vänners fria lag Jag glömde mången tråkig dag,

Och drufvan göt sitt varma blod,

I eld och rosor kinden stod Och hoppet log och oången klang,

I fröjdraketer tanken sprang,

Ej hängdes nånsin läpp. —

Nu pluggas Brunérs grammatik hela dagen, Så gamla magistern får ondt uti magen Och tyst tar i skåpet sin knäpp.

En fröjd ändå på gamla dar För tråk och brak mig ersatt har:

En näsvis pojke nyss i koltFramför mig står eom yngling stolt, Och trycker gamla lärarns hand,

Sin framtidsdröm med blick i brand Han täljer, tyst jag hör.

Då värmas de gamla, försoffade sinnen, Då vakna de eviga, älskade minnen — Jag ej med en suck honom stör.

NILS PETRUS ÖDMAN.

Kammarj linkaren.

Ack, nog har du sett på supéer ibland Den grånade token med hofmannatonen,

Som trippar omkring med sin tekopp i hånd Och blandar in franska i “konversationen,”

Och ordar om vetenskap och “poésie”

Och bildning och smak och “talang” och “génie” Och finner, att allt är sä “högst intressant,” “Charmant, p& min ära, charmant!”Han Båtter elg främst uppå hvarje “concert,”

Ty han år den finaste bland “connaisseurer,”

Och under musiken med fröknarna dår Han talar om utmårkta “compositetirer:”

Mozart och Beethoven/” — “Beethoven, Mozart !n Auber har han sett, hans visitkort han har:

“Musik! — Ack, min fröken! — Musik! — Intressant!” “Charmant, på min åra, charmant!”

Ja, sjålf plå’r han of ta att “göra musik:”

Då ser han studenter på té i sin våning,

Ty “alls ingen 6ång är studentsången lik!

“Ack, den har våckt tyskars och fransmåns förvåning! “Åh, Kapfelmanns vårsång har lif och har färg, “Och Kapfelmann såg jag en gång på Carlberg: "Vå-årendr Kommen — åh, högst intressant! “Charmant, på min åra, charmant!”

Men ack, “poésie” — ja, man knappast det trott, Att, när han blott nämner det, nästan han gråter: Han skådat ett tråhus, där Schiller har bott,

Och känner om Oöthe en mängd anekdoter.

Ja, om man hans egen utsago får tro,

Så mötte han Dahlgren en gång på Norrbro:

Tegner har han klingat med — “högst intressant!” “Charmant, på min ära, charmant!”

För vetenskap brinner han. Socrates* slut Han vet att för damerna sirligt berätta;

Att Kant utom Königsberg aldrig for ut,

Han finner ej något så eget som detta.

r*_____t ~Upp till “Philosophicum” gör han en tur Tv& g&nger om dagen och tar sig en lur Och drömmer, att bildning är “höget intressant!” “Charmant, på min åra, charmant!”

Han mycket har rest Europa omkring,

Och nytta han haft af de utländska turer,

Ty hem han fört med eig ett kosteligt ting:

Små pärlor af “Witz” och en mängd “calembourer.” Han säger dig ekalkande mången “malice,”

Som brukats på Moliéres tid i Paris!

“Paris! Åh! Paris! Ack! Paris! — Intressant!” “Charmant, på min åra, charmant!”

Han älskar som ingen sitt hof och sin kung Och röres så djupt i sitt innersta väsen Vid minnet af nåden han hade som ung Att föra Karl Johans gemål i frangaisen,

Och 6å, huru kungen i nåder en gång Täckts säga: 'Vous étes un fripon!'— "Unfripon!!! "Högstsalig Karl Johan var högst intressant!" "Charmant, på min ära, charmant!"

Men ingenting finner han dock så charmant,

Som höra en gudstjänst, högtidlig och vacker!

(När Lehnberg han hörde — "superbe predikant!" -Han fick utaf rörelse djupa attacker.)

Längst framme i koret han sätter sig ner Och genom lorgnetten, på Frälsaren ser ...

"Ah! änglar i taket! Åh! högst intressant!" "Charmant, på min Ara, charmant!"Men ack! — äfven han skall begrafvas i mull, Och då båres liket prudentligt ur huset,

Och efter gå herrar i stjärnor och gull,

Och silfret på kistan det blänker i ljuset,

Och hofpredikanten i ståtelig skrud Förpassar helt artigt hans ande till Gud:

Det hviskar i graf ven: "Åh, högst intressant!" "Charmant, på min ära, charmant!"

Souper.

En bild ur umgängeslifvet.

"God dag, gamle vän!" han hviskade gladt Och hängde på kroken sin borstade hatt T tamburen:

"Du också är bjuden till Rikbergs i dag?" — "Ja, äfven till mig någon gång," svarte jag, "Kommer turen,

Och ej du behöfver med blicken mig mäta, Ty vet, äfven jag kan den konsten att äta."

Så sägande, strök jag mitt hår och steg på Och, sedan jag lyckats att buga mig få För värdinnan,

Jag såg i salongen mang' tårna så mild, Som tycktes mig vara den väna^te bild Utaf kvinnan:

Den synen mig kom för en stund att förgäta Att "gracerna" blott voro här för att fita.Jag talte dem till, men jag fick ej ett svar:

Att tala med "gracer" ej passande var,

Det är troligt;

Och herrarne tittade tyst under 1 ugg,

Och tänkte väl mycket, men sade ej dugg,

Som var roligt;

De tänkte — om tankarnes djup jag får mäta — "Den tåligt kan vänta, omsider får åta."

Och en ser jag stirra på kronor i tak,

Och en ser på taflor med händerna bak Under fracken,

Och en i mustascherna jämnt står och drar,

En ann' känner efter, om benan är kvar Uti nacken,

Med sådana nöjen på tiden att fräta

Går långsam — men går, när det gäller att äta.

Och själf, se'n jag vandrat omkring som ett våp Så fann jag, att album och stereoskop Var det bästa;

Där stod jag vid bordet i fruarnas ring,

Och därunder hörde jag märkliga ting Om min nästa:

Jag hörde, att Rikbergs affärer va' släta,

Och att de ej lefde för annat än äta.

Men vänligt värdinnan mot fruarna log,

Som hade hon ej kunnat glädja sig nog Att få se dem,

Och fruarna logo mot henne igen,Som hade Försynen ej kärare vän

Kunnat ge dem:

Belefvad förställning är bättre än träta,

Och pinan är slut, när man bara fått äta.

Och värden han röjde det finaste vett Och sad' åt en hvar i sitt anletes svett Några fraser,

Och alltför verserad och artig han var Att visa en skymt af det hat, som han bar Till kalaser:

Och hemliga gäspningar kommo så täta,

Och — sist kom den tid, då man brukar få äta.

Nu tyst blef i salen, man sade ej ord.

Hvar tanke som tänktes, tog form af ett bord, Som var dukadt,

Och stilla man stod liksom gäddan vid strand, När vaksam hon lurar på rofvet ibland,

För att sluka't:

Till slut man begynner på ryggen att räta,

Och doft hör jag sväras: "Når f-n få vi äta?"

Med ens blef ett sorl, då "för anande hopp," Och för längtande gom "sprungo portarne opp" Klockan elfva:

Yi blickade dit, och vi skådade mat,

Och vi stormade in, så att flaskor och fat Börja' skälfva:

Den härliga synen kan aldrig förgätas,

Och skarornas lösen var: "Här ska' det ätas!""Det var storm, det var brak," som om allt gått i kras, Och jag stred för att f& mig en tallrik och glas,

Och b& fick jag,

Och jag slök som en haj, hvad i hast jag fick fatt,

Och jag skyndade bort och grep tag i min hatt.

Och så gick jag,

Och jag trftngde mig ut bland en skara allt tätare Af stojande, flyende, mättade ätare.

Lilla Anna.

Just när jag satt mig allvarsam Att temaböcker rätta,

Hon öppnar cörrn — hon ilar fram Med steg så lätta:

Hon är så yr, så skälmskt hon ler Och jag — jag lägger pennan ner.

Det gör mig godt att se uppå,

Hur hennes läppar mysa,

Hur hennes bruna ögon två Som stjärnor lysa:

För hennes glada löje strax Jag glömmer tema och syntax.

Snart hennes lilla mjuka arm Min hals i snara binder,

Och hennes andedrägt käns varmPå mina kinder,

Och — förrn jag hunnit hindra det, Hon Bitter med ett hopp i knat.

Med böckerna uppå mitt bord,

Som lågo nyes så trygga,

Hon börjar nu, förrn jag vet ord, Små hus att bygga;

Sen drar hon mig på golf vet ut:

Jag måste följa utan prut.

Och jag, en stadig skolpedant, Hvars ögonblick å' dyra,

Jag får nu gåsom elefant På alla fyra,

Och hon på ryggen sitter opp,

Och ropar: "hoppsan, i galopp!"

Fast denna lek hon finner bäst,

De andra ej vi glömma;

Vi "taga fatt," vi ''leka häst"

Och "kurra gömma;"

Vi muntert tumla om, vi två — Tänk, om min klass nu såge på!

Här glömmer jag för lek och spratt Att deras tema granska,

Ty bättre klingar hennes skratt Än deras franska;

"Det går ej an — nu är det slut:

Nu blott en kyss — och sedan ut!""I säng, mitt barn, nu är det kväll!" — Då börjar hon att klaga: "Berätta, så år pappa snäll,

En liten saga."

Jag täljer en, jag täljer två;

Sen får hon in till mamma gå.

Ett lockigt hufvud snart jag ser På kudden slumra stilla:

Hur ljuft hon uti drömmen ler Den yra lilla!

Det är en återglans så skön Af saga och — af aftonbön.

Omkring din lilla hufvudgärd Må Herrans änglar stanna Och skydda för en farlig värld Min lilla Anna!

För dig jag beder i Hans namn, Som tog små barnen i sin famn.

* . *

*

Och åter vid mitt arbetsbord

Är jag en skolmagister

Och sätter “bockar,” stryker ord,

Så sträng och bister:

Men mellan raderna jag ser Ett litet lockigt barn, som ler.

ERNST DANIEL BJÖRCK.

Tussilago och blåsippan.

“Blåa sippa, vet du hvad jag brutit, Att naturen har sitt barn förskjutit? Intet blad min gråa stängel kläder, Ingen vän jag tjusar eller gläder.

Dig, o syster, som i lunden spirar,

Hvarje fågel med sin låfsång firar; Och om flickan eller skalden ser dig, ffon en kyss och han en visa ger dig.Slår du opp ditt blåa öga, blomma Hörs ett jubel: “nu lär våren komma!”

Du är älskad, ty i dig man skådar Först ängeln, som hans ankomst bådar.

Men på gula blomman ingen tänker,

Ej en blick, ett ord man henne skänker;

Ej från sorg och smälek hon förlossas, Förr’n af vandrarns fot den arma krossas.

Dock var hon den första hftt på stället:

Än låg snön och glimmade på fjället,

Än låg du och drömde under kullen,

Då mig solen väckte opp ur mullen.

O, att än jag sofve lugnt därunder!

Ack, ty korta voro glädjens stunder:

Mycket har jag lidit, föga njutit. —

Blåa sippa, vet du hvad jag brutit?”

Så den ena blomman till den andra,

Ty de båda älska dock hvarandra;

Så den ena hörs sin sorg förklara —

Så den andra från sin tufva svara:

“Fråga hellre: hvad har sippan brutit? — Knappt min stängel ur sitt gömsle skjutit, Förr’n man grymt tog bort min späda syster: Se’n är dagen lång, och skogen dyster.

Här i lunden stodo vi tillsamman,

Alla systrarna i fröjd och gamman;Men allt flera sippor tärnan plockar, Att bekransa sina rika lockar.

Dock jag vet, att det är kärlek bara! Blomma, det Hr godt att älskad vara: Stark är kärleken och ljuflig är han, Men — till offer våra lif begär han.

Skönt är allt, som är af himlen gifvet, Men det skönaste af allt är lifvet: Ljuset, lifvet vill jag högre prisa Än båd* flickans kyss och skaldens visa.

Blomma, säg, hvad klagar du väl öfver? Mer än lif och ljus du ej behöfver,

Och, när blomningstiden är förfluten, Blir i friska blad din stängel sluten.

Äfven jag har ingen sorg af nöden: Den, som lifvet gaf, ger äfven döden — Pris ske honom för den tår vi gjutit,

Pris för hvad vi lidit, hvad vi njutit!”

Det våras.

Och kvällen nalkas, och dagen flyr; Jag sitter vid flammande brasa Och ser, hur snön kring min hydda yr, Och hör, hur stormarna rasa.Och väl har vintern sin glädje ock Och väl är det varmt i hyddan — dock Jag älskar mer,

Att himlen ler,

Och att på jorden det våras.

Hur gladt, när han kommer, den leende vår, Som ljuset och lifvet förnyar,

Då sippan bland smältande drifvor står,

Och solen bland glesnande skyar,

Då böljan sliter sitt silfverband —

Men ån ser jag snö på äng och strand,

På fjäll och skär,

Och hvem vet när I kalla norden det våras?

Hur nordan ryter! Han lärt sin sång Af de björnar, vid polen brumma.

Han slog på min ruta vintern lång,

Men aldrig zefiren den ljumma.

Se, elden slocknar på dunkel hård —

Och mörkt och kallt är i hjärtats värld;

Det snöar än Därinne, — men

Snön smälter, om blott det våras.

Lyss! Hörde jag rätt? Hvad susar där? Från taket det droppar och droppar.

Säg, smälter ej snön? — Då är våren här Med glädje och lårkor och knoppar!

Han dröjer. Han silnde sitt budskap blott, De vårliga vindar — men lika godt:Ej länge han Då dröja kan;

Han kommer, och då — det våras.

Välkommen, I fläktar, jag hälsar or! Kring höjder och dalar flygen Och smälten hurtigt drifvan ner Och se’n — till min hydda smygen!

O, lånen mig silfrade vingarnas par,

Att glad kring knoppande lunder jag far, Kring björk och fur,

Och sjunger hur I höga norden det våras!

Och natten flyr, och morgonen gryr. — Ej mer vid härden jag sitter:

Dit ut, dit ut min färd jag styr,

Att lyssna till lärkans kvitter.

Se, vågen sin blänkande boja bröt,

Och tårar välla ur jordens sköt Af glädje blott.

Att vintern nått

Sitt slut, och i norden det våras!

Gråt glädjetårar, min fosterjord!

Fritt snön från furorna droppe!

Hvad mer, om våren arsen i nord?

Han är dock gladast häroppe.

Här kväder han sånger i skaldens bröst, Där hjärtats ånger, där himlens tröst Och hoppets bön Försmälta snön —

Ty där, som på jorden, det våras.Abraham Lincoln.

Skål vid en studentfest i Uppsala.

Är det glädjen blott, som får besjungas I de frias gille, i de ungas?

Är vål nöjet målet, dit I sträfven,

Arfvingar af fädrens riddardygd?

Nej, en vapenhvila är hvart nöje,

Allvar ler med edert bästa löje Och får, sorgklådt äfven,

Sitta ned i edra rankors skygd.

Snö sig mänger ju bland nordens våran* Eld har drufvan. men har äfven tårar, Brinna kan hon, men kan äfven blöda,

Och som offervin hon gjutes nu,

Offervin på frihets helga altar,

Där den präst, som tempeltjänst förvaltar, Ofta lät sig döda.

Men i döden segrade ännu.

Re’n jag märker, att i namnet vänten På den konungslige presidenten,

Kung till snillets kraft och hjärtats adel, Ljungarn, som den starka viggen höll.

Ve, hans namn ej skrämmer mer tvrannen, Ve, för sveket föll den ädle mannen! Riddarn utan tadel Ej i striden, men i segern föll.Allt för stor att ondskan kunde skona, Segrarn fick till pris en törnekrona,

Och triumfens ekar sig plötsligt byter Till en tårstänkt, lagerkransad bår.

Folken hejda för en stund sin yra,

Tvftnne världars skalder sl& sin lyra,

Medan sakta flyter

öfver negerns kind en barnslig tår.

O, när våldet räddarns namn förkättrar, Skaken till hans ära edra fjättrar,

Slafvar! Sådan sorgmusik sig skickar Vid den store månskovännens grift. Sörjen, folk! Er alla hotar faran;

Ej blott negerns, mänsklighetens var han,

Och hvart öga blickar

En gång på hans namn i stjärnors skrift.

Fader, ja, som sol ditt namn skall lysa, Elda modet, då det vill förfrysa,

Och som vårdkas jordens slafvar kalla Till gemensam kamp mot våldets bud. Lef, af alla dödar obetvungen,

Lef, af millioners röst lofsjungen,

Ej ditt värk skall falla.

Lef i glädje hos de frias Gud!

Drufva, du skall glöda, till hans ära, Medan vid hans stora nainn vi svåra Att åt friheten vår ungdom viga,

Slå vår lyra, hvässa våra stål.

Dagens små bekymmer må vi glömma När för Lincoln bägaren vi tömma! Högt må jublet stiga!

Det är frihetens och vårens skål!

DANIEL KLOCKHOFF.

Ögat.

Om ditt öga mörkt och kallt Sk&dar kring, skådar kring, Mörker själf du då befallt Hölja'jordens riDg,

Öfverallt.

Om ditt öga varmt och klart Skådar kring, skådar kring Se, då klarnar också snart Hela jorden ring,

Underbart.Gud vet det, hvar han vankar.

På ängen åro far och mor i dag,

Och bror går vall i fjällen;

Jag sitter ensam här i stugan jag Och stirrar ut i kvällen. —

m

Han sade till mig, när vi skildes sist,

Och slog mig gladt i handen:

Om torsdagskvällen träffas vi nu visst 1 hemmet ditt på stranden. —

Nu tindra stjärnorna så mildt och klart, Nu är det torsdagskvällen;

Och far och mor, de komma nu vål snart, Snart kommer bror från fjällen.

Men han, som lofvat komma före dem, Gud vet det, hvar han vankar;

Kanhända lika fjärran från mitt hem, Som jag med mina tankar.

Den döende studenten.

Han låg på sin torftiga bädd en dag,

Så matt och svag;

Hans panna var blek,och blek hans kind; En blomma, bruten i höstens vind,

Han liknade drag för drag.

_En döende ung student det var,

Som bädden bar,

Och rundtom den i sörjande lag Kamraterna stodo t^sta i dag;

De stått där se'n natten kvar.

Det hördes ej ljud från någons mund I denna stund.

Den döende själf i slummer låg,

Så lugn och stilla som fjärdens våg, När dagen har gjort sin rund.

Så lflg han stilla. En stund förgick, Ett ögonblick. —

Men upp ur sömnen sitt öga han slog Och talade sakta, och munnen log, Och glans hans anlete fick:

“Jag gungade nyss med glädtig håg På lifvets våg;

Min själ var så ljus, och ljus min värld, Och h vart jag kom på min lekande färd, Jag soliga nejder såg.

Och glödande brann mitt unga blod Af lustigt mod;

Jag skulle kämpa mot mörkret jag Och sprida kring världen af ljusen dag Det målet framför mig stod.

Nu ligger jag här på min bädd i dag, watt och svag. —Så kämpen, I bröder, min glada strid Och vinnen min drömda seger därvid! Jag somnar nu stilla jag.”

Han böjde sitt hufvud ned och dog, Och munnen log;

Och tysta stodo kamraterna ån. —

Då sade den dödes närmaste vän Och skärmen från fönstret tog:

“Du dagens stråle, fall ljus och mild På bleknad bild!

I lifvet den bäste student man fann, Han tidigt sin eviga lager vann. — Fall, stråle, fall ljus och mild!”

KARL JOHAN GUSTAF SNOILSKY

“Neros gyllene hus."

Jag vand rar omkring på en strficka Af sjunkna palatsers grus,

Där mossor muren betåcka På Neros gyllene hus.

Den grund, dår ogräs slår rötter, Var förr polerad och rik:

Där stampade kejsarfötte?

På epe^lande moeaik,Och liftr, dar ödlorna leka,

Och fjäriln fladdrar förbi,

Ha senatorer stått bleka För Nero i raseri.

Nu murgrön frodas och kryper Omkring cæsarernes bo Och skrifver i gröna typer En dikt om minnenas ro.

På ramlade härskarsäten Historiens dom blir dömd;

Den lyder: glömd och förgäten, För evigt förgäten och glömd!

Du är blott en vanlig backe, Palats, som sjunkit i grus!

Nu trampar min fot din nacke, Du Neros gyllene hus!

Tro aldrig, att jag beklagar Din flyktade prakt och glans: Ve dig och de forna dagar,

Då icke friheten fans!

Hvad kan en ruin väl vara För tidernas yngste son?

En kulle, en mullhög bara Att se en utsigt ifrån.

Se! Solens kula sig sanker Bak pinjer och bJåa berg;På Coliseum hon blanker I brunröd glödande färg.

Hon stänker en purpurdroppe På Buonarottis kupol;

Då allting år mörkt däroppe, Har du sagt god natt, o sol!

En gång, då solen går neder I purpur och guld som nu Och nickar farväl till eder,

I eviga kullar sju;

Då skall hon Roma betrakta Och småle odödligt gladt,

Som ville hon säga sakta:

I gamla tider, god natt!

I morgon lämnar Sankt Peter Med suckaa sin Vatikan. Kring all naturen det heter: Nu vaknar den store Pan!

Det varma, rörliga lifvet,

Som bundet i bojor frös,

Af kutvande tvång omgifvet Och osällt se’n hedenhös,

Ur tusen knoppar det bryter, En yster, kaotisk vår,

Och hafvet af glädje ryter,

Ock Tibern jublande g&r»Att sjunga vaggs&ng för slafvar Hesperiens vind var för god,

För god att sucka bland grafvar, Där lagren på hån blott stod.

För god, att präster och skälmar Sig skulle bada däri; —

Kring hjältars buckliga hjälmar Han sveper nu stolt och fri!

På blomsterbeströdda gator Det vimlar af fria män;

Det åker en triumfator På Via Sacra igen.

Bort, bort med Sankt Petri nyckel Och multnade hälgonben!

På vantrons ömkliga gyckel Såg solen för länge re’n,

Bort med den dumma gestalten Ifrån Trajaui kolonn!

Den är ej af rätta halten —

En bättre vill tidens son!

Ställ upp på pelarn en annan:

En genius, som blickar fritt,

Med flygande lockar kring pannan Och mössa af frygisk snitt!

Men synes dig sockeln för ringa,

Tag Neros gyllene bus,Att genien fram m& springa För dig i sitt ratta ljus.

Den krönta mitran skall rysa För bilden, som sträfvar mot skyn, Men solen aldrig belysa En större, skönare syn.

Benvenuto Cellini.

“Cellini, sade kungen, var nu man:

Du smidt för länge nipper åt behagen.

Gjut nu en Zevs, hvars make ej sett dagen!” — Frans hade talat. Konstnärn grep sig an.

I formen re’n den heta massan rann;

Men, himmel, bronzen är för knappt tilltagen! Skall allt förfelas, kungen bli bedragen?

Hvad gör Cellini — ja, hvad gjorde han?

Han kastade sin värkstads bästa smycken I ugnens svalg — och hel stod guden där.

Ett mäster värk, en graf för mästerstycken.

Så rann mång’ gyllne ungdomsdröm i sär ... Men offret måste ske, som I väl veten,

J lif och konst att nå helgjutenheten.Jultankar i Rom,

Jag njöt en sydländsk sommarfröjd och tänkte sällan på, Att höget i norden fans ett land med himmel mindre blå. I idel solljus flöt mitt lif, en dröm på ejderdun,

Och kärare jag södern fick, alltsom min kind blef brun.Det var uti det gamla Kom. Jag satt uti mitt rum;

På himlens azurhårlighet jag länge skådat stum.

I trägårdstäppan nedanför stod allt i flor och glans: Citronens guldklot bjärt stack af mot bladens dunkla

krans.

Jag var så sällsamt vek till mods i denna dagens frid; Jag hörde pifferaro'ns ton från gränden nårmst invid. Madonnans bild i murens nisch han drog med spel förbi. Mitt öra följde medvetslöst säckpipans melodi.

Jag vet ej, hvarför blicken sjönk bland böcker på mitt

bord,

På Bellman, tjusaren Tegnér, på skalderna från nord. Mitt hjärta slog så aningsfullt, — och så det föll sig, att En liten bortglömd almanack jag af en slump fick fatt. Ja^ bläddrade, och bläddrade, och nu jag först förstod, Hur tiden skenat bort med mig vid Tiberns gula flod. December! — Är det möjligt väl? Jag såg ej snö i

år! —

December tjugufjiirde — ack, det som en blixt mig slår.

Mitt land, mitt land, hur mår mitt land med marken

hvit af snön,

Med julefrid och juleljus och bjällerklang på sjön?

Jag har ej hem, jag har ej härd, jag har ej eget bo. Månn* någon ännu mins mig där? Mitt hjärta hviskar: jo.

Gud signe dig, mitt eget land, och lyse öfver dig All fridens klarhet; sedan må allting bli mörkt för mig!Må kornet spira under snö, där det i mull år satt Och må det växa mycket bröd i Sveas norrskensnatt!

Hvad bryr jag mig om söderns prakt och fågrin g denna

stund,

Om sorlande kristallers språng i skuggig lagerlund?

De rika fårgers spel för mig i hast blef dödt och svart; Min själ har flyktat härifrån — långt bort — jag vet

nog hvart.

Jag ser en stad, en välbekant. I både rik mans hus Och fattigkojan tindrar upp ett vänligt juleljus.

I kväll får saknas ingenstäds det goda, hvita bröd,

Och ej den frusna sparfven ens i kväll får lida nöd.

Jag ser ett hem — jag känner det — jag ser den tända

gran;

Med knäppta händer stå de små som själf jag varit van. Därute är det kallt och mörkt och yrar nu som bäst; Därinne är det varmt och ljust på Jesusbarnets fest.

Gud signe detta hem och den, som nu, så barnsligt

glad,

Sig fröjdar åt hvar liten skänk, hvarom hon julen bad, Säg, märker du, jag år dig när? O säg, förnimmer du Min

andes trägna vingeslag, som susa kring dig nu?

O I, som ågen ömt hvarann i denna dyra stund,

Som vandren samman hand i hand och hvilen mund

mot mund!

Det år ej någon stackars sparf, som vid er ruta rör:

Det år ett ensamt hjärta blott, som snyftar utanför!Nina la lavandaja.

(Napoli.)

“Och är jag bara eo lavandaja,

Jag kallas Nina den sköna dock,

Och herrar vända sig på Chiaja För att se fladdra mm mörka lock.

Jag kunde slippa gå kring och tvätta, Men få stoltsera i nya skor;

Dock väl jag mins, bur det gick Giulietta, Och därför aldrig jag smickret tror.

Jag vet, han endast bår ondt i hågen, Den rike sprätten, af smekord full.

Jag vet en flskaresång på vågen,

Som klingar bätti e ån myntadt gull.

Antonio är en munter sälle Och god i innersta hjärterot.

Vi äro födda på samma ställe I Portici vid Vesuvens fot.

Med röda mössan ner på sitt öra Han ofta kommer i egen slup Att mig dit bort öfver golfen föra —

Jag får mig spegla i blåa djup!

Då båten stannar på strandens bankar,

1 land han bär mig på kraftig arm.Och hjärtats slag ha förrådt hans tankar, D& jag var tryckt till hans breda barm.

I kväll vi ses i en tarantella:

Då tror jag nog han vill passa pä En sakta fråga till mig att ställa —

Och nog jag vet hvad jag svarar då!”

Så med sin tvättkorg på våg till källan Sjöng solskensbarnet från Portici.

På bara fötter i tarantel lan Hon dansar sorgerna lätt förbi.

Oammalt porslin.

En kung i Sachsen samlade porslin,

Men samlingsvurmen blef en riktig sjuka.

Han bytte bort till kungen i Berlin

Sitt garde — tänk — mot en kinesisk kruka!

Femhundra man med sabel och karbin,

Som preussarn visste att förträffligt bruka,

I exercisen smidiga och mjuka,

I krig en mur, tänk, mot — en blå terrin!

Femhundra man* med hår pung och med puder! Slikt d irhusdåd allt vanvett öfverbjuder Från världens början — ja, så tycker ni.Se’n bytet gjordes, har ett sekel svunnit: Femhundra tappra hjärtan brista hunnit, Den gamla krukan — hon står ftnnu bi.

Svarta svanor.

Svarta svanor, svarta svanor Glida som i sorgetåg,

Leta sjunkna solars skimmer I den nattligt dunkla våg.

Mörk, liksom i eld förkolnad, Är den rika fjäderskrud, Näbben, stum i blodig purpur, Ännu bär om branden bud.

Hvita svanor tamt i vassen Kryssa efter gunst och bröd; Ut på djupet, svarta svanor, Ut, I barn af natt och glöd!

Edelweiss.

På fjället, där molnet siktar Sin snö öfver öde topp,

Där knappast ett grässtrå sviktar. Och alprosen själf hör opp,

Bland isarne hvit där spirar En blomma ur grund af gneisö,Hon gränsen för lifvet sirar Och kallas för Edelweiss.

Då hösten en dödssång ringer För blomster i lägre zon Och stryker med frostigt finger På kindernas skära ton,

Då rosen sin krona lutar,

Och stormar dess blad förströ, Då skönhetens välde slutar, Står Edelweiss frisk i snö.

Däruppe i bergets skrefva Hon talar ett tänkvärdt ord Om känslor, som öfverlefva All fägring och fröjd på jord. Den kärlek hon troget prisar, Som rosorna ser gå ut Och dock, mellan snö och isar, Än blommar vid lifvets slut.

I porslinsfabriken.

Jag på fabriken haft min ögonfröjd Att se porslinsarbetarn sträfsamt böjd Att svarfva utan rast det mjuka ler,

Tills än en kanna, än ett fat sig ter.

Mig år du mer än drifvet silfver dyr,

. Du kanna, skapt för konstlös hvit glasyrMer än en vas, för furstetaffei gjord Min aktning har du, fat för ringa bord.

Jag vördar Eder, enkla bohagsting,

Som inom kort i tusental gå kring

Till handtverksmannens och till bondens bo,

Där mödan har sin knappa m&ltidsro.

På gagnlöst glitter har jag sett mig mätt,

Dess vackra tomhet umbär folket lätt;

Men hell den hand, som skapar tyst för dem, De arbetströtte i de låga hem!

Ja, hell och åter hell hvar okänd hand,

Som skänkte form åt skålen, till hvars rand Går varm och brådskande en törstig mund,

Då nötta värktyg hvila för en stund!

Ack, denna hand, hvars värk vi gå förbi,

Långt mera oumbärlig är än vi,

Som blåsa bubblor blott af granna ord Till lek vid öfvermättad bildnings bord.

O, den som kunde skänka dikten så Den enkla form, som tusenden förstå,

Den form, som frambär kraftigt hvardagsbröd Till tjänst för hunger, ej för öfverflöd!

O tänk, att bilda i en lycklig stund Den bägare, som anstår hvar mans mund,

Som fylls vid tidens djupa brunn en gång För tusenden, som törsta efter sång!KARL LUDVIG ÖSTERGREN.

(Fjalar.)

Två slagfält.

Den år slut, den vilda fejden, Raserit af trötthet domnat, Slagne vrida sig i smärtan; Blodröd sol belyser nejden, Där de somnat Tusen ädla, varma hjfirtan.Blodröd sol sin stråle ljungar Öfver sprängda mänskomurar, Öfver kinder, hvita, kalla.

Marken skälfver än och gungar, Röda skurar

öfver trampad åker svalla.

Långt, så långt som blicken hinner, Ligga rader utaf fallna, Mänskolemmar marken skyla; Hatfullt hvarje öga brinner,

Som ej kallna Hunnit än i dödens kyla.

Landets bästa kraft förrunnit, Hjältens barm är genomstucken, Dödens fasa hjärtat isar.

Men den här, som striden vunnit, Segerdrucken

Högt den vilda bragden prisar:

“Härligt är att lagrar skära,

Härligt att med blanka svärden Till den stolta segern gilja.

Ära åt vår konung, ära!

Hans är världen,

Och allsvåldig är hans vilja!”

Den är slutad, dagens möda, Kvällens klocka vänligt roparSkördefolket hem till hvila. Slagen nu är fältets gröda, Trötta hopar Utaf landtmän hemåt ila.

Svetten porlar ned i skäggen, Men i stugan mödan glömmes, Där de hälsas gladt välkomna. Lien hänges u pp på väggen, Kannan tömmes,

Och på värket lugnt de somna.

Fältet lyser purpurfiirgadt, Som om striden det förkunnar; Ingen sörjer dock och klagar. Af det lif, som lien härjat, Hundra munnar Få sitt bröd i vinterdagar.

Ned på fält och vackra byar Kvällsol ler så stilla, stilla, Milda dofter uppåt stiga.

Högt bland himlens silf verskyar Lårkor drilla

Medan lund och böljor tiga:

“Lugn och ljuf är segerfröjden, När en strid är ändad vorden, Som vill inga hjärtan skilja.

Åra vare Gud i höjden,

Frid på jorden,

Mänskorna en helig vilja!”Modersoro.

Högsommarluft stod blå kring bergets topp, Fullblodig, solstark sommar log i dalen,

Och f järiln trånmatt dög kring rosens knopp, Med saktadt brus mot fjärran Alfven lopp,

Och barrdoft ångade ur furusalen.

Kring röda stugan var så helgdagslugnt,

Som om all världens äflan somnat tungt

Den bleka kvinnan där på förstukvist Den slummertyngda luften öfvermannat.

Hon stickat ifrigt, hela dagen visst,

Men så vardt blicken drömmande till sist,

Och pannan sjunkit nu och handen stannat: Och gårdens katt, ett litet snöhvitt troll,

I smyg med hennes nystan kastar boll.

Sekunder komma och sekunder gå,

Man hör blott hvinandet af svalans vingar; Hon hvirflat kring där uppe i det blå,

Men vänder åter snart till sina små Och som en pil sig under åsen svingar. —

Men plötsligt kvinnan upp ur slummern spratt: Den lugna dalen fylls af larm och skratt.

Yid vägens krökning kom en liten hop Barbenta, solskensbrynta, ystra skälmar;

Med barnalöjen uti kindens grop De storma framåt under glädjerop,Med dragna träsvärd och med pappershjälmar. När truppen hunnit röda stugan, där,

Den gjorde halt och skyldrade gevär.

Den yngste hjälten flög till modern fram Och höljde hennes mun med varma kyssar.

Och sä förtäljdes under sorl och glam:

“Vi fästning lekt kring stora furens stam,

Och vi ha slagit hundra tusen ryssar.

Än fins det fler; när vi ha slagit dem,

Då kan ju far från Finland komma hem?”

Hon log ett löje matt. Den lilles hår Hon ömt ur pannan strök och talte sakta:

“Till dess kan dröja många, långa år.

Men tålamod! Dag efter dag förgår,

Och trofast hemmet vi åt fader vakta.”

Nu blicken sökande kring skaran for:

“Men hvarför kommer icke äldste bror?”

På moderns knä den lille ystert red

Och svängde stolt sitt svilrd, det väldigt långa. —

MDen stackarn orkade ej följa med,

I gräset flämtande han slog sig ned;

Nu kanske ryssen honom tar till fånga.

Fast han är äldst, han jämnt en kruka var;

Soldat blir aldrig han, som jag och far.”

En sorg86n oro skymde hennes blick,

Men tyst, som alltid, modershjärtat bar den.

Den lille krigaren en kyss sig fick,

Och sedau lugnt hon in i kammarn gickOch vände åter snart med aftonvarden.

Men när hon sett, att hvarje mun fått nog, Hon skyndsamt vågen nedåt dalen tog.

Hon framåt vandrade med sorgsen håg, Kring nejden blickarna på spänning foro. Till sist hon, hunnen nåra elfvens våg, Mörklockig mörkögd pilt i gråset såg,

Sin moders högsta fröjd och högsta oro.

En öppen psalmbok hvilade mot knät;

Men pilten läste ej. Han sakta gråt.

Hon stillade sitt eget hjärtas slag Och mildt och tåligt låt den lille skrifta, Hur tungt det käns att vara klen och svag, Att ej ha hoppet att som man en dag I strid med stolte hjältar hugg få skifta, Att känna viljan växa hvar minut,

Och dock ej ens i leken hårda ut.

När slutligt saktades hans tåreflod,

Hon talte tröst som modershjärtan kunna. Hon hviskade om ädelt hjältemod,

Som aldrig göt en droppe utaf blod,

Om stolta segrar, utan svärdshugg vunna, Om snillets ångerfria vapenfärd I andens strålande och rika värld.

Han dolde hufvudet i moderns sköt Och sökte tyst sin unga sorg att bära.

Men når till slut hon rörd och tankfull slöt: “J31ef ån din arm för svag för en musköt,

Jag vet så viset, du blir din moders fira;”

Det tunga molnet fr&n hans panna svann,

Hans mörka öga som förklaradt brann.

Och aftonsvalkan kom p& dagens kvalm,

De helgsm&lsringningen från daln förnummo; Med hänryckt stämma, klingande som malm,

Ur boken läste han en aftonpsalm,

Med klockans klang hans ord kring rymden summo Var det ett tecken? Var det kvällsolns skuld,

Att hvarje bokstaf skimrade som guld? —

Den unges sol g&tt ned vid himlens rand,

Men än hans lifsbragd fosterlanden tjusar.

Den går vid orgelbrus kring stad och land,

I tusen tempel hjärtan stå i brand,

När Davidsharpan uti Norden brusar,

Och Svea gömt i minnets pärleskrin Med kärlek piltens hjältenamn — Wallin.

Vågorna sjunga.

Hon stod en morgon pä strandens ljung, S& frisk, så glad, så blommande ung; Med jubel hon sprang i vårt svala sköt. Som en glänsande svan hon i sundet flöt. Vi kysste de smidiga lemmarnas snö. Gud skänko dig glädje, vågornas mö!Hon stod i middagens kvalm p& strand Med strftlande blick, med kind i brand.

D& kom det en yngling, förr ej spord,

Han lockade henne med fagra ord.

Yi gängade båda till blommig ö.

Gud skänke dig lycka, vågornas mö!

Hon stod p& stranden en stormig kväll;

Yi brusade doft mot klippans häll.

Hon slog de hvita händerna hop Och sprang i vår famn med ett ångestrop. Vi hjälpte det bristande hjärtat att dö. Gud skänke dig frid, du vågornas mö!

EDVARD BÄCKSTRÖM.

Sången om Sten Sture.

(Ur “Fangen på Källo.”)

Herr Sten, den unge Sture, Han 8tridde i dufnäs skog.

Och om mig så vingar bure Jag vet, hvart jag flöge nog:

“I ärlige Dalabönder!

Slan sköldar och hjälmar sönder! Vi frukta för ingen, vi.Jag ser i min skara mången,

Som kämpar för första gången, Men riddare kan lian bli!”

Herr Sten, den tappre Sture,

Höll slag vid Brännkyrka by.

Och om mig så vingar bure Dit ville väl nu jag fly:

“Hår gålier stå eller falla,

Hvem år mig en man för alla Och bär vår fana i dag?”

Då trädde där fram gullhårig En yngling, en tjugoårig,

Och svarade: “Det gör jag!”

Herr Sten, den trogne Sture,

Han föll vid Åsunda sjö.

Och om mig så vingar bure Nu flöge jag dit a tt dö.

Når slagen han låg på båren,

Och yrsnön lekte i såren,

De sina han blidt såg an:

“Hvi bleknen I, män, för döden? — Frisk mod! Ty när störst fir nöden Nog finner vål Gud sin man!”

Ros och törne.

Rosen sade till sin törnstjålk: Arma, snart ditt värf är lyktadt!Rosen stinger ej, hon tjusar, Hon är glädjens segertecken.

Törnet svarade sin blomknopp: Stolta, snart ditt värf är lyktadt Törnet vissnar ej, det skyddar, Det är smärtans segertecken.

Gick s& Frälsarn genom lunden, Folket jublade kring honom, Rosens friska blad det strödde Ut att trampas af hans fötter;

Vissna dock ej alla hunnit Innan Frälsarn återvände,

Men af törnen hade folket Vridit kring hans hår en krona.

Tystnad.

Tror ännu på en fröjd ditt sinne, Kläd i ord dock ej hvad du tror. Slut det ödmjukt i hjärtat inne Och var nöjd med att dår det gror. Störst är lyckan, ännu ej njuten, Fagrast blomman, ej ännu bruten, Men i knopp, lik en gåta, sluten;

I dess tydning en sommar bor.Stundens nöje i dagen träder Fram med yrande fröjdeljud,

Men hvad ädlast ett hjärta gläder Trifs i tystnadens andaktsskrud. Högsta glädjen, förrådd för ingen, Gömmer hufvudet uti vingen.

Så som lärkan för solskensringen Och seraferna inför Gud.

Goethe.

Du nämnt hans namn och dock ditt lof är matt, Din varma själ hans lugn ju ej förlåter.

Du kan ej tro på sorg som icke gråter Och fattar icke glädje utan skratt.

Nej, hos en annan skald du hoppas att,

Hvad mänskligt själf du kände, finna åter,

Ty när han klagar, det som jämmer låter Och jublar han, så är det riktigt gladt.

Så fladdrar sparfven kring, när rådd han dristar Att höja sig till boet, som han byggt Ej långt från markens gräs i lindens kvistar.

Men ser du örnen högst i rymden ila Och snabbast mäta fästet med sin flykt,

Han seglar lugnt: du tror hans vingpar hvila.Skådespelaren.

Detta kallar jag sångarelön Att en gripande röst, en skön Tolk af glädjen och smärtan,

Ger sin lifskraft åt skaldens dikt. Gör, förklarad, hans känslas bikt Och förtrollande, innerligt Lär den tränga till hjärtan!

Hvad är sången? I skaldens vård, I hans väsendes örtagård,

Blott en blomma, en sluten,

Som med bäfvande fröjd han ser, Hur hon öppnar sin kalk allt mer, Som till slut han åt världen ger — Ack, men då är hon bruten!

Hur hon var, förr'n på vågsam färd Hon blef sänd till en kylig värld, Om på himlen hon bråddes,

Blir för alla en hemlighet, Blomman, bruten, ej yppar det, Liksom ingen af smärtan vet När som gåfvan försmåddes.

Men en fristad den späda får I ett hjärta, som själf har vår Och tar an det som blommar,Där hon trifves och spirar opp Högre, större, än gifvarns hopp.— Och hon lefver, trots tidens lopp, Världens skiftande domar.

Därför kallar jag s&ngarlön Att en gripande röst, en skön Tolk af glädje och smärta Varmt och trofast vill l&na sig Till att tala jämväl för mig Därför egnas min sång åt dig,« Eika, slösande hjärta!

Elegier

I.

“O Barndomshem!”

O barndomshem, du ljufva,

Där rundtom bautastenen På griften, hvari asaskalden hvilar,

Jag älskat hvarje tufva,

Den svajande syrenen Och böljans sorl kring böjda tårepilar —

När nu till dig jag ilar Står parken kal och sluten,

Förhärjad, öde.

Dess minnen äro döde

Och själf jag tycks mig främmande, förskjuten.De blommor, glad och trågen,

Från morgonön till kvällen I dalen här jag skördade och sådde,

Hvart ha de tagit vägen? öch dessa smultronställen Och rosenhäckar, dem jag ensam nådde? De, också de, förrådde Den gäst, som hos dem ofta Sin fristad funnit.

De vissnat, de försvunnit!

Blott ogräs frodas — rosor mer ej dofta.

Från gulnadt löf, som gömmer Min barndoms blomsterskara,

Som svar en sakta hviskning når mitt öra: Hvem är väl du som dömmer?

Har du ej sjiilf att svara För blommor, vårda mer och mindre sköra, Dem åren fått förgöra?

Är du densamme sedan Från oss du vikit?

Nej — själf du vissnat redan Och det är du, men icke vi, som svikit.

V.

“Hör jag vid boken lutad.99

Hör jag, vid boken lutad,

Ett jägarhorn, som klingar Om farans trots och sorglöst mod i hågen;

r*_____t ~Ser jag, när dag är slutad,

Fly hem på hvita vingar En segelslup med sång och glam pft vågen;

Ser jag de muntra t;!gen Yid bjällerklang, när dagen I rimfrost glittrar,

Och som en lärka kvittrar,

Hvar ungmö och hvar körsven är betagen;

Ser jag i valsens kretsar,

När marmorskuldror skälfva Och kinder gropas, ögon le och brinna,

I blommor, guld och spetsar,

En sextonårig älf va

Förbi mig sväfva, glänsa och försvinna;

Ser jag en ryttarinna Med snöhvit plym i hatten På lustfärd draga,

Till skogens sommarsaga Och branterna kring insjöns kornblå vatten:

På, kära böcker, ville Jag lämna allt ert värde.

Då tycks jag mig ej riktad, men bestulen,

Och lik den blinde lille,

Som neg sin läxa lärde,

Men instängd satt vid barnens dans om julen Min färd är lång och mulen Och fjärran ser jag hamnen,

Trots år af strider.

Likmycket! Dagen skrider Och lampan tänds och — boken öppnar famnen.KARL DAVID af WIRSEN.

Drcmpnir.

(Odens iing.)

Underbart och härligt syns mig mycket bland de skapta

ting,

Underbarast Odins smycke, skaldekonstens gyllne ring,

Vet, den kom från bergets inre, från de dunkla makters värld,

Bälgar blåstes, hamrar lyftes, gnistor flögo öfver härd.Djupets obegripna runa, oförsonad längtans glöd Dvärgar ristade i ringen. Hur den glimmar dunkelröd

Sedan dess i skaldens hjärta loekar ofta hemlig röst Hän till bergets gömda kamrar, till uråldrig moders

bröst.

Allt skall hylla höge Gudar: Odin ringen fick som sin, Ljusets allra 6könsta runa skref han i dess rundel in.

Sedan dess i skaldens hjärta loeka ljud från Valaskjalf, Hviskande om höge Asar, hviskande om vänlig Alf.

Efter nio nätter drypa, säger klart en helig sång,

Ständigt ur den gamla ringen åtta nya på en gång.

Så ur sångarns inre strömma plötsligt i en säll minut Ur den första skapartanken nya, nya tankar ut.

När den renaste bland gudar vardt för Höd ers pil ett

mål,

Lade Odin, stum och sluten, ringen, sist på Balders bål.

Och den döde, oskuldshvite, människors och gudars

tröst

Tog den med till Hel i djupet, med till underjordens

höst.

Yngling, du som sjunger eldig sjunger yr din korta

vår,

Säg om Ed dolist du känner, säg om sagan du förstår?Har du lärt, att sången flyktar bort ur en befläcka^

värld,

Att, när dygden faller, konsten styr mot nattens djup

sin färd?

Skall från skuggors tomma riken, väsenlösa bilders

natt,

Balder återsända ringen, jorden återfå sin skatt?

Fåfäng fråga! Ack, så länge guden själf är kvar hos

Hel,

Hvad skall smycket båta längre, hvad är värdt med

sång och spel?

Om den åter förs i dagen, intet dock den hjälpa skall,

Ragnarök ändå skall skymma, fästet lutar dock till fall.

Om den gyllne sången kommer till en värld, där dygd

ej fins,

Bröst ej lättas, kval ej stillas, gudars glädje mer ej

vinns.

Om den kommer, skall den komma utan hopp och

utan fred:

När <Jet goda flyr, o skulle ej det sköna följa med?Böcker och kärlek.

När stum du sitter vid ditt arbetsbord Och glömmer för en bok den vida jord,

Och hon, som blef ditt allt, sig smyger dä Att sina armar om sin älskling slå,

Så såg ej buttert: lämna mig i fred!

Nej, lämna boken du, och gör så med!

Ty gråa luntor har du alla dar,

Men ej du vet, hur länge hon är kvar.

Och mången man, som sitter ensam nu, Så gärna ville störas just som du.

Låt kärlek måla pärmeboken full Med miniatyrer, skinande i gull!

Då skall, du arme, om ditt hem blir tomt, Den gamla boken stråla helgonfromt,

Och just på sidan, där du stördes då.

Ett ånglahufvud vinkande skall stå.Storken.

En ö dot fins i fjärran eter,

Där dunkelgröna lundar Btå;

Man vet ej säkert hvad hnn heter,

Men hou bebos af genier stnå,

Och luften där är gryningsdäfven, Omornad böljan slår i säfven.

Det vallmon blott och liljan är.

Som vilja riktigt trifvas där,

Men högrödstöflad stork där spetar Och barn åt jordens mödrar letar.

I vallmodoft och liljors ånga Han klapprar smått vid strandens brädd öch vill de trinda genier fånga Och ber enhvar att ej bli rädd.

De små, i hvilkas själar blanda Sig vallmodoft och liljans anda,

Så att den späda känslan är

På en gång slummerhöljd och skär.

Omkring den hvite storken leka,

•‘Kom hit, kom hit,” en stämma klingar, Och storken krusar upp sitt krås,

Han ser två bytingar i vingar Så nära, att helt lätt de nås.

Och dessa vingar, hur de vifta!Och dessa fjädrar, hur de skifta Af grönt, så ljust som ungbjörksblad I vårens första daggrägnsbad,

Af rödt, så blekt som någon strimma Af morgonrodnad bakom dimma!

De sofvit famn i famn om natten I månskensstrålars silfverflor På vallmosäng vid dunkla vatten,

Vid vaggsång af en änglakör.

Nu stå de hjärtans morgonkrya Med ljmnen riktigt arianya.

Den ene ropar: “högben, kom!”

Och storken ser förnäm sig om Och tågar rakt till deras sida Och frågar; “ha’n I lust att rida?”

Och gossen svarar; “jag vill fara,

Låt mig få sitta på din rygg!

På jorden skall så vackert vara,

Men flyg helt sakta, var ej stygg!”

Och han sprang opp på hvita dunen,

Så att det yrde lätt af fjunen;

Men storken sporde: “flicka, du,

Vill du ej också resa nu

Och bli ett barn åt någon moder?

Men nej —försagd och blyg hon stod dår.

Så bar det af. Så fri och yster På hvite storken sväfvar han Och vinkar afsked åt sin syster,

Till sist han som en prick försvann.Hon, som var nyss så rädd att fara, Nu gärna önskat med få vara,

Det kändes tomt, hon var ej glad,

Och om ett år hon storken bad,

Som kom och reste sent och tida,

Att få härnäst på honom rida.

Han svarte: “gärna, kom med samma! Dumt, att i fjol du nej mig gaf:

Nu kan du ej få samma mamma,

Som den där pojken, du höll af,

Ty, ack, hon slumrar under tufva; Men kom ändå, min lilla dufva,

Håll mig om halsen omtänksam Och skrik ej förr’n vi kommit fram!” Och om hans hals sin arm hon lindar Och han flög af med himlens vindar.

Och barnen växte opp på jorden;

Den lille pilten var en man,

En fager mö var flickan vorden,

När först de råkade hvarann.

Var det ett tidigt morgonminne,

Som slutligt sinne drog till sinne?

Var det den skälmske storken, säg, Som förde samman deras väg?

Jag tror, att ödet just höll af dem, När samma mor det icke gaf dem.

Du skulle hyddan se i lunden,

Där nu sitt hem de bägge ha!

Jag vet ej rätt, hvad som är grundenAtt storkar trifvas dår så bra Och sårskildt en, som står på taket Hålst öfver innersta gemaket Och går och klapprar med all flit,

Så högrödstöflad, silfverhvit.

Och bättre, säger mor, hon tvinnar När han får bra med strån och pinnar.

Hvar höst han ger sig af på färden,

Men syns hvar vår på taket stå Igen och titta öfver gärden;

Och får jag döma af de små,

Som jag har leka sett i sanden,

Så far han ofta nog till stranden Af den dår vallmokrönta ön Och hämtar ån en pilt så skön Och än en tös med vänligt löje:

Det måtte göra storken nöje.

Som skolmagister nu han spetar,

Och ser han odygd eller spratt,

I tröjorna de små han petar Med näbben och blir lönt med skratt, Men deras skydd han ock förblifver Och ormarne från gården drifver,

Och tålig vänder han sig om,

När barnen ropa: “högben, kom!”

Hvar kväll han lyss från stugtakshalmen Om snällt de låsa aftonpsalmen.Herr Olof.

På ängen under det mörka fjället,

Där är det ställe, där leken går Från solnedgången till hanegället Och hälst när månen på fästet står;

De ljusa lindar Där hålla vakt,

Ej störs af vindar Den tysta trakt,

Men strålar darra på hvarje blad Och gräset glittrar i daggens bad. Kommen I ej?

Kommen I ej, Herr Olof!

Jag trår igen till de yra ringar.

Jag var därnere i går och såg

Den näjd, där älfvornas drottning svingar.

Ett flor af silfver på marken låg;

Så mjuk var dimman I enslig dal,

Och sen var timman Och rymden sval;

I aftonluften jag hörde då En sakta susning på ängen gå:

Kommen I ej?

Kommen I ej, Herr Olof?

Då brusto alla de forna banden, Förtrollad in jag i ringen smög,öch ftlfvan räckte mig svala handen Och bort i tumlande dans jag flög. Som is det kändes,

Som eld det var;

En längtan tändes Så underbar,

Min gång blef lätt på den däfna mark Och sången klingade mera stark: “Kommen I ej?

Kommen I ej, Herr Olof?

Ur ängen doftande blommor trängde, Som ingen än uppå jorden sett,

Och ljusa parker, där frukter hängde Med saft, som hemliga djup beredt; Ur fjärran smekte Oss bäckens sus Och hjordar lekte I månens ljus,

Och dalen glänste i blått och hvitt, Och jublet brusande steg och fritt: Kommen I ej?

Kommen I ej, Herr Olof?

Men älfvadrottningen log ett löje Och rörde snabbt med ett steg min fot: “För dig har jorden ej mer ett nöje, För dig, Herr Olof, är ingen bot.”

Och som hon ropat De orden kallt,

Var undansopadt I blinken allt,I jorden älfvornas lek försvann, Men än ur jorden mig sången hann: Kommen I ej?

Kommen I ej, Herr Olof?

I blommor alla i jorderike,

I matta fröjder, jag liatar er!

Jag vill tiil blommor förutan like, Jag vill, I luftiga barn, ditner!

Min fot hon rörde,

Den spritter än;

Den ro, hon störde,

Ej föds igen,

Och röster klinga mig jämnt emot: “För dig, Herr Olof, är ingen bot! Kommen i ej?

Kommen I ej, Herr Olof?”

AUGUST STRINDBERG.

Esplanadsystemet.

Där gamla kåkar stodo tätt Och skymde ljuset för hvarandra Dit sågs en dag med stång och spett En skara ungfolk muntert vandra.

Och snart i sky Stod dam och boss,

Då plank och läkt De bröto loss.Det ruttna trät,

Så torrt som snus,

Det virflar om Med kalk och grus.

Och hackan högg Och stången bröt Och väggen föll För kraftig stöt.

Och skrapan ref Och tången nöp,

Att taket föll Och skorsten stöp.

Från kåk till kåk Man sig beger Från syll till ås Allt brytes ner.

En gammal man går där förbi Och ser med häpnad hur man rifver,

Han stannar; tyckes ledsen bli,

När bland minerna han klifver.

“Hvad skall ni bygga här, min vän?

Skall här bli nya Villastaden?”

“Här skall ej byggas upp igen;

Här röjes blott för Esplanaden!”

“Ha! Tidens sed: att rifva hus!

Men bygga upp? — Det är förskräckligt»»»“Hftr rifs för att f& luft och ljus; Ar kanske inte det tillräckligt?”

Sångare!

S&ngare!

Hur länge viljen I sjunga vaggsång Och skallra med skallra för unga släktet?

Hvi bjuden I än på flaskor och nappar?

Han ej I sett att söta mjölken är orörd?

Och barnen fått tänder?

Sångare!

Hur länge viljen de små i skrämma Med busar byltade in i multna paltor?

Dran hop de rostiga harnesk och värjor Och skicka dem sen till sista beskådan I Nordiskt Museum!

Sångare!

Hvi jämren I jämt om idealen som svekos? Hvar tid har sina idéer om ting och om saker Och vi ha våra idéer om vårkligheten! Förblin I värkligen trogna Era idéer;

Vi svika ej våra!

Sångare!

Hvi sjungen I endast i höga ton om de höga? Het höga i lifvet ges för oss är det högsta.Hvi sätten I ännu det skönas sken för det sanna Det sanna är fult, så länge sken är det sköna. Det fula är sanning!

Sångare!

Må smäktande serenader i månsken tystna!

Fast ljuset ännu i fönstret brinner,

Har idealet dock lagt sig i varma lakan.

Hon börjar bli gammal, den gamla sköna.

Och håller på nattron!

Sångare!

Om icke nattluft spräckt era vackra röster Och om I viljen lära Er nya sånger;

Välan, så låten den gamla sköna få sofva!

Vi ta tillsammans en sång för den nya dagen.

Ty solen är uppe!

Ur “För tankens frihet

(Den 6:te November 1882.)

I.

Trumpetarn skurar sin hvita trumpet Och mästerkocken fått göra;

Han knäcker humrar och rör till smet, Han späckar hjärpar att de bli möra. Och hofmarskalken har gjort en menu För dagens högtid, en alldeles ny.Det blåa gardet det stiger till häst, Ty har skall firas i dag en fest, En fest för den fria tanken.

Och gardets gardister de bl&sa koral Fr&n kyrktorn i morgonstunden; Bankiren stänger sin banklokal,

Och krämarn visar ifr&n sig kunden.

I skolan slipper man läxor och bön, Pä värkstan mister man dagens lön, Ty öfverståthållarn har så befallt, Att man skall fira i dag öfverallt En fest för den fria tanken.

Lördagskväll.

Vinden hvilar, viken ligger som en spegel, Kvarnen somnar; seglarn tar ner segel. Oxarne bli släppta ut i gröna hagen Allting rustar sig till hvilodagen.

Morkullsträcket drager öfver skogen, Drängen spelar dragklavér vid logen. Förstukvisten sopas, gärden krattas, Trädgårdssängar vattnas och syrener skattas

På rabatten ligga barnens dockor Under brokiga tulpaners klockor.Bolin i gräset lagt sig i skymunnan,

Och trumpeten drunknat uti vattentunnan.

Gröna luckor äro redan slutna,

L&sen stängda, reglar skjutna,

Frun går själf och släcker sista ljuset, Snart i drömmar sofver hela huset.

Ljumma juninatten slumrar stilla,

Still står gårdens nötta vädervilla,

Men i stranden ännu hafvet gormar;

Det är bara dyningar från veckans stormar.ALBERT ULRIK BÅÅTH.

Studentuppasserskan.

Skarp i blick, i synen led, Muskelstark och stor och bred, Rapp i svar och rapp i ben, Alltid vaken, aldrig sen,

Böjd i ryggen, rak i sinnet,

Står hon, käringen, för minnet.—

Skymning föll novembergrå, Tag tog blåsten då och då,Tog i huset med besked, Dängde tegelpannor ned.

Bredt i gatans sten det skrälde. Dörr i gården stod och smålde.

Svåra nöjd med idog dag,

Satt i mörknad kammar jag, Sög min pipa, såg på glöd,

Som ur hufvu’t gi odde röd.

Upp gick dörrn med kånda taget. Mot mig flög från svalen draget.

In hon kom. Ett fång af ved Slog i rostad plåt hon ned, Tände tvärt och utan krus Talgig stakes sneda ljus,

Höll en tidning för min näsa: ‘‘Härskall han va’ god och läsa.”

Valkig hand mig bladet gaf, Nöp så långa veken af.

Bred hon stod där, satte båldt Hand i sida, minen stolt. “Herre, läs —assessor blef han. Högt ändå till sist ju klef han.

“Ser han, saken var ju den — Dag och timme mins jag än — Mamma kom med gossen sin Sjuttonårig, smärt och fin, Flugen nyss ur duf voslaget. Ansikt lent och grant och tvaget,“Rummet just det här hon tog, Själf i vägg hvar spik hon slog, Stälde allt i lag, till slut Bredde granna mattor ut,

Rädd om gossen, rädd för draget Nyss han släpts ur dufvoslaget.

“Strök med hand hans linne slätt — Prydligt linne, prydlig tvätt — Talde allt med vacker min,

Bad mig se om pilten sin;

Vacker gosse, vacker gumma — Skulle visst ej pilt försumma.

“Pilten artade sig väl,

Men det räckte kort, min själ; Snart sä blef det galet fatt,

Sömn om dag och ras om natt. Gosse, förr sä rank och rosig,

Låg där trind och stor och mosig.

“Spring i.trappor, kan herrn tro, Satans väsen, ingen ro.

Gunstig herrn lagt boken fram, Men den låg där, grå af (fam.

Var det sent, och var det tida, Alltid dam på samma sida.

“Tiden gick, och kassan slant. Satte så han allt i pant.

Rara taflor ref vos ned,

Granna mattor följde med.Slikt var svårt att längre lida. Boken skulle vända sida.

“Herrn förstår, han hade kvar Utaf benplagg blott ett par Efter duktigt sus och fläng, Tog jag gunstig herrn på säng, Lät*en rent min mening höra; Gick, lät plaggen sällskap göra.

“Lätfen ligga dagen lång,

Hörde dundras gång på gång, Gick se’n in — i aftonsoln,

Sant för Gud, han satt på stoln Vresig blick han väl mig sände, Men — han bokens sidor vände.

*‘Först då bok han läst till slut, Fick han vackert plaggen ut. Dörren se’n jag skötte om, Respass fick en livar som kom... Så assessor, ser herrn, blef han. Högt ändå till sist ju klef han.”

Hand fsida än hon höll,

Gick till ugn, på knäna föll, Böjd i ryggen, stor och bred, Blåste eld i surnad ved.

Mer än annars väl den ryker: Förklädsnibben ögat stryker.Och vore jag skald och gammal och grå.

Och vore jag skald och gammal och grå Och funne mig högt beundrad stå Som för de vittre ett väldigt mönster,

Och sutte min bild i hvart boklådsfönster,

Det gladde mig föga, om själf jag satt En gubbe tärd och matt.

Jag vet, hvad dock gåfve kinderna färg Och kunde sätta i benen märg —

Jo, såg' jag en skara till arbete skrida

Förbi min ruta en vårdag tida

Och hörde den sjunga sitt dagsvfirk in,

Och visan vore min.

Sydskånsk sommarkväll.

Vidt öfver näjden tystnad och frid. Dofter, dem äng och åker andas, Samman i dröjande skymning blandas. Luften är lätt och lugn och blid.

Slaka de hänga pilarnes blad. Vångarnes ax i lättaste dimma Matt de som drifvet silfver glimma, Ånga så fint i daggigt bad.Östersjöbrus i aftonens ro Sakta till sömns all nejden lullar. Rasslande vagn i fjärran rullar.

Råmar i rykande äng en ko.

Hunden i gård bak skymmande vall Gläfsar med ljud sä gälla och korta, Svagare svarar det längre borta.

Åter ljuder det hår ett skall.

Kornknarren skorrar inne i vång Skramlar i klöfvern ett ringlande tjuder Borta i byn harmonikan ljuder.

Re'n är på korsväg dansen i gång.

Sjungande drager mot sjön ett tåg Ungmör i arm med resliga drängar, Visan dör hän på strandens ångar, Domnar för brusande östersjövåg!

Modern.

På brinken, där åsen tager slut,

Ur granskog tittar en stugoknut.

Där har se'n länge med rostiga lod

Hon varorna vägt i sin handelsbod.Sft snart i dörrn en kund hon ser,

Det gamla anletet vänligt ler;

Men när hon väger sin vara, då Hon tar med lugn sina brillor på.

Hon ser, om riktigt rätt på ett hår Vågens darrande tunga står.

Och kan hon rädda ett korn af sitt snus, Då lyser det fram ur skynklorna ljus.

Man vet, att aldrig ännu det skett, Hon öfver vikten en smula gett.

Och väl det känner i byn en hvar, Hon ej sin like i snålhet har.

När röken drager där rundt i kring Vid middagstid sin blåa ring,

Ur hennes skorsten, där hvit den står, Ej minsta ringel af rök det står.

Fastän, när hon trälat dagen ut.

Sitt kryande kaffe hon får till slut,

Man vet, att drycken af sumphön tar, Så länge en doft af smak fins kvar.

Man vet, att hon har en enda son, Som kommer hvar sommar långtifrån.Då ser man skymta ofta nog • Hans hvita mössa i mark och skog.

Då ser man ock från gummans kök Hvar middag stiga blånande rök.

Hon prydt hans kammar med hvit gardin, Och ingen vet, hur den hålles fin.

Hon dammar lått af hans böckers rad,

Så rädd att röra ett pappersblad.

Och hvad han samlat från skog och mark, Som ligger torrt mellan gråa ark,

Om hon skal) rubba det blott ett grand, Hon gör det sakta med varsam hand.

Och livad han samlat från lifvets mark, Som ligger klottradt på hvita ark —

De många visor dem tidt hon hört,

Som rundt om landet hans rykte fört.

Hon ger dem en blick, en leende klar, Som om hennes barnabarn det var.

Och gärna säge i bya en hvar,

Hon ej sin likhet i snålhet har;

Ty kan han så lärd nu allt förstå,

Hon ägor sin lott däri också:Hvad hon har sparat på gryn och snus, Det hulpit honom till vett och ljus.

Värksamhet.

Motiv från en universitetsstad.

Han storoch vårdig med måtta frodas* Han låser åstetik.

År blid och vänlig mot hela världen, Sig alltid lik.

Hans tankar boken ej ofta fängslar, De ströfva kors och tvärs I vida alltet, i tomma intet:

Han skrifver vers.

Å soiréen en lördagsafton En stormapplåd han tog —

Så hela söndan och hela veckan Förnöjdt han log.

Når han en hvithufvad skara möter, Med blicken inåtvänd,

Han ser framför sig med glans i minen: Han vet sig känd. —

Af dån och skrammel han väckes tida En vacker morgonstund.Till hue på tomten därutanföre Man lägger grund.

Beständigt föra se'n murarslagen Hans lätta tankars färd Från vida alltet, från tomma intet Till prosans värld.

Han skådar ned på det trägna slitet, Han finner det intressant.

Hur hurtigt väggarne sammanfogas, Är högst frappant.

Och öfver sträfvande arbetsklassen Han sina studier gör.

Han ser idén till ett nutidsdrama Där utanför.

Han ned sig sätter och söker tänka Och lyeker sinnena fem,

Men murarslagen, som dubbelt dåna, De öppna dem.

En promenad får idén att klarna,

Och ut han går ett slag. —

Och snart vid ångande dryck beundras Af smickradt lag.

En vacker morgon vid klockan elfva Han upp sitt öga slår Och ser, hur huset, trevåningshöga, Där färdigt står.Från takås blommande stången vajar I sol för vårvinds sus.

Han ser på bordet ett ark med fraser I dagens ljus.

Han boken tager, och i dess början Han ser ånnu sig kvar.

Dock vet han sjålf, att han mycket vunnit: Han mognat har.

FÖRFATT ARREGISTER.

AFZELIUS, ARVID AUGUST. Född i Hornborga socken i Västergötland den 6 Maj 1785. Kyrkoherde i Enköping. Död den 55 Sept. 1871. — 235

ATTERBOM, PER DANIEL AM ADEUS. Född i Åsto Östergötland den 19 Jan. 1790. Pr ofessor i Uppsaia. Död den 21 Juli 1855. — 258

BELLMAN, KARL MIKAEL. Föddi Stockholm den 4 Febr. 1740. Hofsekreterare och sekreterare vid nummerlotteriet. Död den 11 Febr. 1795. 42.

BESKOW, BERNHARD von. Född i Stockholm den 19 April 1796. Expeditionssekreterare, öfverstekammarjunkare. Död den 17 Okt. 1868. — 315.

BJÖRCK, ERNST DANIEL. Född i Göteborg den 25 Sept. 1838. Komminister i Göteborg. Död den 28 Sept. 1868. — 600.

BLANCHE, AUGUST TEODOR. Född i Stockholm den 17 Sept. 1811. Auditör. Död den 30 Nov. 1868. — 392.

BRAUN, WILHELM AUGUST DETLOF von. Född på Brängesås i Västergötland den 8 Nov. 1813. Löjtnant. Död den 13 Sept. 1860, — 424.

BÅÅTII, ALBERT ULRIK. Född i Malmö den 13 Juli J853. Folkhögskolelärare. Skriftställare, — 657,BÄCKSTRÖM, EDVARD. Född i Stockholm den 27 Okt. 1842. E. o. biblioteksamanuen8, redaktör af

Posttidningen. — 633.

BÖRJESSON. JOHAN. Född i Tanum i Bohuslön den 22 Mars 1790. Kyrkoherde i Veckliolm. Död den 6 Maj 1866. — 275.

BÖTTIGER, KARL WILHELM. Född i Vösterås den 15 Maj 1807. Professor i Uppsala. Död den 22 Dec. 1878. — 374.

CARLEN, JOHAN GABRIEL. Född på Hasselkftrr i Vflstergötland den 9 Juli 1814. Kanslist. Död den 6 Juli 1875. — 437.

CHORÆUS, MIKAEL. Född i Vörå i Finland den 15 Mars 1774. Teol. lektor vid Karlberg, hofpredikant. Död 3 Juni 1806. — 153.

CREUTZ, GUSTAF FILIP. Född i Finland antagligen 1731 (enligt andra uppgifter 1729). Sändebud i Madrid och Paris, sedermera riksråd och kanslipresident. Död den 30 Okt. 1785. — 23.

CYGNÆUS, FREDRIK. Född i Tavastehus i Finland den 1 April 1807. Professor vid Helsingfors universitet Död den 7 Febr. 1881. — 371.

DAHLGREN, KARL FREDRIK. Född på Stens bruk i Östergötland den 20 J nni 1791. Komminister i Stockholm. Död den 2 Maj 1841. — 279.

DALIN, OLOF' von. Född i Vinbergs socken i Halland den 29 Aug. 1708. Kongl. bibliotekarie, kansliråd, bof-feapsler. Död den 12 Aug. 1763, — 10,EKBOHRN, KARL MAGNUS. Född i Stockholm den

8 Jan. 1807. Tidningsredaktör i Göteborg. Tullinspektor vid Blockhusudden 1856. Död den 7 Mars 1881. - 365.

FAHLCRANrZ, KRISTIAN ERIK. Född i Stora Tu-na i Dalarne den 30 Aug. 1790. Professor i Uppsala. Biskop i Västerås. Död den 6 Aug. 1866. — 277.

FRANZÉN, FRANS MIKAEL. Född i Uleåborg den

9 Febr. 1772. Professor, kyrkoherde, biskop i Hernö-sand. Död den 14 Aug. 1847. — 136.

FRYXELL, ANDERS. Född i Edsberga socken i Dalsland den 7 Febr. 1795. Kyrkoherde i Sunne. Titulär professor. Död den 21 Mars 1881. — 313.

FRYXELL, OLOF. Född i Edsleskogs församling på Dal den 24 Sept. 1806. Hofpredikant, kyrkoherde iör.

GEIJER, ERIK GUSTAF. Född på Ransäter i Värmland den 12 Jan. 1783. Professor i Uppsala. Död den 23 April 1847. — 218.

GELLERSTEDT, ALBERT TEODOR. Född i Säterbo i Västmanland den 6 Okt. 18C6. Professor vid tekniska högskolan, konstakademiens sekreterare. — 576

GRAFSTRÖM, ANDERS ABRAHAM. Född den 10 Januari 1790 i Sundsvall. Kyrkoherde i Umeå. Död den 24 Juli 1870. — 250.

GYLLLENBORG, GUSTAF FREDRIK. Född på Strömsbro i Östergötland den 6 Dec. 1731. Kansliråd. Död den 13 Mars 1808. — 33.HEDBERG, FRANS TEODOR. Född i Stockholm den 2 Mars 1828. Teaterintendent, skriftställare. — 527.

HEDBORN, SAMUEL JOHAN. Född i Heda socken i Östergötland den 140kt. 178.3. Kyrkoherde i Askeryd. Död den 26 Dec. 1849. — 230.

KARL XV. Född i Stockholm den 3 Maj 1826. Sveriges och Norges konung. Död den 18 Sept. 1872. — 516.

KELLGREN, JÖH A N HENRI K Föd. I i Floby prestg&rd i Vftstergötland den 1 Dec. 1751. Redaktör af Stockholmsposten, k. bibliotekarie och handsekreterare. Död den 20 Apr. 1795. — 60.

KLOCKHOFF, DANIEL. Född i Skellefteå socken den 14 Sept. 1840. Docent i Uppsala. Död den 29 Juli 1867. — 608.

KNÖ3, TEKLA. Född i Upsala den 17 Juni 1815. Död den 11 Mars 1880. — 441.

KULLBERG, KARL ANDERS. Född på Erikstorp i Vftstergötland den 26 Okt. 1815. Litteratör. — 449.

LENNGREN, ANNA MARIA. Född Malmstedt i Uppsala den 18 Juni 1754. Gift 1780 med sekr. K. P. Lenngren. Död i Stockholm den 8 Mars 1817. — 86.

LEOPOLD. KARL GUSTAF af. Född i Stockholm den 23 Nov. 1756. K. handsekreterare, kansliråd och statssekreterare. Död i Stockholm den 29 Nov. 1829. — 107

LIDNER, BENGT. Född i Göteborg den 16 Mars 1757. E. o. kanslist. Död den 4. Jan. 1703. — 123.LINDEBLAD ASSAR. Född i Lackalänge i Skåne den

19 Dec. 1800. Kyrkoherde i öfved. Död den 3 Mars 1848. — 329.

PER HENRIK LING. Född den 15 Nov. 1776 i Ljunga i Småland. Föreståndare för gymnastiska centralinstitutet, professor. Död den 3 Maj 1839. — 168.

MALMSTRÖM, BERNHARD ELIS. Född i Tysslinge i Närike den 14 Mars 1810. Professor i Uppsala. Död den 21 Juni 1865. — 463.

MELLIN, GUSTAF HENRIK. Född i Revolax i Fin-land den 23 April 1803. Kyrkoherde i Norra Wram. Död den 2 Aug. 1876. — 331.

NERVÄNDER, JOHAN JAKOB. Född i Nystad i Finland den 23 Febr. 1805. Professor i Helsingfors. Död den 15 Mars 1848. — 360.

NIC ANDER, KARL AUGUST. Född i Strängnäs den

20 Mars 1799. Kopist. Död den 7 Febr. 1839. — 319.

NORDENFLYCHT, HEDVIG CHARLOTTA. Född i Stockholm den 28 Nov. 1718; gift med JakobFabricius

1741. Samma år änka. Död den 28 Juni 1763. --18.

NYBERG, JULIA KRISTINA. [Euphrosyne]. Född Svärdström på Skultuna bruk i Västmanland den 18 Nov. 1785. Gift 1809 med kramlandla»en Asping; skild, gift å ny o 1822 med bruksinspektören Nyberg. Död nära Skultuna den 18 April 1854. — 241.

NYBLOM, KARL RUPERT. Född i Uppsala den 29 Mars 1832. Professor i Uppsala. — 561.NYBOM, JOHAN. Född. i Uppsala den 8 Dec. 1815. Litteratör i Västerås. — 455.

OSKAR II. Född i Stockholm den 21 Jan. 1829. Sveriges och Norges konung. — »336.

OXENSTJERNA, JOHAN GABRIEL. Född p& Ske-näs i Södermar land d. 15 Juli 1750. Riksrftd, riksmarskalk. Död den 29 Juli 1818. — 53.

Q VANTEN, EMIL von. Född i Björneborg i Finland den 22 Aug. 1827. Bibliotekarie hos Karl XV. Skriftställare. — 519.

RUNEBERG, JOHAN LUDVIG. Född i Jakobstad Finland den 5 Febr. 1804. Lektor i Borgå. Död den 6 Maj 1877. — &36.

RYDBERG, VIKTOR. Född i Jönköping den 18 Dec. 1829. Skriftställare, n edarbetare i Göteborgs Han-delstidn. Död deu 21 Sept. 1895. — 543.

SANDER, NILS FREDRIK. Född i Vintrosa församling i Närike den 26 Sept. 1828. Kansliråd. — 533.

SEHLSTEDT, ELIAS. Född i Hernösand den 8 Dec. 1808. Tullinspektor vid Sandhamn. Död den 22 Juni 18'4. — 384.

SILFVERSTOLPE. GUDMUND LEONHARD. Född i Stockholm den 5 Juli 1815. Kanslist. Död den 27 Sept. 1853, - 445.

SJÖBERG, ERIK. [Vitalis]. Född i Ludgo i Södermanland don 14 Januari 1794. Privatlärare. Död den 4 Mars 1828. — 302.SNOILSKY, KARL JOHAN GUSTAF. Född i Stock* holm den 8 Sept. 1811. F. d. kansliråd i utr. depart. Bosatt i Dresden. — 612.

SOMMELIUS, GUSTAF LORENTZ (Beppo). Född i Mörrum i Blekinge den 19 Okt. 1811. Löjtnant. Stupade i dansk-tyska kriget vid Dybbel den 5 Juni 1818/

— 396.

STAGNELIUS, ERIK JOHAN. Född i Gärdelösa p& Öland den 14 Okt. 1793. Kansliet i Eckl.-dep. Död den 3 April 1823. — 288.

STENBÄCK, LARS JAKOB. Född i Kuortane ! Finland den 26 Okt. 1811. Kyrkoherde i Stoi Kyro. Död den 21 April 1870. — 401.

STRANDBERG, KARL WILHELM AUGUST (Talis Qvalis). Född i Stigtomta i Södermanland den 15 Juni 1818. Redaktör af Post och Inrikestidn. Död den 5 Febr. 1877. — 505.

STRINDBERG, AUGUST. Född i Stockholm den 22: Jan. 1819. E. o. bibliotekeamanuens. Skriftställare

— 652.

STURZEN BECKER, OSKAR PATRIK. (Orvar Odd)v Född i Stockholm den 28 Nov. 1811. Redaktör. Död den 16 Febr. 1869. — 408.

SÄTHERBERG, HERMAN. Född i Tumba i Söder* manland den 19 Juni 1812. Läkare, föreståndare iöir gymnastiskt ortopediskt institut. — 420.TEGNER, ESAIAS. Född på Kyrkerud i By i Värmland den 13 Nov. 1782. Professor i Lund, biskop i Vexiö. Död den 2 Nov. 1846. — 196.

TOPELIUS, Z AK ARI AS. Född i Kuddnäs vid Nykarle-by d. 14 Jan 1818. F. d. professor vid Helsingfors universitet. Död den 13 Mars 1898. — 491.

VALERIUS, JOHAN DAVID. Född i Göteborg den 13 Jan. 1776. Sekreterare i olika ämbetsvärk, departements chef i tullstyrelsen. Död den 14 Aug. 1852.

— 159.

WADMAN, JOHAN ANDERS. Född nära Karlskrona den 29 Sept. 1777. Sjukhuskommissarie vid fälttågen 1813—14, handelsbokhållare. Död den 6 Febr. 1837.

— 171.

WALLIN, JOHAN OLOF. Föddi Stora Tuna i Dalarne den 15 Okt. 1779. Domprost i Västerås, pastor pri-marius i Stockholm, ärkebiskop. Död den 30 Juni 1839. — 180.

WECKSELL,, JOSEF JULIUS. Född i Åbo den 19 Mars 1838. Student. (Blef 1862 sinnessjuk.) — 584.

WENNERBERG, GUNNAR. Född i Lidköping den 2 Okt. 1817. Lektor, expeditionssekr., statsråd, lands-höfding i Växiö. Död den 23 Aug. 1901. — 479.

WETTERGRUND, JOEFItfA. (Lea). Född Lundberg i Karlshamn den 2 Sept. 1830. Gift med revisorn Wettergrund. -- 558.WIRSEN, KARL DAVIDaf. Född p& Bellsta i Uplacd den 9 Dec. 1842. F. d. docent och lektor i Uppsala, medarbetare i Posttidningen. — 641.

ÖMAN, VIKTOR EMANUEL. Född i Skäftesberg (Västmanland) den 22 Aug. 1833. Redaktör af Närikes Allehanda. — 570.

ÖDMAN, NILS PETRUS. Född den 12 Aug. 1838. Lektor i Getie. — 591.

ÖSTERGREN, KARL LUDVIG. (Fjalar). Född i Norrköping den 6 Maj 1842. Docent, läroverksadjunkt i Gefle. Död den 10 April 1881. — 625.